

Multitudinària i solemne proclamació
de la patrona de la diòcesi de Terrassa

Als peus de la Mare de Déu de la Salut

L'11 de maig passat, festivitat de Pentecosta, la Mare de Déu de la Salut, que es venera des del segle XIX en un bonic santuari situat als afores de Sabadell, va ser proclamada solemnement patrona de la diòcesi de Terrassa. Per motius climatològics, la celebració va tenir lloc al Centre de Fi-

res i Convencions de Sabadell, tot i que ni tan sols això va poder deslluir-la. Més de 3.000 persones, encapçalades pel bisbe Josep Àngel Saiz, es van posar als peus de Maria i li van confiar el present i el futur de la jove diòcesi egarenca.

Pàg. 17

Lleida esgota la via canònica per conservar les obres del Museu Diocesà

El dimarts 13 de maig, el Tribunal de la Rota Romana donava a conèixer la seva decisió de no admetre a tràmit el recurs que va interposar l'aleshores bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, el 14 de setembre del 2006, per tal de dirimir la propietat de les 113 obres d'art del Museu Diocesà de Lleida reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó. Amb aquesta nova i sembla que definitiva resposta de Roma, la via canònica en aquest litigi ha quedat ja esgotada. D'aquesta manera, al bisbe Salinas no li queda cap més sortida que obeir aquest decret i, com va fer el bisbe Ciuraneta, tornar a demanar permís a la Generalitat per poder disposar de les obres.

Pàg. 26

Centenari de la mort de la Mare Remei Palos

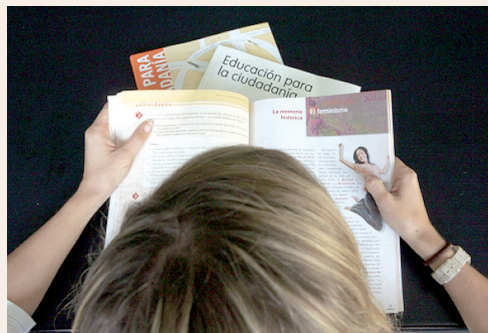
Les Germanes Caputxines de la Mare del
Diví Pastor redescobreixen la figura de la
seva cofundadora

Pàg. 20 i 21

en primer pla

EpC, l'assignatura de la polèmica

En el primer any d'implantació d'Educació per a la Ciutadania, la nova assignatura ha generat postures contraposades i gairebé divergents en els centres d'inspiració cristiana que hi ha arreu de l'Estat espanyol. D'una banda, hi ha els que l'han introduït sense problema en el seu programa educatiu. També hi ha qui ha apostat per adaptar-ne els continguts, cuidant l'elecció dels llibres de text i dels professors. En el vèrtex oposat a aquestes postures hi ha els centres que s'oposen radicalment a l'assignatura, fins a promoure'n l'objecció, perquè consideren els seus continguts contraris i incompatibles amb la doctrina catòlica.

Pàg. 3, 4 i 5

Professió solemne de dos joves a Solius i Arenys de Mar

El monestir cistercenc de Santa Maria de Solius i la comunitat de caputxins d'Arenys de Mar van estar d'enhorabona el diumenge 11 de maig amb la professió solemne de dos joves. El germà Jòrdan Faugier Botifoll, de 33 anys, va fer la professió al monestir cistercenc de Solius acompanyat de la seva família, amics i la comunitat, que va viure amb gran joia la celebració. De la seva banda, Francesc Miquel Sánchez Mogenà, igualadí de 24 anys, va professar com a frare caputxí en una cerimònia celebrada a Arenys de Mar.

Pàg. 18

Agustí Cortés celebra deu anys com a bisbe

Amb la serenitat que el caracteritza, Mons. Agustí Cortés Soriano, actual bisbe de Sant Feliu de Llobregat, va celebrar el 18 d'abril passat el desè aniversari de la seva ordenació episcopal. Deu anys després de ser consagrat bisbe de la petita diòcesi illenca d'Eivissa, Cortés reconeix que el ministeri episcopal ha tingut per a ell, com per a sant Agustí, una bona dosi de càrrega i de responsabilitat. «Els bisbes no som professionals del ministeri —afirma convençut—, sinó que som cristians que lliurem la nostra vida evangèlica dins de l'episcopat.»

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 7 Vaticà: mor el cardenal africà Bernardin Gantin

Pàg. 22 Urgell: el bisbe presideix la festa de la Creu a Salardú

Pàg. 23 Lleida: Aitona celebra els 50 anys com a beata de Teresa Jornet

Pàg. 24 Mallorca: el Casal Balear compleix 10 anys

Pàg. 32 Presentat «El retorn a la responsabilitat», llibre de Miró i Ardèvol

Editorial

ETA torna a matar

Un guàrdia civil mort i quatre ferits són el balanç del darrer atemptat de la banda terrorista ETA a la casa caserna que l'institut armat té al municipi alabès de Legutiano. Com en el cas de l'exregidor socialista de Mondragón, els terroristes han anat clarament a matar i no simplement a crear destrucció i por. En l'atemptat de Barajas la mort de dos immigrants va ser considerada per ETA com «danys col·laterals», ja que en aquella ocasió van dir que no pretenien matar ningú.

Això significa que la banda terrorista ha tornat amb dos atemptats mortals en la pitjor de les seves actuacions públiques, l'assassinat premeditat i sanguinari. Com en els pitjors temps de l'actuació criminal d'aquesta banda de malfactors, els polítics que no són del seu grat i els membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat són els seus principals objectius.

Tot això passa després dels intents fallits del president Rodríguez Zapatero de trobar una solució pacífica i dialogada al conflicte terrorista en la passada legislatura. No hi ha hagut cap possibilitat d'acord, la banda terrorista ha demostrat que només entén un llenguatge i és el de les armes, que asseient-se en una taula a negociar no es troben còmodes i quan se'ls diu que no es posarà en joc l'estat de dret i la democràcia es retiren de les negociacions i tornen al que sembla que és l'únic que saben fer: matar.

Les últimes eleccions generals van reforçar en vots els dos principals partits estatals, el PSOE i el Partit Popular, també al País Basc on els socialistes van ser la força més votada, però això sembla no importar als terroristes, que no entenen de democràcia ni de respecte a la voluntat popular, només entenen d'imposar el seu criteri per la força de les armes.

Ara aquests dos partits han de demostrar més que mai la seva unió enfront de la xacra del terrorisme. No pot repetir-se el trist espectacle que ens van donar en l'última legislatura, on es va utilitzar aquest tema de forma partidista i es va demostrar que ni davant

d'un tema tan greu no eren capaços de conciliar les seves diferències. Les coses han canviat perquè el Partit Socialista sembla que ja no està per la negociació veient com ha reaccionat ETA, que no tan sols ha trencat la treva sinó que ha assassinat un membre del Partit l'últim dia de campanya electoral. D'altra banda, el Partit Popular està embolicat en una important renovació interna, no absent de complicacions i divergències en el que s'ha anomenat un gir al centre per part del seu líder Mariano Rajoy, que ja s'ha desfet de la seva ala més dura encapçalada per Eduardo Zaplana i Ángel Acebes. Aquest canvi cap a postures més moderades és possible que també comporti una actitud més dialogant envers l'actual govern, amb la qual cosa una possible negociació i acord per afrontar conjuntament el tema del terrorisme, sembla una mica més probable que fa pocs anys.

Davant del terrorisme és necessària la unitat de tots els demòcrates, perquè una desunió resta forces als que creiem en la llibertat i la voluntat popular per solucionar els problemes d'un país. Quan tots els partits polítics exceptuant els de l'òrbita política d'ETA s'uneixen, es veu amb claredat que els que donen suport a la violència només són una minoria que de cap manera poden imposar la seva voluntat a la immensa majoria.

Com a cristians ens sentim entristits en veure un cop més que la vida d'una persona és eliminada vilment per les mans de terroristes. Per això és important que davant d'aquest procés de creixement de la violència terrorista augmentem la nostra oració per la pau i l'enteniment de les persones i dels pobles sempre de forma pacífica i dialogada. La vida humana és sagrada i és un do de Déu, totes les idees són respectables, i totes han de tenir cabuda en una democràcia, però el qui actua assassinant o no condemnant assassinats, es desautoritza a si mateix i demostra que no té principis, ni valors, ni mínims sentiments humans.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, J. A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No n'hi ha prou de saber, també cal aplicar; no n'hi ha prou de voler, també cal actuar» (Goethe. Poeta, dramaturg, novel·lista i filòsof alemany. 1749-1832)

Molts pobles fugen de les guerres tribals i es veuen obligats a refugiar-se en llocs sense mitjans o es veuen forçats a emigrar a altres països a la recerca de la pau i d'una feina, tips d'«injustícies, penúries i desordres». Tots aquests drames són perquè els seus governants, tot i que no els falta coneixement, i profund, d'aquestes situacions —i a molts (o pocs) d'ells, desitjos d'arreglar les coses en nom del benestar i del progrés— «s'entretenen durant anys en reunions i discussions, plans teòrics i molta retòrica», però no passen a l'aplicació

pràctica dels seus plans encertats, ni a traduir en obres els seus bons propòsits! S'adormen en els llores del «saber i del voler», acomodats en el seu poder; ni apliquen ni fan, si remeien el que és remeiable, ni dignifiquen les vides dels seus ciutadans i, narcotitzats en la seva comoditat i riquesa, «passen de tot». Deia el poeta i filòsof nord-americà Emerson que «el pensament és la llavor de l'acció». Només la llavor, però de res no val si no es tradueix en fets, en benestar social, cultural i espiritual. Perquè «obres són amors i no bones raons»!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Educació per a la Ciutadania, assignatura pendent?

■ La nova assignatura ha generat postures contraposades en el seu primer any d'implantació a Catalunya

No deixa de ser un tema debatut i actual el d'Educació per a la Ciutadania i els drets humans (EpC), tant per la centralitat del paper de l'educació a la nostra societat, com per la rellevància de les problemàtiques que l'assignatura planteja. És una qüestió que involu-

cra persones, famílies, eleccions de consciència i preses de postures, relacions entre centres escolars, pares, alumnes i que té reflexos en el debat polític. Per tant, necessita ser explicada des d'una perspectiva que no obliidi que és un tema no unívoc sinó complex.

Després del primer any en què EpC s'ha impartit a tercer d'ESO en algunes regions autònomes, segons el que preveuen els Reials Decrets de la Llei Orgànica d'Educació (LOE), encara resta oberta la partida entre les administracions favorables i els ciutadans contraris, que s'enfronten a cops de tribunals i recursos. L'assignatura ja s'imparteix com a matèria obligatòria a Catalunya, Astúries, Cantàbria, Andalusia, Navarra, Extremadura i Aragó, comunitats governades pel PSOE. Des del proper any, EpC s'estendrà arreu de l'Estat espanyol, segons diferents etapes, tant en l'educació primària com en la secundària i en batxillerat.

Els blocs i els temes principals de la nova assignatura ja estaven indicats en el Reial Decret del 2006, que estableix, per exemple, com a continguts en l'educació primària i secundària, la reflexió sobre les relacions interpersonals i socials; el tema de la igualtat d'homes i dones en la família i en el món laboral, i l'aproximació respectuosa a la diversitat. En els decrets del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya els temes han estat desenvolupats i concretats amb l'objectiu de promoure la participació dels alumnes i sensibilitzar-los cap als temes de la convivència. EpC, però, ha estat discutida i fins i tot rebutjada d'una banda pels pares i per les associacions familiars que no volen tenir res a veure amb aquesta assignatura, que és per decret obligatòria i queda avaluada en el currículum escolar dels estudiants.

Els motius de l'oposició a EpC es troben en la presència, dins dels punts que desenvolupen els continguts, de temes èticament sensibles, com la concepció de la família i dels criteris morals. Les crítiques més freqüents es refereixen d'una banda a la forma, és a dir, que sigui una assignatura avaluable i obligatòria, a través de la qual l'estat pretendria interposar-se il·legítimament en el dret natural dels pares a l'educació moral i religiosa dels fills, vulnerant el principi de subsidiarietat. I de l'altra, se'n critiquen els continguts, que estarien ideològicament orientats, sobretot en relació amb la ideologia de gènere. Per exemple, el decret que estableix l'ensenyament a Catalunya afirma que cal valorar «la diversitat de les relacions afectives i sexuals des del respecte, la confiança, la igualtat i la capacitat de

decisió, rebutjant els prejudicis i els estereotips».

«Inacceptable en la forma i en el fons»

També hi ha altres crítiques, algunes de més pràctiques, com la d'introduir en el currículum una altra matèria no necessària, i una altra més d'impostació, com és l'acusació de promoure una moral relativista. Per aquests mateixos motius la Conferència Episcopal Espanyola ha difós més d'un comunicat (el 28 de febrer i el 20 de juny del 2007) per expressar la seva postura crítica cap a la nova assignatura, fins a definir-la com a «inacceptable en la forma i en el fons», dins de la crítica més general dels bisbes a la LOE, que els sembla discriminant cap a l'ensenyament de la religió catòlica. Per tot això, els bisbes han demanat als pares «respondre a aquest repte», tot i que sense concretar la manera amb què s'ha d'actuar: «No hem volgut ni volem esmentar-ne cap en particular.» De fet, els pares catòlics i els centres que s'inspiren en la doctrina de l'Església han reaccionat de forma plural davant de la nova assignatura.

No tots han sentit vulnerat el seu ideari per EpC, com per exemple els centres maristes i d'altres congregacions religioses, que l'han introduïda sense problemes en el programa escolar. En bona part dels centres catòlics s'ha procedit a adaptar-ne els continguts, tenint cura de l'elecció dels llibres de text i dels professors (fins a arribar a incomplir part dels decrets que estableixen els continguts de l'assignatura). Els confins legals d'aquesta opció queden una mica ambigus. No obstant això, en una carta datada del 24 de maig del 2007, adreçada per Alejandro Tiana, exsecretari general de l'Educació, a Manuel de Castro, secretari general del FERE, organisme que aplega moltes escoles d'inspiració cristiana, sembla que acredita la legitimitat de l'adaptació. En aquesta carta, Tiana afirma que els Reials Decrets «estan formulats en uns termes que no impedeixen ni poden impedir-ne

professionals per a l'Ètica, fins avui s'han presentat a l'Estat espanyol 30.400 objeccions. «Per la gravetat de la situació caldria haver presentat un rebuig més gran—comenta Novella—. És un nombre insuficient, però progressiu, i si tenim més sentències positives el nombre es dispararà.»

Impartir l'assignatura segons el propi ideari

Alguns centres s'han enfrontat a l'assignatura donant suport a l'objecció i recorrent al tribunal. A Barcelona és el cas de le escoles CEU, el col·legi Cardenal Spínola i el Loreto Abat Oliba, on 47 alumnes de 60 de tercer d'ESO havien optat per l'objecció. Més tard, la Fundació Abat Oliba va interposar un recurs contra el decret i va demanar al tribunal una sèrie de mesures cautelars: la suspensió dels decrets de la part que per a ella és contrària a la llei i a la Constitució; dispensar els centres Abat Oliba de l'assignatura; dispensar els alumnes d'assistir-hi, i finalment, permetre al centre adaptar l'assignatura a l'ideari. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb tres vots a favor i un en contra, va decidir no acordar mesures cautelars, tot i que el ponent, el magistrat Juan Fernando Horcajada, era favorable a concedir-les. «A més —segons afirma Manuel Silva, advocat de l'Abat Oliba—, la Generalitat ens va dir, per mitjà del seu advocat, que d'alguna manera la llei ja permet adaptar l'assignatura, tot i que sense concretar bé fins a quin punt.»

De totes maneres, com ens confirma Luis Seguí, director del col·legi Loreto Abat Oliba, «en negar les mesures cautelars hem procedit a impartir l'assignatura a tots els nostres alumnes, però, d'acord amb la Generalitat, segons el nostre ideari». Alhora continua avançant el procés principal. «Ara com ara —revela Manuel Silva— la Generalitat encara no ens ha respost.» A més, Silva critica que «si la LOE de l'Estat exclou dels objectius i dels continguts de l'educació primària el reconeixement de les diversitats afectivosexuals, la Generalitat estableix aquest reconeixement com un dels principis de l'educació primària. Amb la qual cosa es produeix, des del nostre punt de vista, una infracció legal important de la legislació bàsica de l'Estat».

La partida encara en joc afecta sobretot la redefinició social dels papers dels diferents actors involucrats en la transició i en els canvis culturals continus de la societat espanyola i, més en general, de la societat occidental. Si no ens deixem endur per la fàcil contraposició conservadors-progresistes, podem mirar d'entendre les raons d'uns i altres, tant com la percepció que els actors tenen d'ells mateixos. Això, potser, ja seria un bon exercici d'«educació per a la ciutadania». (F.A.)

La implantació d'EpC ha generat postures ben diverses.

la plena adaptació al caràcter propi dels centres.»

L'adaptació, però, no és suficient per a qui entén la nova assignatura com a incompatible amb l'ideari cristià i, per tant, la rebutja públicament. Segons Ramón Novella, president de l'associació Professionals per a l'Ètica de Catalunya i pare de quatre fills encara en edat no escolar, l'adaptació és una postura mancada de «justícia i solidaritat» cap a la gran majoria dels alumnes que van a les escoles públiques i que no poden controlar-ne els continguts.

Per això, Professionals per a l'Ètica, juntament amb altres associacions i grups cristians, promou, amb material informatiu, conferències i manifestacions, l'objecció de consciència de pares i alumnes a l'assignatura. Si l'opció d'objectar, però, ha estat reconeguda legalment a Andalusia, amb una sentència del Tribunal Superior de Justícia que al març ha donat la raó a una família contrària a EpC, encara no hi ha una reglamentació unívoca dels tribunals en aquest tema.

Segons les dades expressades per Pro-

Albert Salazar, coordinador de l'Equip d'Educació del Servei d'Obres Maristes de Catalunya

—Com valora la introducció de l'assignatura d'EpC a les escoles maristes? Pensa que s'ha vulnerat l'ideari del centre?

—Doncs no, tot al contrari, la nostra valoració és molt positiva. Atesa la novetat de l'assignatura, fa un any vam elaborar una guia per introduir-hi una matèria tan nova i que es pot prestar a moltes interpretacions. Vam fer un document marc bastant senzill, i el vam presentar en una trobada amb tots els membres dels equips directius dels col·legis maristes de Catalunya. L'objectiu principal era deixar clar què volem dir quan parlem d'educació en valors o educació per a la ciutadania. En realitat, es tracta de madurar com a persones, d'educar en valors, de tenir present l'estil educatiu de l'escola, de contribuir a una educació integral... Tot això per a nosaltres no és nou, sinó que, en definitiva, forma part de l'ideari marista (el caràcter propi, l'estil educatiu, la missió educativa marista). La nostra proposta educativa no és incompatible, sinó al contrari, amb qüestions d'educació en valors que estan presents en el programa d'aquesta assignatura, tot i que sempre tenint en compte que, com totes les educacions en valors, cal treballar-les des d'una òptica pròpia.

—Això què vol dir? Perquè els decrets de la Generalitat desenvolupen una sèrie de punts que cal complir...

—Sí, però respectant la programació dels decrets, la manera d'enfocar-los i d'explicar-ho pot ser segons l'ideari de cada institució.

—Heu canviat, doncs, els continguts?

—No! Em refereixo a la manera d'abordar-lo de cara als alumnes i a la metodologia, no als continguts. L'objectiu és que EpC no sigui una acció aïllada sinó que s'integri en altres formes d'educació en valors, com la classe de religió, la tutoria i altres activitats de l'escola. En aquest sentit, considerem aquesta assignatura no com una amenaça sinó, al contrari, com una oportunitat per poder enriquir l'educació en valors. Només és una hora a la setmana, però encara que sigui poca, pot servir per treballar els valors de les persones. La nostra conclusió és ben senzilla: d'una banda, EpC és una matèria que té valor i entitat pròpia i, de l'altra, l'àmbit d'educació en valors no és exclusiu d'aquesta matèria. A més, com a conseqüència d'això, els continguts de la matèria han de ser compatibles amb el nostre caràcter propi, és a dir, amb el que es fa en l'acció tutorial, en els programes de competència social, en els plans de mediació, en la convivència amb els alumnes... En definitiva, tot ha d'estar en sintonia.

—Com aconseguíu aquesta sintonia?

—D'una banda, vam aconsellar als equips directius que la coordinació de l'assignatura estigués a càrrec de dos departaments als nostres col·legis, el d'orientació i el de pastoral. De l'altra, considerem que és molt important que l'educador que la imparteix a l'aula cregui amb convenciment en l'esperit de la matèria. De fet, hem tingut molt en compte el professorat i dels 15 o 20 professors d'EpC dels nostres col·legis, gairebé tots pertanyen al departament d'orientació, a l'equip de pastoral o són professors de

Ales Escoles Maristes de Catalunya ho tenen clar: EpC no és incompatible amb el seu ideari cristià. Ben al contrari, fins i tot s'atreveixen a considerar-la com un gran desafiament educatiu. Per això la implantació enguany de l'assignatura als seus centres no ha resultat gens polèmica. La valoració, segons Albert Salazar, de l'Equip d'Educació Marista, ha estat molt positiva. «La nostra proposta educativa —assegura— no és incompatible, sinó ben al contrari, amb els continguts que estan presents en el programa d'aquesta assignatura. Per a nosaltres, EpC és una oportunitat per enriquir l'educació en valors.»

religió. Un cop iniciat el curs, vam tenir una reunió per treballar els aspectes positius, les limitacions, els reptes... Després, es va parlar dels criteris d'avaluació, que és el que queda una mica més subjectiu i depèn més de cada professor.

—I com s'avalua?

—La nota final es basa principalment en l'actitud, la interacció i la participació a classe. També hi ha examen de conceptes i en la majoria dels centres hi ha un projecte al final de curs, com per exemple elaborar un document sobre una realitat social que els ha impactat, un petit projecte de voluntariat i també un projecte de com enfocarien ells l'assignatura el proper curs.

—I els llibres de text?

—Nosaltres hem optat per unificar-los i vam triar el de l'editorial Text. Ens va semblar que tenia un enfocament més innovador en l'àmbit d'activitats, era més escaient perquè els alumnes emprenguessin l'assignatura amb més motivació. Aquests llibres estan homologats amb el decret de la Generalitat. Crec que hi ha hagut altres editorials, que són d'institucions cristianes, que han elaborat el seu llibre de text, també homologat, però sota el seu caràcter propi. La nos-

«Aquesta assignatura és una oportunitat, no una amenaça»

tra opció no ha estat la de canviar continguts ni orientar-los, sinó aplicar-los amb una metodologia segons la nostra forma de treballar.

—Amb tot, hi ha centres i associacions catòliques que rebutgen l'assignatura perquè els sembla incompatible amb el seu ideari cristià...

—Quan nosaltres vam analitzar el contingut de l'assignatura, vam veure que són uns arguments basats en drets humans i en cultura democràtica i que, per tant, no tenen en absolut res contrari als valors cristians.

—Tampoc la ideologia de gènere? La Conferència Episcopal ha criticat tant la forma, que vulneraria els drets dels pares de l'educació moral dels seus fills, com els continguts de l'assignatura. «La gravetat de la situació —ha dit— no permet postures passives ni acomodaticies.»

—Jo diria tot al contrari. La seva postura sobre si aquests continguts cal treballar-los a l'escola, o sigui, si l'Estat es pot atorgar el paper d'educador moral, com a

mínim és discutible. És un tema educatiu que no té solucions. D'una banda, es diu que la família és l'agent principal de l'educació i que entre família i escola hi ha d'haver una acció compartida. Però, de l'altra, malauradament, si aquests valors no són transmesos a l'aula difícilment s'arriben a adquirir. Una cosa és contradictòria de l'altra i en aquest equilibri inestable ens hem de bellugar. Aquesta és la nostra opció. En general, tenim una postura una mica més pràctica. L'assignatura és obligatòria i la prenem com una oportunitat i no com una amenaça. És cert que en segons quins llibres i, sobretot en segons quins enfocaments, es poden tocar aspectes de forma molt discutible. Però, no hi ha cap problema si ens assegurem de tenir un llibre de text amb el qual estem d'acord en l'àmbit de continguts i, a més, la nostra manera de treballar-lo a l'aula és coherent amb tota la resta del que ensenyem. Crec que si féssim una enquesta als alumnes no notarien diferències entre EpC, una tutoria i altres activitats educatives del centre, com la setmana de la pau o la

setmana de la solidaritat.

—Què opina dels que objecten a l'assignatura?

—Jo crec que aquestes postures tan fortes es basen sobretot en una opció política. Per això en altres comunitats autònomes la problemàtica ha estat molt més gran, com a Madrid, València i Castella i Lleó. Aquí, a Catalunya, és cert que els bisbes també han fet algun comunicat però més suau o tranquil·litzador que el de la Conferència Episcopal Espanyola, i mentre que la FERE té una postura oberta però una mica reticent, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) aposta per una actitud molt més conciliadora. De tota manera, la postura oberta a fer l'assignatura, encara que sempre amb sintonia amb el caràcter del centre, és majoritària a les escoles cristianes de Catalunya. L'opció contrària, en canvi, fins a l'objecció, no deu arribar ni al 5%. Els maristes considerem aquesta assignatura com una oportunitat, però igual que nosaltres pensen també els salesians, els jesuïtes, els escolapis...

—Algú us ha presentat l'objecció de consciència?

—Hi ha hagut dos casos en dos col·legis diferents. El director ha tingut contacte amb la família, l'ha derivat a la inspecció i ara no tenim més notícies perquè ha estat fa poc, però són casos completament esporàdics.

—On hi ha l'equilibri, en un centre catòlic, per formar alhora bons cristians i bons ciutadans?

—No hi ha cap recepta màgica. La clau seria que tot el que representi educació en valors, explícitament cristians o no, fos una mena de columna vertebral o bloc transversal, com es deia abans en pedagogia, que estigués present amb coherència en totes les activitats de l'escola.

—Vostè ha dit que hi ha algun punt del programa dels drets humans de la nova assignatura que coincideix amb el vostre ideari. Posi-me'n un exemple.

—Per exemple, en la missió educativa marista hi ha un principi sobre contribuir a la formació de la consciència social i educar els alumnes perquè puguin solucionar conflictes sense violència. El decret de la Generalitat diu el mateix però amb paraules diferents. Per això comentava que ens va resultar curiós descobrir que alguns continguts podrien pertànyer indistintament a un llibre d'Educació per a la Ciutadania, o d'Educació en Valors, o de l'ideari marista cristià.

—I l'acusació de relativisme?

—No seria tant culpa dels continguts del programa de l'assignatura com del seu desenvolupament a la pràctica. No totes les opcions són vàlides, no tot val. Per això, al mateix temps que delimitem un espai de llibertat per a cadascú, cal també establir drets i deures. (F.A.)

Manuel Silva, advocat de la Fundació Abat Oliba

—El Tribunal de Justícia d'Andalusia ha reconegut el dret dels pares a l'objecció de consciència. Què significa aquesta decisió per a vostès?

—Els que hem recorregut contra el decret de la Generalitat que introdueix l'Educació per a la Ciutadania a Catalunya ens veiem refermats en la nostra posició. El que ratifica és que l'assignatura té un contingut ideològic. Això no vol dir que sigui dolenta en ella mateixa, perquè podria existir una assignatura d'EpC legal i constitucional, que fos una introducció al dret i als drets, i que eduqués en el civisme i en el respecte. Quan es pretén avaluar l'assumpció d'aspectes ideològics, però, com per exemple que qualsevol orientació afectivosexual és igualment positiva, com es recull en el decret, hi ha alguns pares i centres inspirats en la doctrina de l'Església que entenen

que això no és assumible. Hi deu haver famílies i centres als quals els sembli perfecte, però també cal admetre que hi ha milers de pares catòlics —hi ha hagut gairebé 2.000 pares que s'han adherit als recursos— i alguns centres que entenen que és incompatible assumir aquest contingut de l'assignatura amb el que pensem, siguem creients o no. I, és clar, és incompatible amb el Catecisme. Hi ha centres que consideren que no poden vèncer aquesta incompatibilitat entre el que diu l'Església i el que diu el decret de la Generalitat i, per tant, la Fundació Abat Oliba ha interposat aquest recurs. Possiblement hi hagi altres que entenguin que és perfectament compatible, però si comparem el Catecisme amb el decret veurem que no és pas així. Seria estrany que com a pares poguéssim estar més tranquils al liceu francès, que no té EpC perquè es regula amb el sistema francès, que no pas en un centre concertat d'inspiració catòlica.

—Si tots són centres catòlics, com pot haver-hi postures diferents?

—Crec que pot ser perquè no tots s'han llegit profundament el decret i es deixen endur per la polèmica general i superficial: si estàs a favor de l'assignatura ets progressista i, si no, ets reaccionari. El plantejament no és estar en contra de l'assignatura, que podria ser constitucional i gaudir d'un consens unànime, sinó que parlem d'un decret que diu que un objectiu de l'assignatura —insisteixo— és «reconèixer i sentir la diversitat d'orientació afectiva com un fet enriquidor de la convivència» o «incorporar positivament la pluralitat familiar i sexual». Jo sóc incapaç d'entendre que això sigui compatible amb la doctrina de l'Església catòlica. Algú podrà optar per impartir l'assignatura com vulgui incomplint els decrets, però jo com a advocat no aconsellaria assumir aquesta situació d'inseguretat. Per tant, seria bo que algú m'expliqués com la posició de l'Església en aquesta matèria tan important com la ideologia de gènere és compatible amb el decret. No és compatible! Per tant, o bé compleixes el decret de la Generalitat o bé compleixes el Catecisme, un dels dos.

L'assignatura Educació per a la Ciutadania (EpC) continua creant posicions enfrontades en els mateixos tribunals de justícia. Així com el Tribunal de Justícia d'Andalusia ha reconegut el dret dels pares a l'objecció de consciència a l'assignatura, el Tribunal de Justícia de Catalunya ha negat les mesures cautelars plantejades en el recurs presentat per la Fundació Abat Oliba, E-Cristians i Juristes Cristians. La lluita jurídica, però, continua endavant perquè tal com afirma Manuel Silva, advocat de la Fundació Abat Oliba i exdiputat del Congrés, el decret de la Generalitat que introdueix Educació per a la Ciutadania a Catalunya diu que un dels objectius de l'assignatura és «reconèixer i sentir com a positiu i enriquidor per a la convivència la diversitat d'orientacions afectivosexuals», cosa que no és compatible amb el Catecisme de l'Església catòlica.

«La nostra oposició a EpC és una reivindicació de llibertat»

—Qui rebutja l'assignatura acusa l'Estat d'una intromissió il·legítima en el dret natural dels pares a l'educació moral dels fills. L'escola, però, no té el deure, en certa mesura, de formar ciutadans complets, respectuosos de la democràcia i la pluralitat?

—No li nego a un centre educatiu la funció de transmetre valors, de formar els nens en el respecte a les nenes i a l'inrevés, perquè no llencin papers a terra o pintin les parets, perquè tractin bé els ancians, per adquirir comportaments ecològics. El problema ve quan el que es pretén transmetre en els col·legis és el contrari del que es pretén transmetre a casa. Si el que dic al meu fill a casa és una cosa assumida per la immensa majoria de l'Europa occidental, com per exemple que el matrimoni queda reservat per a l'home i la dona i que hi ha una dualitat de sexes, i que després l'ordenament jurídic pot establir situacions i institucions diferents per a les parelles del mateix sexe, crec que això ho ha de respectar l'administració. A més no és una concepció ni arcaica ni minoritària. Els únics països europeus en els quals està regulada la unió homosexual com a matrimoni són Espanya, Holanda i Bèlgica. No és respectable, per tant, l'opinió que jo vull traslladar als meus fills quan és la que

signatura adaptada al seu ideari i, de l'altra, per a les persones que havien objectat es va procedir a generar una activitat perquè els alumnes no s'estiguessin al pati a l'hora en què s'impartia. En el moment en el qual el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha negat les mesures cautelars, que consisteixen a suspendre aquests apartats dels decrets o permetre la dispensa de l'assignatura dels alumnes del centre o al mateix centre, s'ha procedit a impartir l'assignatura, però adaptada a l'ideari del centre. És a dir, no es donen aquells continguts que, tot i que estan en el decret, s'entén que són contraris a la doctrina de l'Església catòlica.

Mentrestant, tira endavant el recurs.

—Quin resultat s'espera de la sentència?

—Suposo que es produirà una cosa semblant al que va passar amb les mesures cau-

telars, o sigui, que la sala es divideixi i que hi hagi una part de magistrats que entenguin que cal estimar el recurs i una altra part que no.

—A banda de les mesures jurídiques, quin és l'objectiu final?

—És una reivindicació de la llibertat de pensar i de traslladar els nostres valors als nostres fills. Perquè, en el fons, aquest plantejament imposat per un decret el que pretén —i són els motius d'impugnar l'assignatura— és que un pare no li pugui traslladar al seu fill que els actes homosexuals són objectivament desordenats i que la sexualitat està ordenada en la procreació dins del matrimoni. Bé, si és així, que se'ns digui! Perquè crec que des d'aquest moment bona part dels catòlics, almenys els catòlics que seguim el magisteri de l'Església, quedem fora del mapa polític i ciutadà. En cas contrari, si es pretén reconèixer la llibertat que nosaltres podem pensar això i traslladar-ho als nostres fills i puguem tenir centres on això s'ensenyi, és obvi que el decret ha de rectificar-se.

L'altra qüestió és quan es pretén convertir les declaracions de drets —bé siguin universals, de l'estat o de la comunitat autònoma— en criteri per valorar els propis comportaments personals. No cal imposar ni assumir com a criteri ètic la posició de l'Estatut en matèria d'avortament, quan parla del respecte a la lliure decisió de la dona. L'assignatura pot ser i és una assignatura convenient en un país amb una diversitat cultural important, sovint mancat de civisme i que coneix poc el dret. El que no pot fer, però, és aprofitar aquesta circumstància per imposar com a contingut de l'assignatura, avaluable, una valoració positiva i enriquidora per a la convivència de la diversitat d'orientacions afectivosexuals. A un catòlic això el situa en un conflicte important, tant un pare com un centre. Si fos tan clarament cívic i constitucional no s'haurien produït els pronunciaments dels tribunals andalusos en contra del contingut ideològic de l'assignatura, que no reconeix la llibertat de la doctrina social de l'Església.

Reportatge:
Fabrizio Assandri

hi ha a la Gran Bretanya, Alemanya, Itàlia...? El problema, llavors, no és que els poders públics no puguin transmetre valors, sinó que el problema és quins valors transmeten. I per això cal tenir molt en compte quin és el consens global en la societat.

—Què respon a les acusacions de voler protagonitzar abans que res una lluita política?

—Tenint en compte que Educació per a la Ciutadania és una denominació simpàtica, qualsevol plantejament de crítica, ni que sigui limitat, ho té molt complicat. Allò políticament correcte és dir que EpC és fantàstica. Des del punt de vista polític, si jo volgués arrossegat les masses i generar vots, no seria precisament el tema que posaria sobre la taula.

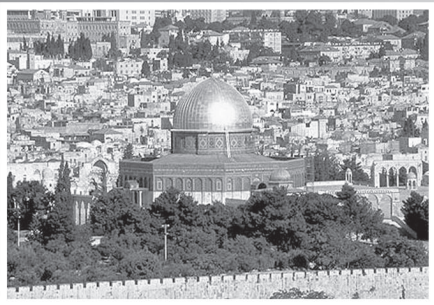
—La Fundació Abat Oliba, mentre presentava el recurs, ha convidat els seus alumnes a l'objecció...

—El plantejament dels centres de l'Abat Oliba a Barcelona sempre ha estat primer donar seguretat jurídica als pares. És a dir, primer la Fundació San Pablo CEU, de la qual depenen els centres, va manifestar en el seu dia el rebuig a l'assignatura i el nombre d'objectors de consciència va ser elevat i àmpliament majoritari. El centre va procedir, d'una banda, a impartir l'as-

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGES A TERRA SANTA

**DEL 26 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE
DEL 29 DE DESEMBRE AL
5 DE GENER (ESPECIAL
CAP D'ANY)**

PELEGRINATGE A LOURDES

**DEL 30 DE MAIG
A L'1 DE JUNY**

GAL·LES I EL SUD D'ANGLATERRA: PAISATGES DE LLEGENDA

DEL 9 AL 15 DE JUNY

**VISITEM: CARDIFF, BATH,
CAERPHILLY, PLYMOUTH,
EXETER, GLASTONBURY...**

BÈLGICA I LES SEVES CATEDRALS

DEL 7 AL 13 DE JULIOL

**VISITEM: BRUSSEL·LES,
ANVERS, GANT, BRUGES,
MALINES, LA VALL DE
MOZA, LES ÀRDENES...**

MÈXIC COLONIAL I LA SEVA MIL·LENÀRIA CULTURA

DEL 17 AL 28 DE JULIOL

**VISITEM: CIUTAT DE
MÈXIC, TEOTIHUACAN,
QUERÉTARO, EL LLAC DE
PATZCUARO, MORELIA,
GUANAJUATO, TAXCO,
TOLUCA, PUEBLA...**

LES JOIES DEL PERÚ

DEL 9 AL 20 D'AGOST

**VISITEM: LIMA, LA VALL
SAGRADA DELS INQUES,
CUZCO, EL MACHU PICCHU,
EL LLAC TITICACA...**

PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

**DEL 10 AL 21 DE
SETEMBRE**

**VISITEM: JORDÀNIA,
EGIPTE I JERUSALEM**

NEPAL I LES MISSIONS DE TERESA DE CALCUTA A L'ÍNDIA

DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE

**VISITEM: DELHI, JAIPUR,
ANJARA, BENARÉS, EL TAJ
MAHAL, KATMANDÚ...**

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TELÈFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Vaticà

església en el món

«No són els homes els qui van fer néixer l'Església, sinó l'Esperit de Déu»

■ El Papa convida a reflexionar sobre la importància que el sagrament de la Reconciliació té per a la pau

CIUTAT DEL VATICÀ.— Durant la celebració de la Pentecosta a la plaça de Sant Pere, Benet XVI va recordar com és la vinguda de l'Esperit Sant el que de debò fa néixer l'Església universal, una comunitat caracteritzada per la unitat en la diversitat. Do de la Pentecosta és la pau del Crist i també la Reconciliació, un sagrament la profunditat del qual molts encara no han copsat, es va plànyer el Sant Pare.

En la seva homília del Diumenge de Pentecosta, el Bisbe de Roma va començar al·ludint al fet que l'Esperit Sant es va manifestar durant aquella festivitat jueva a una comunitat que representava una «nova família», la qual ja no es basava «en vincles de sang sinó en la fe en Crist». El Sant Pare va explicar com aquest grup «constitueix una autèntica *qahal*, una «assemblea» segons el model de la primera Aliança, la comunitat convocada per escoltar la veu del Senyor i caminar en els seus camins».

Benet XVI va voler subratllar com el llibre dels Fets dels Apòstols relata que els deixebles «eren constants i unànimes en la pregària»: «És, doncs, la pregària la principal activitat de l'Església naixent, mitjançant la qual rep la seva unitat del Senyor i es deixa guiar per la seva voluntat», va afirmar el Papa, per al qual la vinguda de l'Esperit esdevé un veritable «bateig de foc de la comunitat, una mena de nova creació» perquè durant la Pentecosta «l'Església es constitueix no per una voluntat humana, sinó per la força de l'Esperit de Déu». Una de les conseqüències més importants de l'Esperit de Pentecosta és el fet que la nova comunitat és alhora «una i universal». Només l'Esperit Sant, pel fet de crear «unitat en l'amor i en la mútua acceptació de la diversitat, pot alliberar la humanitat de la temptació constant d'una voluntat de potència terrenal que tot ho vol dominar i uniformar».

El Pontífex es va voler esplaïar en la particularitat d'aquesta acció de l'Esperit

que porta a entrellçar la «multiplicitat i la unitat», i va fer parar esment als fidels reunits a la basílica vaticana en el fet que l'Església ja és des d'aquest seu inici «catòlica», és a dir, «universal»: «No és una comunitat particular —l'Església de Jerusalem— sinó que és l'Església universal que parla les llengües de tots els pobles. D'aquesta naixeran després altres comunitats arreu del món, Esglésies particulars que són totes i sempre actuacions de l'única Església de Crist.» En aquest punt, el Sant Pare va subratllar que «l'Església catòlica no és una federació d'Esglésies, sinó una única realitat: la prioritat ontològica pertany a l'Església universal. Una comunitat que no fos en aquest sentit catòlica no seria tan sols ni Església». La catolicitat de la nostra Església també ens ve donada també pel fet que ja el Nou Testament remarca com l'horitzó de l'Evangeli arriba fins al cor del que aleshores era el món, és a dir, la ciutat de Roma: «El camí de la Paraula de Déu, començat a Jerusalem, arriba a la seva meta, perquè Roma representa el món sencer.»

El do de la pau

Per a aquesta Església Jesús vol la pau i és, segons l'Evangeli, el do que Ell ofereix primerament als deixebles quan se'ls apareix: «*Shalom!*» (Pau!) és la salutació de Crist ressuscitat. Benet XVI va dir a propòsit d'això que al mateix temps que Jesús dóna als seus deixebles la pau i el seu Esperit, també institueix el sagrament de

El Papa, durant la celebració de la Pentecosta.

la Reconciliació dient-los, segons cita l'evangelista Joan: «A qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats; a qui no els els perdoneu, els quedaran sense perdó.» El Papa va afirmar: «Com n'és d'important i malauradament no prou comprès el do de la Reconciliació, que pacifica els cors! La pau de Crist es difon només a través de cors renovats d'homes i dones reconcilitats i esdevinguts servents de la justícia, a punt per difondre en el món la pau amb l'única força de la veritat, sense baixar a compromisos amb la mentalitat del món, perquè el món no pot donar la

pau de Crist: és així com l'Església pot ser ferment d'aquella reconciliació que ve de Déu. Pot ser-ho només si roman dòcil a l'Esperit i dóna testimoni de l'Evangeli, només si porta la Creu com i amb Jesús.»

Després de la celebració eucarística, el Papa va resar el *Regina caeli* amb els fidels i després de la pregària va manifestar la seva «profunda preocupació per la situació al Líban, on a l'estancament de la iniciativa política han seguit la violència verbal primer i després els enfrontaments armats amb nombrosos morts i ferits». Va constatar també com la tensió havia disminuït en les darreres hores, tot i així va creure que era «un deure exhortar els libanesos a abandonar qualsevol lògica de contraposició agressiva, que portaria el seu estimat país vers l'irreparable». Segons el Bisbe de Roma, «el diàleg, la mútua comprensió i la recerca d'un compromís raonable són l'única via que pot tornar a donar al Líban les seves institucions i a la població la seguretat necessària per a una vida quotidiana digna i rica d'esperança en el demà».

Per això, el Sant Pare va demanar la intercessió de Nostra Senyora del Líban i va pregar per tal que aquest país «sàpiga respondre amb valentia a la seva vocació de ser, per al Pròxim Orient i per al món sencer, senyal de la possibilitat real de convivència pacífica i constructiva entre els homes». Per últim, «amb Maria, Verge en pregària a la Pentecosta», va demanar a Déu «una abundant efusió de l'Esperit Sant, l'Esperit de la unitat i de la concòrdia, que inspire pensaments de pau i de reconciliació a tothom».

Marta Nin

Proximitat del Papa amb el poble xinès

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va mostrar la seva proximitat i solidaritat amb el poble xinès, durament colpejat per un terratrèmol el 12 de maig. Benet XVI va fer una crida en favor «de les poblacions de Sichuan i les províncies limítrofes de la Xina, afectades pel terratrèmol que ha causat greus pèrdues de vides humanes, nombrosos desplaçats i danys incalculables». I va afegir: «Us convido a unir-vos amb mi en la pregària fervent per tots aquells que han perdut la vida. Estic a prop espiritualment de les persones sotmeses a la dura prova d'una calamitat tan devastadora: implorem Déu que alleugi els seus patiments». El Bisbe de Roma també va demanar que el Senyor «concedeixi la seva ajuda a tots els que afronten les exigències immediates d'ajuda». (N.E.)

Cardenal Bernardin Gantin.

Mor el cardenal africà Bernardin Gantin

CIUTAT DEL VATICÀ.— El cardenal Bernardin Gantin va morir a París el 13 de maig als 86 anys. Benet XVI va expressar el dolor per aquesta mort i el va recordar com un «fill eminent de Benín i d'Àfrica, estimat per tots, animat per un esperit profundament apostòlic i per un elevat sentit de l'Església i de la seva missió al món». El cardenal Gantin va néixer el 1922 a Toffo, arxidiòcesi de Cotonou, a Benín. Va ser ordenat el 1951 i va ser nomenat bisbe auxiliar de Cotonou el 1956, i el 1960 aquebisbe de la mateixa arxidiòcesi. Va assistir al Concili Vaticà II. Al Vaticà va ser durant uns anys president del Pontifici Consell Cor Unum i del Pontifici Consell Justícia i Pau. Va ser creat cardenal el 1977 i nomenat prefecte de la Congregació per als Bisbes i president de la Pontificia Comissió per a Amèrica Llatina el 1984, càrrecs que va ocupar fins al 1998. El 1993 va ser nomenat degà del Col·legi de Cardenals i bisbe del títol de la seu suburbicària d'Òstia. Va renunciar al decanat del Col·legi de Cardenals i al títol de la suburbicària seu d'Òstia, i va passar a ser degà emèrit el 2002. (N.E.)

Vaticà

Catòlics i musulmans xiïtes comparteixen el vincle entre fe i raó

■ La trobada es va celebrar del 28 al 30 d'abril

CIUTAT DEL VATICÀ. – El diàleg interreligiós amb el món musulmà va avançant en diferents fronts. L'última fita és un document conjunt sobre *Fe i raó* que es va firmar al Vaticà el 30 d'abril. Aquest pas endavant és paral·lel, però independent, del primer seminari del Fòrum catolicomusulmà que se celebrarà a Roma el mes de novembre d'enguany, propiciat per la carta que 138 personalitats musulmanes van adreçar al món cristià l'any passat.

L'islam és un món ric, complex i variat, i aquesta és la raó per la qual el diàleg amb els musulmans té lloc en diferents terrenys i també amb diferents interlocutors. El darrer pont d'entesa es va estendre a finals del mes d'abril a través de dues delegacions, una de catòlica avalada per la Santa Seu i una de musulmana de l'Organització del Centre per al Diàleg Interreligiós de la Cultura i Relacions Islàmiques de Teheran. Aquesta organització representa l'islam xiïta, que va néixer a l'Iraq i que també s'arrela fortament sobretot a l'Iran i a Bahrain, tot i que també té molts fidels al Líban, al Iemen i a Kuwait, i és present en altres països àrabs de manera minoritària, arribant a constituir el 15% de

la totalitat del món musulmà.

La trobada entre les dues delegacions va desenvolupar-se entre el 28 i el 30 d'abril, al Vaticà, sota la presidència del cardenal Jean-Louis Tauran, president del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós, i Mahdi Mostafavi, president de l'Organització per a la Cultura i les Relacions Islàmiques. Per part catòlica van intervenir: Pier Luigi Celata, arquebisbe secretari del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós; Ramzi Garmou, arquebisbe caldeu de Teheran; Khaled Akasheh, cap d'oficina per a l'islam del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós; Piero Coda, president de l'Associació Teològica italiana i professor de la Pontifícia Universitat

L'islam és un món ric, complex i variat.

del Laterà; Michél Fedou, s.j., teòleg i historiador del Centre Sèvres de París; Vittorio Possenti, professor de Filosofia política a la Universitat de Venècia; Ilaria Morali, professora de Teologia dogmàtica de la Pontifícia Universitat Gregoriana. Per part musulmana els delegats eren: Mohammad Jafar Elmi, de l'Islamic College for Advanced Studies de Londres; Hamid Parsania, professor de Filosofia i Mística i rector de la Universitat Baqir al-Ulum; Mahdi Khamoushi; Mohammed Masjedjamei; Rasoul Rasoulipour, degà de la Facultat d'Humanitats de la Universitat de Tarbiat Moallem; Mohsen Darneshmand i Abdolrahim Gavahi.

Acord de set punts

La trobada va tenir com a eix un tema cabdal en el magisteri del nostre Sant Pare: *Fe i raó en el cristianisme i en l'islam*. A partir d'aquest tema es van tractar tres qüestions: «Fe i raó: quina relació?», «Teologia/Kalam com a recerca sobre la racionalitat de la fe» i «Fe i raó davant del fenomen de la violència».

Acabat el diàleg, les dues delegacions es van trobar d'acord en uns set punts que van resumir en un comunicat conjunt:

Primer: la fe i la raó són dons de Déu a la humanitat.

Segon: la fe i la raó no es contradiuen; encara que en alguns casos la fe pot trobar-se per sobre de la raó, però mai contrària a aquesta.

Tercer: la fe i la raó són intrínsecament no violentes. Ni la raó ni la fe s'haurien de fer servir per a la violència; malauradament, totes dues, a vegades, s'han fet servir malament per perpetrar violència. En qualsevol cas aquests esdeveniments no poden posar en dubte ni la raó ni la fe.

Quart: totes dues parts han deliberat cooperar ulteriorment per encoratjar una religiositat autèntica, en particular l'espiritualitat per promoure el respecte dels símbols sagrats i els valors morals.

Cinquè: els cristians i els musulmans

haurien d'anar més enllà de la tolerància, acceptant les diferències, essent sempre conscients de les coses que tenen en comú i donant-ne gràcies a Déu. Estan cridats al respecte recíproc, és a dir, a condemnar la irrisió dels credos religiosos.

Sisè: s'haurien d'evitar generalitzacions quan hom parla de religions. Les diferències en el si del cristianisme i de l'islam i la diversitat de contextos històrics són factors importants que cal tenir en consideració.

Setè: les tradicions religioses no es poden jutjar sobre la base d'un únic verset o passatge present en els llibres sagrats respectius. Són necessàries una visió holística i un mètode hermenèutic adient per comprendre'ls correctament.

Els membres de les dues delegacions van ser rebuts per Benet XVI el qual, segons informa la sala de premsa de la Santa Seu, va dir que estava molt «satisfet» pel tema tractat i pel desenvolupament de la trobada que, sempre segons el comunicat vaticà, va tenir lloc en una atmosfera «oberta i cordial».

La propera trobada de diàleg tindrà lloc a Teheran d'aquí a dos anys i serà precedida per un intercanvi preparatori.

Pel que fa a la carta titulada *Una paraula comuna entre nosaltres i vosaltres*, signada per 138 musulmans i adreçada als responsables de les Esglésies cristianes, i que en àmbit catòlic ja ha donat els seus fruits, també ha obtingut una resposta positiva en altres comunitats cristianes: el Consell Ecumènic de les Esglésies ha respost amb un document que encoratja la iniciativa i anima la creació d'un grup mixt que busqui punts de comprensió recíproca. D'altra banda, també el patriarca ortodox de Moscou, Alexis II, ha contestat positivament per promoure iniciatives comunes de pau i combatre la visió antireligiosa de la societat contemporània, alhora que demana que el diàleg respecti la identitat de cada interlocutor per tal d'evitar els sincretismes.

Marta Nin

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistent i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

Espanya

L'Església defensa la dignitat de les dones

■ Missatge de la Comissió Episcopal de Pastoral Social per a Corpus Christi

MADRID.— Amb motiu de la festa de Corpus Christi, Dia de la Caritat, que se celebra el 25 de maig, la Comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola ha escrit el missatge *L'Eucaristia, esperança per al pobre*. Aquest text se suma a la campanya de Càritas dedicada als drets de les dones i denuncia els abusos que pateixen.

La Comissió explica que la festivitat de Corpus Christi convida a «entrar en el cor del misteri de l'Eucaristia, que s'ha de creure, celebrar i viure». Reprèn la darrera encíclica de Benet XVI *Spe salvi*, a la llum de la qual «contemplem l'Eucaristia descobrint-hi un veritable sacrament d'esperança per a tota la humanitat i, de manera molt especial, per als més pobres i exclosos dels béns necessaris». Els bisbes s'afegeixen a la campanya que desenvolupa Càritas sobre drets humans i igualtat d'oportunitats, que ara dedica als drets de la dona, i conviden «a posar de manifest la igualtat entre homes i dones i la importància que es reconguin oportunitats equitatives per a tots dos sexes com a expressió de la dignitat humana comuna que compartim i com a base d'una societat més justa i més fraterna». Els prelats posen en relleu que «l'Eucaristia, sacrament de l'amor, aviva en nosaltres la consciència que on hi ha amor brilla, també, l'esperança, que on l'ésser humà experimenta l'amor se li obren portes i camins d'esperança».

La Comissió Episcopal de Pastoral Social recorda que «quan descobrim i vivim l'Eucaristia, com a misteri de presència de Crist acompanyant l'home en el camí de la vida, com a misteri de vida lliurada per l'Altre i com a servei humil i generós al germà necessitat, com a misteri de comunió que ens fa seure a la mateixa taula superant tota diferència, resulta fàcil descobrir que l'Eucaristia és el gran sacrament de l'esperança, anticipi dels béns definitius als quals tots aspirem en el fons del nostre cor i que esperem animats per la fe». En aquest sentit, asseguren que l'Eucaristia, viscuda i celebrada, «es tradueix inevitablement en gestos i signes d'esperança». Fent-se ressò de les paraules de Benet XVI, comenten que «tota la nostra acció a favor de la justícia i dels pobres és "esperança en acte", és a dir, és un signe i un testimoni d'esperança».

Els bisbes assumeixen que la societat actual presenta «moltes ombres que enfosqueixen i afebleixen l'esperança». I n'esmenten algunes que cal denunciar i que exigeixen un compromís decidit. En primer lloc indiquen que «la igualtat original entre homes i dones s'ha constituït en un principi jurídic universal» i, això no obstant, «assistim al món a una feminització de la pobresa que es caracteritza per l'empobriment creixent de les dones, l'empitjorament de les seves condicions de vida i la vulneració dels seus drets fonamentals». Reconeixen que «els èxits en

La campanya de Càritas se centra en els drets de la dona.

aquest camp, tot i que són molts, resulten encara insuficients». I assenyalen que problemes com «la violència domèstica, la discriminació salarial, l'atur femení, la presència encara escassa de les dones en llocs de responsabilitat política, social i econòmica, les càrregues familiars que han de suportar en situacions d'escassos recursos i els problemes de conciliació entre la vida personal, laboral i familiar, mostren com la igualtat, en la diversitat de l'home i la dona, és encara

guts en els seus drets humans».

Malgrat les ombres, els bisbes reconeixen les llums i els signes d'esperança, entre els quals hi ha «el compromís de moltes comunitats parroquials amb el seu entorn proper, sent actives en la formació d'un teixit social solidari i responsable davant dels més pobres»; «el servei de Càritas i d'altres grups eclesials, assistint les víctimes de l'explotació en el seu procés de recuperació física, psicològica, econòmica i d'integració social, i brin-

una tasca incompleta».

També es refereixen al tràfic de dones com «una de les formes més cruels de violència i d'esclavatge. Són milers les dones estrangeres que són captades i portades a Espanya per persones, grups de delinqüents o xarxes criminals organitzades, a través d'engany, amenaces o coacció, per tal de sotmetre-les a explotació, en la prostitució, en l'agricultura, en el servei domèstic, en la construcció, l'hosteleria o els tallers clandestins». Tot plegat, alerten els bisbes, «sense oblidar altres dades com que hem depassat la xifra esgarriosa de 100.000 avortaments l'any a Espanya; que uns 20.000 infants són objecte a Espanya del tràfic de persones i estan sotmesos a diverses formes d'explotació sexual i laboral; que milers d'immigrants arriben a les nostres fronteres fugint de la fam i sense ser recone-

dant-los assistència jurídica». A més de «la implicació de cristians en moviments socials diversos en defensa dels drets humans, personals i socials, de les persones i dels pobres empobrits».

Un altre signe positiu és «el compromís de persones i institucions en la promoció de polítiques socials que evitin formes de discriminació ofensives a la dignitat i vocació de la dona en l'esfera social». A la qual cosa cal afegir «el protagonisme que estan assumint les do-

«L'Eucaristia, sacrament de l'amor, aviva en nosaltres la consciència que on hi ha amor brilla, també, l'esperança»

nes en molts països del sud empobrit, per tirar les seves famílies endavant i obrir camins vers un ordre social nou». «Contemplant el do de l'Eucaristia en aquest Dia de la Caritat —escriuen els bisbes—, us convidem a entrar en el seu misteri i a deixar-vos configurar per ell, perquè tot el cabal d'amor i de vida generosament lliurat pel Senyor, i ofert per tots els qui hi entren en comunió, constitueixin per a tothom, especialment per als més pobres, una font permanent d'esperança». De manera especial conviden enguany a secundar la campanya de Càritas «treballant decididament perquè la igualtat de drets entre homes i dones passi de ser un dret formal a ser un dret real que configuri relacions personals i socials d'igualtat en els diferents àmbits de la vida». (Zenit)

*claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat

www.claret.cat

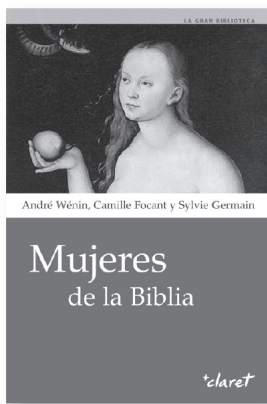

Creació i evolució

Una trobada amb el papa Benet XVI

«Què hi ha en l'origen: ¿la raó creadora, l'Esperit creador... o la irracionalitat, que, tot i mancada de raó, curiosament produeix un Cosmos ordenat de manera matemàtica?» (Benet XVI)

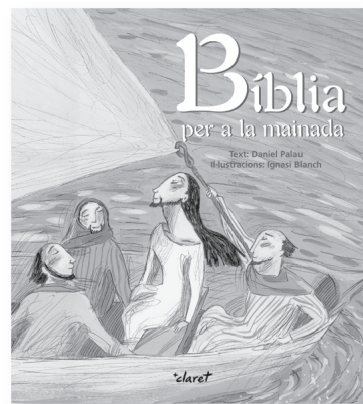
Editat també en castellà. 212 pàg. 20 €

A. Wénin, C. Focant, S. Germain Mujeres de la Biblia

Madres, esposas, amantes, prostitutas, reinas o sirvientas, las mujeres que aparecen en estos veintidós retratos acercan la vida de Dios a la de su pueblo.

Col. La Gran Biblioteca. 110 pàg.

Daniel Palau i Ignasi Blanch Bíblia per a la mainada

Una Bíblia infantil elaborada amb criteris catequètics i amb un llenguatge molt senzill i directe. Les il·lustracions, d'una gran sensibilitat i bellesa, posen de relleu el missatge i la seva riquesa simbòlica.

Editat també en castellà. 264 pàg. 23 €

Espanya

Testimoni evangelitzador per a la joventut

■ Del 7 al 9 de novembre se celebra el Fòrum de Pastoral amb Joves

MADRID.— Dedicar-se pastoralment als joves és un repte apassionant. Si ens dediquéssim a recopilar el que en els darrers anys s'ha treballat en aquest camp, ens quedaríem bocabadats. I això és precisament el que s'ha proposat el Fòrum de Pastoral amb Joves (FPJ). Amb la commemoració dels 50 anys de

la *Revista de Pastoral Juvenil* es va plantejar recollir en un esdeveniment tota la riquesa pastoral en l'àmbit juvenil. Així, es presenta el Fòrum de Pastoral amb Joves, com a experiència de comunió, pensat en tres moments que recullin el passat, el present i impulsin la Pastoral amb joves vers el futur.

La Taula coordinadora del Fòrum de Pastoral amb Joves ha explicat a *Catalunya Cristiana* que «la iniciativa sorgeix dels escolapis, com una manera de commemorar els 50 anys de *Revista de Pastoral Juvenil*. Es volia celebrar l'audàcia d'aquells escolapis que fa cinquanta anys van apostar per una evangelització nova i inèdita en el camp dels joves». Des del primer moment, els responsables d'aquesta iniciativa van tenir clar que volien parlar d'una Pastoral «amb» joves i no «de» joves o «per a» joves: «Era una aposta per la integració. Aquesta pastoral neix i es fa en, des de i per als joves. No significava un procés passiu en els que la reben, sinó on interactuem tots. "De" joves seria restringir-la a l'edat juvenil i amb el matís de fer coses "juvenils". La pretensió és més àmplia, és suscitar ja l'encontre amb Crist, la fe adulta viscuda en els anys joves. Finalment, "per a" joves centrava tant la finalitat, que deixava de banda el mateix jove que el pensem com a agent i protagonista pastoral amb altres joves».

El FPJ està pensat fonamentalment per a joves de 20 a 35 anys que acompanyen adolescents i joves. Des de la Taula coordinadora s'apunta que «aquest acompanyament es dona en grups de pastoral explícita i en altres camps com el temps lliure, el voluntariat i l'acció social en general. Però la convocatòria està oberta a tots els que treballen en aquesta terra fèrtil de l'evangelització dels joves».

L'objectiu general del FPJ és que «fem memòria, ens trobem i somiem la Pastoral amb joves per animar i acompanyar vocacions evangelitzadores». I com a objectius específics, podem trobar: «Contemplar el camí recorregut en els darrers 50 anys; conèixer i compartir la situació actual: realitats, processos, iniciatives, recursos, testimonis...; projectar horitzons

de futur; afavorir xarxes de treball, vida i reflexió pastoral; reconèixer i encoratjar la presència transformadora dels joves cristians a la nostra societat.»

«Kminar x les altures»

El lema d'aquesta trobada, «Kminar x les altures», té el seu origen en el profeta Habacuc (3,19) i apunta a què aspira aquest Fòrum de Pastoral amb Joves: «El lema respon, en primer lloc, al text amb què conclou aquesta expressió, com una porta a l'esperança en un moment dur i difícil. I, d'altra banda, a la crida que es fa als joves a anar més enllà del que pensen i convidar-los a "volar", a caminar per les altures, com una experiència nova, atractiva, de Déu.» A la pàgina web del FPJ (www.forumpj.org) es pot trobar un quadernet de reflexió sobre el lema i que ofereix bon material per aprofundir en la figura d'Habacuc, a partir de l'esquema veure-jutjar-actuar.

Els diferents grups, congregacions,

moviments... implicats en aquesta iniciativa subratllen que «la mateixa gestació del Fòrum està posant de manifest la vida de la Pastoral juvenil. Si veiéssim la riquesa que hi ha ens quedaríem sorpresos. Quina quantitat d'iniciatives, propostes, plans, persones, projectes...! El Fòrum vol que ens coneguem, ens valorem, integrem i comencem a treballar en xarxa. La riquesa està en el compartir». De fet, un dels aspectes en què més es posa l'accent és en el de la comunió: «La comunió és un do, insistim que ens perdem una cosa magnífica si no ho veiem. La nostra aposta en aquest sentit és poder suscitar el desig de viure aquesta realitat de manera compartida. Creiem que és aquesta comunió el millor testimoni evangelitzador que podem donar a les generacions joves.»

Del 7 al 9 de novembre se celebrarà el Fòrum de Pastoral amb Joves al Palau de Congressos de Madrid. Encara falten uns

El FPJ recull la riquesa de la Pastoral amb joves.

Reunió preparatòria per a la cita de novembre.

mesos per a l'esdeveniment, per la qual cosa es convida els joves a posar-se «en estat de fòrum», segons es recull a la web: «En estat de trobada, de diàleg, de coneixement mutu entre tots els centres i realitats pastorals que es troben en una mateixa diòcesi o que comparteixen les mateixes finalitats perquè es trobin i es coneguin més bé a favor dels joves.»

La Taula coordinadora no pretén que aquest esdeveniment sigui una trobada més de joves, sinó que la idea és continuar treballant en el Post-fòrum: «El Post-fòrum és el fruit, la finalitat radical (arrel) de tota aquesta iniciativa. No busquem un esdeveniment fort que generi expectació per un temps i s'acabi diluint en la rutina diària. Tot l'anterior vol provocar una nova manera de viure la Pastoral amb joves en els nostres àmbits locals i provincials o nacionals. Per això, en tot mirem la possible continuïtat de tot el que iniciem, prepararem una nova web i elaborarem uns materials. A més del que broti de la mateixa trobada.»

Els responsables del FPJ esperen que fruit d'aquesta trobada «l'Evangeli de Jesucrist recuperi tota la seva riquesa i bellesa en els àmbits on es troben els joves. Tenim una riquesa que mereix ser oferta i anunciada de la millor manera possible. Per això, el fruit serà que l'evangelització es vesteixi de dignitat, de proximitat, d'autenticitat... Sabem que no serà fàcil (no ho està sent), però intentar-ho ja té la seva recompensa. També hem de deixar a l'Esperit que treballi la seva part!».

Rosa María Jané Chueca

L'Església condemna el darrer atemptat d'ETA

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha condemnat enèrgicament el darrer atemptat d'ETA, que va costar al vida a un guàrdia civil a Legutiano (Àlaba). En un comunicat la CEE assenyalava que el terrorisme és «intrínsecament pervers, perquè conculca greument i sistemàtica el dret a la vida i és mostra de la intolerància i del totalitarisme més durs». Recollint les paraules de la instrucció pastoral *Valoració moral del terrorisme a Espanya, de les seves causes i de les seves conseqüències* (2002), la CEE indica que «el terrorisme d'ETA s'ha convertit des de fa anys en l'amenaça més greu contra la pau perquè atempta cruelment contra la vida humana, coarta la llibertat de les persones i encega el coneixement de la veritat, dels fets i de la nostra història». A més, assenyalen els bisbes, «atemptar contra les forces de seguretat és anar directament contra la democràcia, ja que a elles encomana la Constitució la protecció de lliure exercici dels drets i llibertats

i garanteixen la seguretat ciutadana». El missatge acabava dient que «la comunitat catòlica s'uneix al dolor de les víctimes amb la pregària, de la qual esperem serenitat en la desgràcia i lucidesa per treballar, en la unitat, per la derrota del terrorisme».

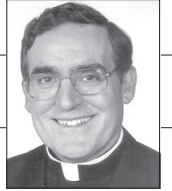
També els bisbes de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez i Mons. Mario Icaza, emetien un comunicat en què animaven a cercar «sense defallir la convivència pacífica establerta en la justícia i la llibertat». Així, escrivien que «cadascun de nosaltres, des de la nostra situació i responsabilitat en la societat, hem de continuar deslegitimant ETA no únicament en les seves accions sinó també en els seus objectius. La unió sincera de tots els ciutadans de pau contra l'organització terrorista, sense prestar-li suports directes ni indirectes, aconseguirà eradicar de la nostra societat el terrorisme. La fe en Déu i la defensa de la dignitat humana ens enforteixen sempre en la lluita contra el terror i els seus abusos». (SIC)

SECRETARIA TÈCNICA FPJ

C/ José Picón, 7
28028 Madrid
Tel. 917 257 200
secretaria@forumpj.org
www.forumpj.org

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Corpus Christi al nostre país

La festa del Corpus Christi és molt tradicional al nostre país i té una llarga història de manifestacions religioses i populars arreu de Catalunya. Avui, també, en les comunitats cristianes d'arreu del món se celebra aquesta festa amb la processó eucarística, forma singular d'adoració pública de l'Eucaristia, enriquida amb boniques i tradicionals manifestacions de devoció popular.

Benet XVI ens diu que «aquesta festa invita a contemplar el misteri suprem de la nostra fe cristiana: la santíssima Eucaristia». Aquesta festa contribueix a vivificar la nostra fe en la presència veritable, real i substancial de Jesucrist en l'eucaristia. No es tracta d'un signe o d'una figura, sinó de la presència real del mateix Jesús no solament durant la celebració de la missa sinó també mentre subsisteixen aquelles espècies sacramentals del pa i del vi.

Corpus Christi és la festa dels dos amors: al Cos i a la Sang de Crist i als germans, que són com un altre Crist. Les dues dimensions d'aquesta festa eucarística no es poden pas separar. Al l'Església hi ha la tradició, viscuda intensament en els primers segles, de vincular visible-

ment la celebració de l'eucaristia amb la caritat fraterna, insistent de manera particular en la relació entre la fracció del pa (eucaristia) i la comunió cristiana de béns (caritat).

Té ple sentit unir la festa de l'eucaristia i el dia de la caritat. Jesús va voler que l'oferiment de la seva vida al Pare per amor dels germans es perpetués sacramentalment instituint l'eucaristia. Per amor ens ha donat el seu Cos i la seva Sang. En l'eucaristia es troba «la font i l'exigència de caritat fraterna». Així el Concili Vaticà II pot afirmar que «per tal que aquesta celebració sigui autèntica i plena, ha de conduir a les diverses obres de caritat i d'ajuda mútua».

Els cristians sabem que l'eucaristia compromet a favor dels pobres. Per això, a fi de rebre veritablement el Cos i la Sang de Crist lliurats per nosaltres, hem de reconèixer el Crist en els més pobres, germans seus. L'eucaristia alimenta la caritat i la solidaritat per tal d'estimar com Jesús estima. Per això, el proïsme ha de ser estimat, encara que sigui enemic, amb el mateix amor amb què l'estima el Senyor, i per ell s'ha d'estar disposat al sacrifici fins a l'extrem.

La societat del benestar no aconsegueix dissimular la

realitat de la pobresa i marginació que sofreix un bon nombre de persones. La societat del progrés tècnic i científic va deixant persones marginades, incapaces de seguir el tren que avança constantment. Davant aquesta realitat sovint sorgeix del nostre cor un sentiment de compassió i de dolor. Però cal que hi hagi també una decisió de ser solidaris amb els nostres germans que pateixen la pobresa i la marginació.

Càritas invita sempre a compartir i a la solidaritat, tot realitzant una missió profètica en les comunitats cristianes i en la societat. Càritas és l'organisme de l'Església que treballa amb seriositat, competència i honestedat al servei dels pobres i marginats de la societat, tot sensibilitzant-nos constantment envers els problemes i les necessitats socials.

Per això, els dos últims anys Càritas ha centrat les seves campanyes de sensibilització en els drets humans amb aquest lema: «Els drets humans són universals, les oportunitats ho haurien de ser.» Càritas insisteix que l'única cosa que diferencia les persones són les oportunitats i es tracta d'afavorir la igualtat d'oportunitats de tots en els diversos camps de la vida i l'activitat humana.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La celebració del Corpus

A vegades, una celebració festiva comença en una diòcesi i després s'estén a l'Església universal. És el que va passar a començaments del segle XIII amb la festa del Corpus Christi. Es va iniciar a Liège, i es va estendre des d'aquesta ciutat belga a tota l'Església quan Urbà IV la va instituir per a tots els cristians l'any 1264. Aquest mateix any, Tomàs d'Aquino, a petició del Papa, va compondre els oficis litúrgics apropiats per a l'adoració de Jesús present a l'Eucaristia. No és que la devoció a la presència eucarística fora de la missa comencés al segle XIII. El que va passar és que es va veure la necessitat de recordar i exaltar aquesta presència del Déu amagat en l'Hòstia santa perquè no es confongués amb un simple símbol, sinó que s'entengués com a presència real del cos i la sang de Crist.

Des d'aquell temps, per Corpus s'han fet processons pels carrers de les ciutats. Aquestes sortides del temple tenen un gran significat. El Senyor de l'Univers surt

humil a l'encontre del món que ell va crear, de la gent que fa la seva vida habitual a les cases i carrers mostrant-se a l'adoració popular sense imposar-se.

Com a arquebisbe de Tarragona us animo a celebrar solemnement aquesta festa i a recuperar les venerables tradicions dels nostres pares. Però avui volia fixar-me en una realitat amb la qual ens trobem més sovint. Em refereixo al costum de fer una visita al Santíssim, d'adorar-lo en els sagraris, on ens espera, tantes vegades en la soledat, per a un diàleg íntim, sense paraules.

M'han explicat que un noi asiàtic no cristià va ser invitat pel seu amic catòlic a entrar en una Església. Li va explicar què era el sagrari, el significat de la llumeneta... I en sortir, aquell noi li va dir: «No ho entenc...» «És natural que no ho entenguis, és un misteri», va contestar el catòlic. «No, no», va aclarir el primer, «el que no entenc és que no hi hagi ningú».

A la recomanació de fer pregària quan puguem davant

del sagrari, voldria afegir avui la que ja vaig expressar a la carta pastoral amb motiu de l'Any Jubilar: aprofitem per fer expressió d'una caritat autèntica a favor dels més pobres i marginats. El dia del Corpus l'Església celebra el Dia de la Caritat. Tenim moltes maneres de col·laborar en aquestes tasques en favor dels més desfavorits. Penso en la gran labor de Càritas, que agraeixo de tot cor, i en la col·laboració de tants i tants voluntaris que treballen en favor del lema d'aquest any: la igualtat. Penso també en el projecte de la Casa d'Acollida Sant Auguri que ha de donar sostre en millors condicions a les persones més necessitades.

Tota celebració jubilar ha de tenir aquesta dimensió fraterna, d'acord amb el manament de Crist, expressat la mateixa nit que va instituir l'eucaristia, d'estimar-nos els uns als altres. Com deia la mare Teresa de Calcuta: «El més important no és el que donem, sinó l'amor que tenim en donar.»

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Un petit punt

La contemplació de la natura, l'estudi de les matemàtiques i els avenços de la tecnologia ens fan prestar atenció alternativament a les coses més grans —a les constel·lacions i galàxies— o a les més petites, al món de l'àtom, amb les seves partícules, i als espais en què giren uns i altres, que estan en proporció, òbviament, amb els mòbils que circulen per llurs òrbites.

I molts veuen bellament reflectida en tot això la veritat d'aquell vell aforisme: *Deus, in magnis, magnus* («Déu, entre les coses grans, és gran»); i *Deus, in minimis, maximus* («Déu, entre les coses mínimes, és màxim»).

D'altra banda, la necessitat ens fa adaptar a les noves màquines de tota mena, i aprendre'n el funcionament: algunes, molt grans, com els telescopis o els ciclotrons, i de vegades petites, àdhuc molt petites, com alguns microscopis o certes càmeres fotogràfiques.

I passa, de vegades, que una cosa petita: un ocellet, si s'embolica en un lloc sensible d'un reactor, pot causar una catàstrofe, i un asteroide, un fragment d'un astre desintegrat, pot tenir conseqüències inimaginables, bones o dolentes.

I em ve al cap un altre exemple d'instruments en l'organització del treball: els correus electrònics. És evident que la major part de les persones en remet cada dia, molts, per dotzenes, per centenars o per milers. Però, jo no sabia dir si les màquines de què depenen es poden qualificar de grans o petites. Jo les assimilaria a les que asseguren el funcionament dels telèfons, i vull pensar que aquests necessiten centrals, màquines de distribució, pilones per sostenir fil elèctric, emissores, teclats, que no acostumen a ser ni gaire petits ni gaire grans.

Hom imagina com a grans les distàncies que recorren les ones electromagnètiques, i també la velocitat a què es propaguen. Tanmateix, és una cosa petita la tecla que cal prémer o els botons que s'han de pressionar per escriure cada lletra i cada signe ortogràfic. D'aquests, uns són simples i altres més complexos, i el més petit deu ser el punt, ja que és evident que un xic més, diguem de superfície, tindrien, la coma, els dos punts i el punt i coma, l'apòstrof o els accents aguts o greus, però tots necessiten la mateixa força —normalment ben poca— per reclamar-ne l'aplicació.

Doncs bé, si hom s'equivoca i escriu malament o no escriu un punt, i fins i tot si es posa un d'aquests signes on no escau o s'usa de manera innecessària o indeguda, es frustra la comunicació per correu electrònic. I amb això, deixa d'arribar una informació, tal vegada important, o una ordre, amb la possibilitat de produir aquest error conseqüències imprevistes o indesitjades.

Certament que s'ha confirmat, també de manera pràctica, el valor evangèlic de l'atenció a les coses petites: «Perquè has estat fidel en les coses petites, jo et posaré al capdavant de les coses grans», diu l'Amo als servidors que s'han mostrat bons i fidels, que han fet rendir els talents que els havia confiat (cfr. Mt 25,14-20).

I d'aquesta manera ho han viscut també i ho han

ensenyat els sants. Així, Teresa de l'Infant Jesús, que divulgà el seu petit camí de la infància espiritual, que mostra la manera pràctica de seguir el consell de l'Evangeli, de fer-se com nens, com es pot veure en els seus coneguts *Manuscrits autobiogràfics*, i Josepmaria Escrivà de Balaguer (vegeu *Camí*: «Vols de debò ser sant? Compleix el petit deure de cada moment: fes el que cal i estigues pel que fas.»)

I m'adono que, sense pretendre-ho, tot estenent-me en el valor de les coses petites, m'he referit també un altre cop a les coses grans, en aquest cas, a la santedat, amb paraules d'altres, que veritablement són autoritat en la matèria.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Lletanies de la saviesa

La gent, amb freqüència, és capriciosa, irracional i egoista. «A pesar de tot, perdona'ls.»

Si ets bo, la gent et titllarà d'individualista o de beat. «A pesar de tot, sigues bo.»

Si triomfes et guanyaràs falsos amics i alguns enemics de debò. «A pesar de tot, procura triomfar.»

Si ets sincer i transparent, la gent s'aprofitarà de tu. «A pesar de tot, sigues sincer i transparent.»

Allò que tu construeixes durant anys, algú ho destruirà en una nit. «A pesar d'això, construeix.»

Si ets feliç, algú et tindrà enveja. «A pesar de tot, sigues feliç.»

El bé que fas avui, la gent l'oblidarà demà. «A pesar de tot, fes el bé.»

Dónes el millor de tu mateix i a la gent sempre li sembla poc. «A pesar de tot, dóna el millor de tu mateix.»

Aquestes lletanies les he transcrit d'un full del calendari de bloc del Cor de Jesús. Les va escriure, als anys seixanta, el Dr. Kent M. Keith en el llibre *Los mandamientos paradójicos*. La mare Teresa de Calcuta, a la seva llar, infantil, els va posar a la paret, a la vista de tothom. Unes lletanies atinades!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Elefant

La primera notícia que vaig tenir sobre aquest proboscidi va ser a través dels dibuixos. Fins que un dia va arribar un circ a Burgos i vaig veure que treien dels vagons dels ferrocarrils alguns animals i, després, els vaig poder veure en un espectacle. No em van entusiasmar mai. Una mola tan gran (actualment és l'animal terrestre de més volum) sense qualitats especials. El seu gran nas envaeix tant el llavi superior que l'arriba a eliminar. És incapaç de menjar o de beure si no és a través d'aquest nas que, com un garfi multivalent, apropa o introdueix l'aliment a la petita boca. Un animal tan gran és sacrificat per aprofitar-ne dues dents incisives que, equivocadament, anomenem ullals. Equilibra espècies o destrueix plantacions, suposo que totes dues coses són certes, la cosa és que, per protegir-ne l'existència, països que es beneficiaven del comerç de la seva dentadura, actualment malviuen. Jo tinc un ullal petit de l'època no prohibida. M'imagino que molts pensareu que matar aquest exemplar va ser un gran delictes. Reflexiono d'una altra manera quan el tinc a la mà. Un boiximà el va poder caçar. El va vendre a uns missioners i, gràcies a això, va poder menjar alguna cosa més que rates. El van polir i així van aconseguir alguna cosa per alimentar-se o vestir-se. En totes aquestes operacions els missioners van establir contactes profitosos amb diferents persones i els van ajudar de maneres diferents. Va ser adquirit legalment. És un objecte de tacte suau i d'una brillantor discreta. De color molt bonic. Quan l'observo des de fa anys em recorda les aventures de *Toomai, el de los elefantes*, el relat de R. Kipling, el millor que he llegit sobre aquests animals, els seus costums, els dels caçadors, ensinistradors i genets.

Al país bíblic sembla que antigament existien uns elefants més petits que els actuals. Van desaparèixer en els desplaçaments cap al nord. Al text hi ha referències a l'ivori, des de l'època dels reis. Especialment, s'hi assenyala la utilització sumptuosa que d'aquesta matèria van fer els del nord: en van recobrir els trons i els llits. Va quedar reduït a un objecte de marqueteria humil i senzill. Excepcional és la utilització literària que se'n fa al Càntic dels Càntics. En la seva descripció sensual del cos humà, diu que el ventre de l'estimat és d'ivori i el coll de l'estimada, torre d'ivori. A partir d'aquestes imatges que cadascú en tregui les conseqüències. Posteriorment, en l'època Macabea, apareix l'elefant, utilitzat com a animal de guerra. Són exemplars de gran volum, provinents de terres orientals. En l'exèrcit enemic provocaven el pànic que en temps moderns fan els carros de combat. Sobresortien per sobre de la infanteria i la cavalleria i se suposava que, al temple que transportaven, hi havia els caps suprems. Així ho va pensar Eleazar Avaran que, quan en va veure en l'exèrcit enemic un gran exemplar amb una cuirassa que protegia el temple, va pensar que hi havia un cap important i es va atrevir, amb valentia, a travessar les hosts i situar-se sota la panxa de l'animal i li va punxar la panxa. Evidentment, l'animal va quedar abatut i va esclafar l'heroi Macabeu (IM 6,46).

Vull explicar què pensava mentre redactava aquestes línies. Hi ha gent que acumula molta riquesa. La protegeix i l'assegura de manera que no li serveix per a res, només per vanagloriar-se, dins seu, de la immensitat de la seva fortuna. El personatge n'exhibeix algun detall, pot ser una joia preciosa o un rellotge de marca amb una corretja àuria. En presumeix fins que té una adversitat i s'arruïna. Hom recorda allò que «era un home tan pobre, que només tenia diners». Gran mola de carn protegida per una pell dura, l'elefant ha de rebre protecció legal per subsistir. El seu aspecte fa riure quan comparem la pocatraça d'una persona amb un elefant en una cristalleria.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Coses que ens fan feliços

Hi ha una mena de publicitat que em deixa sempre un mal gust de boca. «Perquè tu ho vals», per exemple, em fa pensar sovint. El valor d'aquella dona o d'aquell home es fa servir per a la publicitat d'un producte. El mateix passa amb la felicitat, fent-la dependent de coses a voltes inabastables o tan supèrflues com caduques.

Quan estic amb gent senzilla i sense gaires pretensions aprenc molt. Ho he dit en moltes ocasions. I és una realitat que cada vegada se'm fa més palesa.

L'altre dia vaig tenir una conversa força interessant amb una colla de nois d'un centre penitenciari. Comentàvem una «notícia», exercici que fem com a punt de partida per fer un article d'una revista.

La notícia que aquell dia havien triat per comentar era una que durant la setmana estava en tots els mitjans de comunicació: el segrest d'aquella dona austríaca amb els seus fills, obra del pare i avi respectivament.

Després de refusar el comportament d'aquell home i de fer comentaris sobre el fet d'una acció tan dolenta per aquells nois —tots ells víctimes d'addiccions que els havien portat a la delinqüència—, van començar a comentar els seus problemes i les seves accions. No acabaven de comprendre com es pot fer una cosa així sense aparent motiu ni profit. Perquè, en realitat, ells havien delinquit perquè necessitaven els diners per a les seves addiccions.

La conversa va anar portant cap a una sèrie de reflexions molt assenyades. Tots tenien en comú un principi de solitud, d'angoixa o de pobresa en la seva infantesa o en la vida familiar.

«La meua mare ens va deixar quan jo encara tenia tres anys i vam sortir endavant gràcies al meu pare que ens va cuidar. Però, jo em sentia malament i quan vaig arribar a l'adolescència vaig començar amb les drogues. I ja veus on m'han portat.»

Cadascú explicava la seva història i les causes de les seves davallades...

Allò que havia començat com un exercici del taller de «periodisme» va acabar en una conversa interessant que mostrava les seves mancances, els seus penediments, les seves pors i una impressió generalitzada: ells ja arrossegaran per sempre més una taca que sovint els fa sentir-se refusats per la gent. Ara la droga els ha afectat les neurones i, de moment, no poden passar sense medicaments. Què passarà quan surtin i no estiguin medicats i es tornin a trobar amb el món hostil del qual van sortir?

Va ser aleshores quan em van fer una d'aquelles preguntes que deixen entreveure tot el sentiment de desestimació que han anat acumulant al llarg dels anys viscuts en la delinqüència i a la presó.

És curiós i, fins i tot admirable, la bondomia que trobo en molts d'aquests homes tan desestimats fins i tot per ells mateixos. Van començar a manifestar-me el seu agraïment per les estones que passo amb ells. Jo els volia convèncer que no era cap cosa difícil per a mi, que em trobava molt bé amb ells i que m'ho passava d'allò més bé en aquell taller.

I va la pregunta: «Però, quan ja estiguem fora, en llibertat, si un dia ens trobes a un de nosaltres pel carrer, ens saludaràs? Per exemple, si et trobes amb mi, em saludaràs?»

Malgrat que vaig respondre de seguida, pel meu cap va passar immediatament tot el que significava aquella pregunta: «S'avergonyirà de mi?, farà veure que no em coneix perquè sóc un delinqüent?, podria alguna vegada ser el seu amic?...»

Ja us ho dic, les implicacions de la seva pregunta em van passar pel cap molt ràpidament. Tant com la meua resposta que em va sortir espontània i sincera: «Quina pregunta! No només et saludaré, sinó que correré feliç a fer-te una bona abraçada!»

Vaig veure el seu somriure de satisfacció.

El mateix somriure que em fa cada dimarts quan, en acomiadar-se em diu: «Que no em fas un petó?»

Zoom

Carme Munté

El testimoni de persones com la polonesa Irena Sendler ens ajuden a reconciliar-nos amb la part bona de la condició humana. Quan en el millor dels casos moltes persones optaven per mirar cap a un altra banda davant de les atrocitats comeses pel règim nazi, Irena Sendler va arribar a salvar 2.500 nens jueus d'una mort segura al gueto de Varsòvia aprofitant la seva feina com a treballadora social. Va morir el 12 de maig als 98 anys, però el seu compromís a favor de la vida i de la justícia restaran com una llum d'esperança enmig de la foscor de tota guerra.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Cal evangelitzar?

La pregunta té la seva importància i les conseqüències en l'àmbit de la pastoral són enormes. Avui semblen més evidents els motius per no evangelitzar, al contrari del que passava abans. Un paradigma d'esperit missioner i apostòlic va ser sant Antoni Maria Claret, que ho va expressar clarament així en la seva autobiografia: «Si veiés algú que cau dins un pou, en una foguera, segur que correria i cridaria per avisar-lo i preservar-lo de caure: i per què no faré el mateix per preservar de caure dins el pou i la foguera de l'infern?» (12). Aquest va ser un pensament que el va perseguir tota la seva vida: «Aquesta idea de l'eternitat desgraciada que va començar en mi d'ençà dels cinc anys amb molta vivesa, i he tingut sempre molt present i, si Déu vol, no se m'esborrarà mai de la memòria, és el resort i l'esperó del meu zel per a la salvació de les ànimes» (15).

Els plantejaments avui han canviat notablement pel que fa a l'infern, el pecat i l'eternitat. L'afirmació «fora de l'Església no hi ha salvació» és interpretada de forma àmplia i gairebé ningú no la defensa en el sentit literal. La convivència en una societat multireligiosa pot conduir a un relativisme de les pròpies creences i a un sincretisme amb pèrdua de perfils definits. En aquest context, evangelitzar està considerat per alguns com un acte d'orgull per creure's millor que els altres en entendre que s'està en possessió de la veritat. Com si tots els altres estiguessin instal·lats, encara que no sempre responsablement, en l'error. Si algú ha nascut en una religió, quines raons hi ha per canviar-la? N'hi hauria prou de ser-ne fidel als principis i la salvació queda assegurada. Es tracta que cada persona assumeixi els seus compromisos religiosos, de manera coherent i respectuosa. Fins i tot, els que han optat per l'agnosticisme o per l'ateisme militant han de seguir el seu propi procés personal. Qualsevol intervenció, per curosa que fos, seria considerada una autèntica interferència.

Davant d'aquest escenari, quin sentit té evangelitzar? Aquestes argumentacions vigents desactiven qualsevol intent de pastoral amb caràcter missioner. Es reforça així la tendència endogàmica i particular de la vivència religiosa. En tot cas, consisteix en una transmissió familiar de pares a fills, tasca que fora d'això es revela àrdua i laboriosa. Quan els fills són petits, segueixen les indicacions dels pares. Molts celebren la primera comunió, però pocs es confirmen. L'adolescència, sovint, implica la ruptura de la pràctica religiosa i un allunyament dels paràmetres familiars, especialment en l'àmbit de la fe. Un cert laïcisme vol, a la vegada, reduir a l'esfera privada i domèstica la vivència i l'expressió del fet religiós.

La paraula de Jesús és molt clara: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15). Els apòstols ho van entendre bé: «Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven» (Mc 16,20). Evangelitzar significa transmetre la bona notícia de l'evangeli, amb humilitat i respecte, però amb convicció de l'encàrrec rebut. Una pregunta que sorgeix fa referència als senyals i als indicadors que acompanyen la predicació. El coratge de l'apòstol s'ha de compaginar amb el respecte a la llibertat de la persona que escolta. La responsabilitat correspon a cadascú.

El canvi de context no ha d'implicar mai la renúncia al mandat de Jesús sinó que afecta a la forma d'aplicar-lo. La pastoral ha abdicat sovint de les seves exigències a causa d'una comprensió inadequada de la seva funció en els nous escenaris i per no reproduir errors en el passat, que han passat sempre que no s'ha respectat la llibertat de les persones a l'hora d'adherir-se a la fe. L'apòstol i el missioner, en últim terme, situen la seva feina en el misteri de l'acció de Déu. No jutgen els seus oients sinó que pretenen testimoniar, tot i les incoherències de la seva vida, la força i l'amor de Déu.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

■ Lenny Kravitz: «Cal més amor al món»

Amb unes vendes de més de vint milions de discos a l'esquena i amb quatre Grammys consecutius, el rocker Lenny Kravitz no té por de sorprendre amb afirmacions com aquesta: «La meua vida té alts i baixos, però Déu sempre és amb mi» o «Cal més amor al món». És fàcil contactar amb la seva filosofia sempre que estiguem oberts al fet que l'existència de Déu ens porta una experiència positiva, en la qual l'amor s'obre pas davant la indiferència, l'odi o l'enveja.

Déu és, una altra vegada, trobat i transmès des de la música. Tant de bo els seguidors de Kravitz es plantegin que val la pena mirar cap amunt per retrobar-nos nosaltres mateixos i escoltar aquest ens espiritual que tots portem a dins anomenat ànima.

LUCÍA RIVERA
Barcelona

■ Nacionalismes

Recentment, vaig assistir a la presentació del nou llibre del Dr. Antoni Maria Oriol i Tataret, presentació que va estar presidida per l'abat de Montserrat, pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera i per l'expresident Jordi Pujol.

El llibre, que vaig adquirir, i les paraules pronunciades per l'autor i per les persones rellevants que presidien l'acte van versar sobre el tema principal del llibre que es titula *Nació i magisteri pontifici*, la paraula *nació* i el seu significat.

Realment és incompreensible el temor que genera, en alguns polítics, la paraula *nació* especialment quan fa referència a una part del seu *nacionalisme*, ja que el seu nacionalisme és excloent de qualsevol altra interpretació. Aquest temor també es reflecteix en algunes opinions dintre l'Església.

Com a bona prova d'aquesta temença, tinc un petit butlletí que publica, mensualment, una parròquia de l'arxiprestat de Provençals-Besòs, que correspon al mes de febrer d'enguany, i que literalment diu: «Els nacionalismes són l'opi, el cascall de la democràcia.» Com es pot observar la dita no deixa cap dubte; és total i absoluta. Ja es poden esforçar els abats i els bisbes i dedicar-hi més

de set-cents pàgines, que són les que té aquest llibre, Mn. Antoni Maria Oriol!

VICENÇ ALBALAT i BONAFONT
Barcelona

■ Sobre l'Església

Avui dia, pel que fa als mitjans de comunicació, voldríem que els periodistes que no són creients almenys fossin respectuosos amb els que creiem en els manaments de Déu, els quals ens han ajudat a viure lliures i en confiança.

M'agradaria que algú em digués quin manament de la Llei de Déu posa l'home en un compromís. Crec que és tot al contrari, ja que, a més de ser de Déu, és una cultura. El compliment de la seva Paraula comporta un benestar que té com a objectiu respectar tothom, ajudar amb fe qui ho necessita, respectar la família, proporcionar amor als avis, pares i fills, i conviure sempre amb afecte.

Jo crec que qui sistemàticament se'n riu de les nostres creences, tot i que es consideri una persona amb molts estudis i pretengui que els altres la valorin, pateix una gran manca de personalitat; està acomplexat per alguna cosa. Quina llàstima que em fan! Pateixen més que els que rebem els insults. Jesús va dir que no tinguéssim por, però els que hem viscut la guerra de vegades tenim pànic perquè sabem fins on pot arribar l'home corrupte.

Aquests pensaments m'agradaria transmetre'ls sobretot a la joventut actual, que en temes eclesials molt sovint va perduda.

ROSA SEGALÀS LLACH
Castelldefels

■ Rogatives

Estem ben apanyats si els problemes que ens agullonen ens els prenem amb tanta *sans façon*.

El Senyor espera les nostres rogatives per la pluja. L'Església per fi se n'ha adonat i les estimula, però nosaltres, tan tranquils, convertim amb «frescor» el que imperiosament necessitem, o sigui «humitat».

Si no ens convencem que per ser

bons creients cal que ens hi afanyem les 24 hores del dia, no podem pas esperar res de bo, més ben dit, el dimoni ens farà la guitza.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

■ Mor Irena Sendler

Milers d'homes i dones la ploraran i la recordaran sempre. Van ser aquells 2.500 nens jueus que ella va salvar quan entrava com a infermera als guetos de Varsòvia i intentava convèncer els pares per treure'ls d'allà i evadirlos d'Alemanya, on els esperava una mort segura. A pesar que la Gestapo, la policia secreta nazi, la va detenir l'octubre del 1943, i va ser víctima de tortures brutals i condemnada a mort, la resistència va aconseguir salvar-la justament quan l'anaven a executar. No va delatar mai el parador dels nens.

El 2006 va ser proposada pel al premi Nobel de la Pau, però el canvi climàtic l'hi va arrabassar. En realitat, ella no va voler mai premis; la seva felicitat era saber que havia salvat 2.500 vides. El millor premi el va rebre el 12 de maig passat, quan va pujar al cel, allà l'hauran acollit el cor dels àngels com a premi per exposar la seva vida per salvar tots aquests nens.

Persones com la Irena ens calen en aquests temps per convèncer i ajudar amb plans concrets tantes mares que es plantegen avortar els seus fills. Perquè en realitat cap mare no vol matar el seu fill. En una societat de progrés, podem qualificar de «progrés» el fet d'eliminar la vida innocent d'un ésser humà abans de néixer?

Que ens serveixi l'exemple i la valentia de «la mare dels nens de l'Holocaust».

ELENA BAEZA
Màlaga

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

haurien de repartir més humilment els seus interessos per estabilitzar la vida social de tota la humanitat, i no fer el que fan, enriquir-se cada vegada més i els que passen fam i pobresa que s'apanyin.

Quina poca consciència humana que tenen aquestes empreses internacionals; sembla mentida que puguin arribar a aquest extrem de ser tan poc humanes i tan egoistes.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El missatge de Fàtima

—M'han regalat un llibre sobre Fàtima i després de llegir-lo he quedat molt impressionada. L'autor diu que el tercer secret revelat l'any 2000 no està complet i que el Papa que apareix en la visió no va morir i, per tant, la profecia no s'ha acomplert. M'agradaria saber què hi ha de cert en tot això...

—Sincerament li dono un primer consell: llenci aquest llibre a les escombraries. L'autor acusa el papa Joan Pau II de manipular un missatge del Cel i, a més, fa quedar sor Lucía com una mentidera. Amb això ja n'hi ha prou per llençar aquesta obra. L'Església ha donat a conèixer tot el missatge de Fàtima, un missatge important i urgent per al nostre món. Una crida a la conversió i a la penitència, a un canvi de vida d'acord amb la voluntat de Déu. Joan Pau II va afirmar que l'Església ha reconegut el missatge de Fàtima perquè no és altre que el de l'Evangeli.

I pel que fa a aquesta visió fatalista de les profecies li ofereixo la reflexió següent del cardenal Bertone: «Una profecia, com ha explicat el cardenal Ratzinger, encara que sigui catastròfica o apocalíptica, no pot ser inevitable. La pregària i la penitència són més fortes que el mal i els projectils. Aquesta profecia no està conduïda per la fatalitat, no ha de passar obligatòriament, de forma determinista. Si fos així, estaríem a mans de forces o dinàmiques obscures que ens condueixen a l'abisme, al no-res. La profecia deixa entreveure el resultat nefast que poden tenir certes accions o comportaments, individuals o col·lectius. Els deixa entreveure, no els encadena a la necessitat que passin. La profecia és, al contrari, una exhortació apressant al penediment, a la penitència, a la pregària. El penediment, la penitència i la pregària canvien el curs de la història. L'error que han comès alguns *fatimistes* després de la publicació del tercer secret ha estat donar al text una interpretació literal, determinista. Com si tot estigués governat per l'atzar i no per Déu, que ens allibera del mal. La llibertat per fer el mal no té ja l'última paraula. La llibertat vertadera consisteix a estar de part de Déu.»

Joan Pau II va reafirmar també que el missatge de Fàtima té més actualitat que mai. Recomano vivament el llibre de la germana Lucía *Llamadas del mensaje de Fátima*.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ L'ONU i els drets humans

Les nacions lliures i democràtiques haurien de contribuir materialment i políticament amb l'ONU en la dispersió arreu del món dels drets humans per posar fi a la pobresa i la fam arreu del planeta.

Aquestes grans empreses internacionals que només es preocupen d'augmentar el seu capital haurien de ser humanitàries i preocupar-se pel benestar de la humanitat. Perquè elles són les que dominen el món materialment i

«O sacrum convivium»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La fe eucarística de l'Església

«Gràcies a l'Eucaristia, l'Església reneix sempre de nou. Com més viva sigui la fe eucarística del Poble de Déu, més profunda serà la seva participació en la vida eclesial a través de l'adhesió conscient a la missió que Crist va confiar als seus deixebles. La història mateixa de l'Església és testimoni d'aquest fet» (Benet XVI, exhortació *Sacramentum caritatis*, n. 6).

L'afirmació de Benet XVI ofereix una clau d'interpretació interessant de l'itinerari espiritual de la vida de les Esglésies. La història ens dona testimoni de com les Esglésies viuen situacions esplèndides, però també hores baixes. Motius d'ordre extern —guerres, invasions, persecucions violentes— però també d'ordre intern —feblesa de la fe, apostasies en massa, seducció de les sectes...— han fet trontollar i fins i tot desaparèixer no poques comunitats cristianes que, en un temps, foren pròsperes. És un misteri de la providència de Déu i de la llibertat dels homes. El mateix Papa, en el document citat, diu més endavant: «La vida de fe perilla quan ja no s'experimenta el desig de participar en la celebració eucarística, en què es fa memòria de la victòria pasqual... Perdre el sentit del diumenge, com a dia del Senyor que cal santificar, és símptoma d'una pèrdua del sentit autèntic de la llibertat cristiana, la llibertat dels fills de Déu» (n. 73).

No entrarem pas a analitzar ara aquest fet, però

recollirem l'observació del Papa per examinar la nostra situació actual. La pregunta és aquesta: quina relació hi ha entre la pèrdua de vitalitat d'una Església i l'allunyament dels fidels d'aquesta Església envers l'Eucaristia? I al contrari: com influeix l'Eucaristia en el veritable sentit d'Església?

La celebració del Corpus Christi

La solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, que ens disposem a celebrar com cada any, és una oportunitat per donar gràcies a Déu pel do del seu amor, per la pietat eucarística de tants cristians, i per l'esforç de celebració i participació; a la vegada, per discernir atentament la situació eucarística de les nostres Esglésies. A la desertització de les misses de cada dia, observada —en manera desigual, sens dubte, però objectiva— fa temps, l'acompanya fa uns anys el descens evident de la participació en la missa dominical. Unes estadístiques fiables ens farien veure que el tant per cent dels participants habituals entre nosaltres és dels més baixos d'Europa.

Si apliquem la clau d'interpretació del Papa, podrem trobar aleshores el perquè de la manca de vitalitat de les comunitats cristianes, de l'absència de vocacions al ministeri i a la vida consagrada, de la feblesa de reacció testimonial enfront del «políticament correcte», de la pèrdua de sentit de les coses bàsiques de la vida: l'amor,

la família, la responsabilitat personal, la lleialtat i la generositat, etc. Si l'Eucaristia no està en el centre de la vida de cada cristià, com ho està objectivament en la vida de l'Església —l'Eucaristia és Jesucrist!— com podem admirar-nos de la baixa valoració que s'observa envers els sacraments, des del baptisme fins al matrimoni, passant per la penitència, la unció, i, malgrat tot, també la confirmació?

Fàcilment, quan se subratllen aquests elements, hom pot ser acusat de derrotisme o de visió negativa de la realitat. És veritat que allò negatiu no elimina les realitats positives. «Altres vegades han passat coses pitjors...!» es comenta. I segurament és veritat. Però aquestes «coses pitjors», hi ha hagut Esglésies que les han superat, i altres no. «Les grans reformes que han portat endavant l'Església, —diu l'exhortació del papa Benet— provenen de cristians que han viscut intensament la realitat de l'Eucaristia» (n. 6).

Amb l'entusiasme contemplatiu de la fe, cantarem, per Corpus, aquella magnífica antífona atribuïda a sant Tomàs d'Aquino: «Oh, convit sagrat, en el qual Crist és rebut, es fa memòria de la seva passió, l'ànima s'omple de la gràcia de Déu, i se'n dona la penyora de la glòria que ha de venir.» La solemnitat del Corpus és, sobretot, l'acte de fe públic en la presència sacramental del Crist ressuscitat, que vol donar-se als deixebles com un aliment, de tal manera que «cada vegada que mengem aquest pa i bevem d'aquest calze, anunciem la mort del Senyor fins que torni!» (1 Corintis 11,27).

NOTA

Article publicat el 7 de juny del 2007.

Per problemes tècnics, l'article d'aquesta setmana no ha estat possible publicar-lo.

Per Miquel Àngel Codina

El sant de la setmana

- ☐ **Va néixer a Nicòpolis, ciutat de Grècia**
- ☐ **Era diaca i deixeble del pontífex Anicet**
- ☐ **Va ser Papa de l'Església catòlica entre els anys 175 i 189**
- ☐ **Durant el seu papat hi va haver conflictes amb algunes heretgies**
- ☐ **Va morir el 189 a Roma**

Aquest Papa —el nom del qual en grec vol dir «home lliure» i segons sembla va ser un esclau alliberat— va arribar a Roma acompanyant el papa Anicet. Durant el pontificat d'aquest va ser diaca de l'Església de Roma i va actuar com a secretari papal a la trobada que Anicet va mantenir amb Policarp d'Esmirna. Eleuteri va ser elegit Pontífex l'any 175, per la qual cosa és el darrer Papa que apareix a la llista publicada per sant Ireneu l'any 180.

Els primers cinc anys de pontificat del nostre sant van tenir lloc durant el govern de l'emperador Marc Aureli, el qual ja havia relaxat el seu ímpetu perseguidor contra els cristians. Serà a la pujada al tron del seu fill Commode quan acabin les persecucions i l'Església pugui dedicar-se a solucionar les divisions que les doctrines gnòstica, montanista i marcionita havien provocat en el seu si.

Al voltant del 177, Ireneu, natural d'Esmirna, va acompanyar diversos

Sant Eleuteri

confessors de Lió a veure el papa Eleuteri per discutir amb ell la qüestió dels efectes de l'heretgia montanista. Ireneu era portador d'una carta en què l'Església de Lió pregava el Papa que preservés la unitat de la comunitat. Més tard, també per motius de la controvèrsia montanista, el bisbe Abercius de Hieràpolis va viatjar a Roma per reunir-se amb el Sant Pare.

En temps d'Eleuteri va tenir lloc a Roma el cisma de Blast a causa de la qüestió pasqual. Així mateix, Ireneu va escriure una gran obra contra els gnòstics, *Adversus haereses*, on analitzava totes les escoles heterodoxes. Eleuteri va enviar Fugaci i Damià a convertir els bretons. A més, va suprimir alguns costums hebraics sobre la puresa i impuresa de les viandes a les quals els cristians atorgaven una gran importància.

Va ser martiritzat, donant la vida per Crist, tot i que els martirologis romans antics no especifiquen com va morir exactament. El seu cos va ser sepultat al Vaticà.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

MAIG

25. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S), Blanc. Lectures: Deuteronomi 8,2-3.14b-16a / Salm 147 / 1 Corintis 10,16-17 / Joan 6,51-58

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; Gregori VII, papa (1073-1085); Urbà I, papa (222-230) i mr.; Santes, Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; Magdalena-Sofia Barat, rel., fund. de les rel. del Sagrat Cor, a París; Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

Festa major: Prullans (Cerdanya), la Baronia de Rialb (Noguera), Camós (Pla de l'Estany), Talavera (Segarra).

26. Dilluns

St. Felip Neri (MO), *Blanc.* Lectures: 1 Pere 1,3-9 / Salm 110 / Marc 10,17-27. Sant Feliu de Llobregat: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori; Zacaries, bisbe; Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Pere 1,10-16 / Salm 97 / Marc 10,28-31. Si es vol: *blanc*, St. Agustí de Canterbury (MLI). St. Feliu del Llobregat: *blanc*, St. Felip Neri (MO) ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe; Juli, mr.; Berenguer, monjo.

28. Dimecres

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Pere 1,18-25 / Salm 147 / Marc 10,32-45. Lleida: *blanc*, Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F).

ALTRES CELEBRACIONS: Dedicació de la catedral de Lleida (neoclàssica, 1781); Sants, Germà, bisbe de París; Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Pere 2,2-5.9-12 / Salm 99 / Marc 10,46-52. Urgell (MO) i Solsona (MLI): *blanc*, St. Just. Tortosa: *vermell*, St. Pere Sans (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; Beats, Pere Sans, bisbe de Fo-quien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; Ramon Escrivà i companys màrtirs.

30. Divendres

El Sagrat Cor de Jesús (S), Blanc. Lectures: Deuteronomi 7,6-11 / Salm 102 / 1 Joan 4,7-16 / Mateu 11,25-30 ALTRES CELEBRACIONS: Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès; Santes, Joana d'Arc, vg., de la Bretanya; Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sebaste, bisbes, i Macrina); beata Baptista de Varano, vg.

31. Dissabte

Fèria, La Visitació de la Mare de Déu, *Blanc.* Lectures: Sofonies 3,14-18a (o bé: Romans 12,9-16b) / Isaïes 12,2-6 / Lluc 1,39-56.

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Peronella (Petronila), vg.; sant Pasqual, diaca.

Lectures bíbliques

El Cos i la Sang de Crist

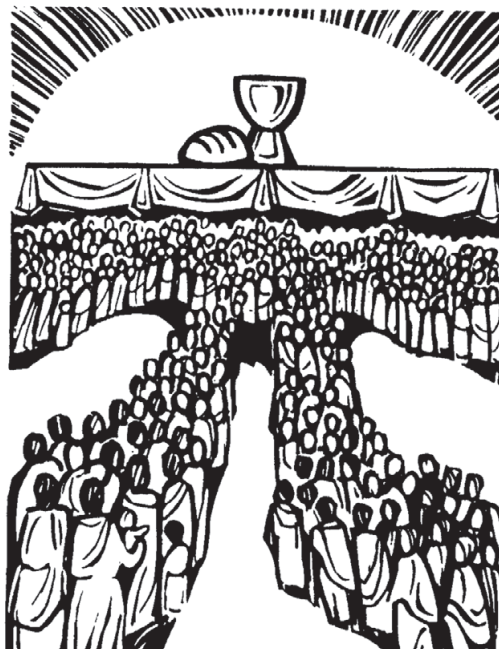
Lectura primera

Dt 8,2-3.14b-16a

*T'alimentà amb el manà,
que ni tu ni els teus pares no coneixíeu*

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

Salm responsorial

147

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sí, canta lloances al teu Déu,
que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.
O bé: Al-leluia.*

Manté la pau al teu territori

i et sacia amb la flor del blat.

Envia ordres a la terra,
i la seva paraula corre de pressa, no es detura. **R.**

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob,
als fills d'Israel, els seus decrets i decisions.
No ha obrat així amb cap altre poble,
no els ha fet conèixer les seves decisions. **R.**

Lectura segona

1Co 10,16-17

*El pa és un de sol. Per això tots nosaltres,
ni que siguem molts, formem un sol cos*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

Al-leluia

Jn 6,51

*Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà per sempre.*

Evangeli

Jn 6,51-58

*La meua carn és un veritable menjar
i la meua sang és una veritable beguda*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: el pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meua carn és un veritable menjar, i la meua sang és una veritable beguda. Qui menja la meua carn i beu la meua sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa viuran per sempre.»

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: **934 092 810** — Fax: **934 092 775**
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Terrassa

diòcesis

A l'empara de la Mare de Déu de la Salut

■ Multitudinària proclamació de la nova patrona de la diòcesi de Terrassa

SABADELL.— La Fira de Sabadell va esdevenir l'11 de maig passat, solemnitat de la Pentecosta, un gran cenacle al voltant de Maria. Més de 3.000 sacerdots, religiosos i fidels de la diòcesi de Terrassa es van congregar

joiosos per celebrar plegats la proclamació de la Mare de Déu de la Salut com a patrona del jove bisbat. La inestabilitat climàtica va impedir que la cerimònia se celebrés al santuari de la Salut, on des de mitjan segle XIX es ve-

nera aquesta tradicional advocació mariana, tot i que va fer possible que, per un dia, la Fira de Sabadell es convertís en el cor de la diòcesi. Un cor encès en amor filial i sol·lícit a la Verge Maria.

EL bisbe Josep Àngel Saiz va presidir joíós la celebració.

Més de 3.000 persones van omplir el recinte firal de Sabadell.

Unides en un mateix Esperit, les més de 3.000 persones que l'11 de maig passat es van aplegar a la Fira de Sabadell per proclamar la Verge de la Salut com a patrona de la diòcesi de Terrassa van viure la celebració com una autèntica festa. Membres de parròquies, moviments, associacions i voluntariats de l'Església egarenca, així com Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona; l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, i altres representants de municipis veïns, es van posar als peus de Maria i li van confiar el present i el futur de la jove, però emprenedora, diòcesi catalana. Tothom traspuava entusiasme. Gairebé s'acostava a l'eufòria. El primer, el bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, per a qui la proclamació de la Mare de Déu de la Salut com a patrona de la diòcesi és el millor colofó a l'exitós inici de la història del bisbat: «En el quart any de vida del bisbat, aquesta proclamació de la Mare de Déu de la Salut com a patrona de la diòcesi és per a nosaltres molt important. Significa posar la diòcesi a l'empara i protecció de Maria, fixant-nos especialment en tres aspectes: Maria com a Mare; Maria com a estel lluminós, i Maria com a font de salvació.»

Des de gairebé una hora abans de la celebració, que va començar cap a dos quarts de sis de la tarda, el recinte firal sabadellenc presentava una imatge envejable. Els nervis entorn de l'improvisat presbiteri, on es duïen a terme els últims retocs, es traduïen en il·lusió i joia entre la gent, que ja ocupava bona part del gran recinte firal. La fredor de les parets i els alts sostres de vidre es tornaven cada vegada més càlids a mesura que els assistents omplien la nau. La Fira de Sabadell va esdevenir una inusual catedral moderna, els fonaments de la qual eren sobretot les pedres vives que formaven els més de

3.000 diocesans congregats.

Poc després de les cinc de la tarda feia acte de presència la Mare de Déu de la Salut, majestuosa, portada per quatre joves que patien fins situar-la al cosat de l'altar. Va ser rebuda entre aplaudiments i crits de joia. Abans de la proclamació el poble fidel de la diòcesi de Terrassa ja es trobava als seus peus. «Havent rebut nombroses peticions per a la proclamació del

patronatge de la diòcesi, recollint el sentiment popular, i havent fet les consultes pertinents als organismes diocesans —va llegir solemnement Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller del bisbat—, hem escollit la Benaurada Verge Maria sota l'advocació de la Mare de Déu de la Salut, venerada al seu santuari a la ciutat de Sabadell, com a patrona *apud Deum* de la diòcesi de Terrassa.»

PREGÀRIA DEL PATRONATGE

Déu vos salve, dolça Mare.
Mare de Déu i Mare nostra.
Amb el vostre «sí» a l'anunci de l'àngel engendràreu el Fill de Déu fet home, Jesucrist, font de la salvació.
Plena de fermesa al peu de la creu vàreu rebre una nova missió esdevenint mare dels creients.
Pregueu per nosaltres perquè assolim la plenitud de la fe, l'esperança i l'amor.
En la vida sou l'Estrella lluminosa.
Vós que acomplint la voluntat del Pare avançàreu en el camí de la fe, al costat del Fill, signe de contradicció, diligent amb la vostra cosina Elisabet, sol·lícita a les noces de Canà.
Sigueu llum en el nostre camí, guia en les nostres foscors i desànim, estel que orienti la nostra singladura fins arribar al goig etern.
Oh Mare nostra, Font de salut.
Mitjancera de totes les gràcies.
Vós que congregàreu els deixebles en espera del do de l'Esperit Sant, ensenyeu-nos a viure en l'Església de Crist, que peregrina a la diòcesi de Terrassa.
Intercediu per nosaltres, fills vostres perquè en comunió de fe i caritat anunciem la Bona Nova de l'Evangeli, i siguem en el món testimonis de Crist Senyor Nostre.
Amén.

Després de la lectura del decret de proclamació del patronatge, els diferents arxiprestats de la diòcesi van protagonitzar una emotiva ofrena floral. Era el moment de donar gràcies a Déu pel do rebut. Amb un cant que demanava la vinguda de l'Esperit Sant, molt propi de la Pentecosta, s'iniciava la celebració d'una solemne Eucaristia, presidida pel bisbe Josep Àngel Saiz i concelebrada per un centenar de sacerdots i diaques. «Maria —va exclamar Mons. Saiz—, invocada amb moltes i diferents advocacions és per a nosaltres la font de la salut i de la salvació, que és Jesucrist.» I va afegir: «Ella, amb les seves actituds i paraules, amb la seva pròpia vida, ha esdevingut el millor exemple del que vol dir viure la vida orientada totalment cap al Senyor i lliurada al servei dels altres. Ella és l'estel lluminós a les nostres vides, és la salut dels malalts i és la porta del cel en l'agonia. A ella ens encomanem i encomanem la nostra diòcesi, les parròquies, les comunitats i poblacions del Vallès Oriental i Occidental.»

La festa diocesana del patronatge es va tancar novament entre aplaudiments sonors, motivats en aquest cas pel mateix Mons. Saiz: «Tot i que no és recomanable aplaudir en celebracions litúrgiques, la gran importància d'aquesta celebració tan festiva bé mereix una excepció.» El bisbe de Terrassa també va anunciar que per al proper any té previst publicar una nova carta pastoral dedicada a la Mare de Déu de la Salut: «El nostre desig és que tota la diòcesi s'aboqui en la devoció, amor, culte i imitació de la santedat de Maria. Invoquem Maria perquè ens ajudi a continuar formant aquesta diòcesi, nova i jove, pobra i senzilla, però fidel al Senyor i que aspira a la santedat de tots els seus membres.»

Samuel Gutiérrez

Girona

Professió solemne al monestir de Solius

■ El Gmà. Jòrdan Faugier Botifoll, de 33 anys, va donar el «sí» definitiu a la vida consagrada

SOLIUS.— Fa cinc anys va arribar al monestir cistercenc de Santa Maria de Solius (Baix Empordà) un jove que anhelava trobar el seu lloc a la vida. Feia temps que sentia el neguit de la vida monàstica, però no va ser fins que va creuar el llindar de la porta del monestir de Solius que va experimentar la con-

vició d'haver arribat a bon port. Des d'aquell moment, Jòrdan Faugier Botifoll, que aleshores tenia 28 anys, va seguir el procés de postulantat, noviciat i professió temporal que va desembocar finalment el diumenge de Pentecosta, l'11 de maig passat, amb la seva professió solemne.

El germà Jòrdan va proclamar, durant la celebració: «Rebeu-me, Senyor, com vau prometre i viure, que no vegi defraudada la meva esperança.»

El germà Jòrdan, que actualment té 33 anys, va viure acompanyat de la seva família, dels seus amics i de la resta de monjos de la comunitat la seva professió solemne. En la seva homilia, el pare prior del monestir, Enric Benito, va manifestar la felicitat de tota la comunitat de Solius davant del «sí» que aquell dia va professar el germà Jòrdan, com a «compromís de tota una vida orientada a estimar, entregada al servei de Déu i dels germans i que només es pot llegir des d'un profund agraïment i enamorament de Jesucrist».

En l'homilia, el pare prior va resseguir el procés vocacional del germà Jòrdan Faugier Botifoll: des del Mas Tarruella, a Ribes de Freser, on vivia amb la seva família i que es va convertir en el seu primer «monestir», «un espai sa, solitari, en plena natura envoltats d'amor, pau i silenci»; passant per la descoberta profunda de la seva vocació a la vida consagrada en sentir l'alè de l'Esperit Sant que el cridava a ser tot d'Ei, fins a la seva arribada al monestir de Solius gràcies al bon consell rebut de Mn. Carles Riera, aleshores rector de Ripoll i

actualment dels Prats de Rei.

Jòrdan Faugier, que va passar de la indiferència religiosa a l'anhel d'abraçar la vida monàstica, va veure com a Solius la seva vocació anava prenent una forma concreta i com la incipient formació religiosa que havia rebut dels seus avis, amb qui vivia durant la seva etapa de formació a Barcelona, esdevenia un seguiment autèntic i fidel de Jesucrist. Al monestir va rebre els sagraments de la Comunió i de la Confirmació i es va encaminar cap al procés que, cinc anys després, l'havia de conduir a la professió

solemne. Actualment està cursant la diplomatura en Teologia a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, en la modalitat de Teologia x Internet, i també té estudis de Música.

Tal com va dir el pare prior en concloure l'homilia, la professió solemne de Jòrdan Faugier Botifoll és «una manifestació real de l'acció de l'Esperit Sant», que va començar a encendre dins seu el foc del seu amor d'una manera peculiar, «un regal de Déu».

Carme Munté

FRA FRANCESC M. SÁNCHEZ PROFESSA SOLEMNEMENT COM A CAPUTXÍ A ARENYS DE MAR

«La vida no es posa en joc sense un compromís»

Francesc Miquel Sánchez Mogena, igualadí de 24 anys, va professar el diumenge 11 de maig com a frare caputxí en una cerimònia celebrada a Arenys de Mar, i que va reunir els seus familiars i amics, així com molts veïns del barri de Fàtima, segons informa Xavier Bisbal. Els ritus de la professió van consistir en primer lloc en la crida, després de la lectura de l'Evangeli. Acabada l'homilia, es va fer l'acceptació

de la forma de vida i —prostrat a terra— la lletania dels sants. Després i davant del pare provincial caputxí, fra Jacint Duran i Boada, va fer la professió solemne en què va proclamar: «Amb ferma i sincera voluntat: faig vot a Déu, Pare sant i omnipotent, de viure durant tota la meua vida en l'obediència, sense posseir res i en castedat, alhora que prometo observar la vida i Regla dels Framenors.»

—En quin moment vas sentir la crida a la vida religiosa, i més concretament a seguir el carisma de sant Francesc d'Assís en l'orde dels caputxins?

—En el meu cas crec que la crida ja hi era abans que jo. Vull dir que per a mi la crida ha estat una cosa natural, que formava part de mi. Possiblement el text que millor m'ajuda a explicar la meua experiència de la crida és la vocació de Samuel (1Sa 3,1-10). Samuel no coneix aquella veu que el crida, a mi em va passar una cosa semblant, vull dir que de ben petit vaig expressar el meu desig de ser capellà als de casa meua. Aquest desig a poc a poc es va anar concretant en la vocació a la vida religiosa i en concret a l'orde dels framenors caputxins, primer per l'admiració que despertaven en mi des que era petit i després per l'acolliment que em van donar dins de la fraternitat al nostre convent d'Igualada, tot compartint la seva

La celebració va tenir lloc a Arenys de Mar.

vida de pregària, els àpats, les festes, les passejades...

—Quins camins de vida et van portar fins a prendre aquesta decisió?

—Els camins comencen a la família. Però possiblement el que em va portar a prendre la decisió va ser l'acolliment de persones concretes com el mossèn de la parròquia, els catequistes. Vull dir homes i dones amb noms i cognoms, així com comunitat religioses.

—Actualment una decisió com la teua és vista amb certa sorpresa per la resta de la societat. Et sents una mica rara avis?

—Sí. Molts companys i gent que conec no acaben de comprendre que hagi fet aquesta opció de vida. Molts d'ells només entenen que una persona pot ajudar, ser solidària amb els pobres, amb aquells que pateixen, amb els malalts sense donar-se totalment, només col·laborant unes hores o uns dies determinats en aquesta tasca o en una altra. Però la vida no es posa en joc sense un compromís. Quan una persona, en canvi, opta per Jesús posa la vida en joc, cosa que no és fàcil, i cal el compromís. Dir «sí» a Jesús és dir alhora «no» a moltes altres coses. Això provoca patiment en diversos moments però també una gran alegria que podem compartir amb tots aquells que ens envolten, es reflecteix sense que sapiguem com ni per què. (C.M.)

«Els bisbes, abans que res, hem de ser pastors»

■ Mons. Agustí Cortés acaba de celebrar el desè aniversari de la seva ordenació episcopal

—Per a què és ocasió aquest aniversari?

—Sempre és ocasió per tornar a l'arrel i a l'essència del que un és per vocació i per capacitat de gràcia del Senyor. Un aniversari com aquest produeix un cúmul de sentiments. D'una banda, d'agraïment, i de l'altra, d'una consciència més viva de grans responsabilitats. Quan un torna sobre el cor del seu ministeri s'adona que la seva vida no s'ajusta sempre al que per missió i per gràcia ha rebut. Evidentment, el fet que Déu s'hagi refiat de mi és un fet joïós, tot i que sempre viscut des de l'experiència profunda de veure's sobrepassat i amb un cert temor, com diria sant Agustí, de no estar a l'alçada de la càrrega episcopal.

—En quin sentit considera l'episcopat una càrrega?

—És una paraula que fa servir molt sant Agustí i que a més repetia sovint als seus feligresos en els aniversaris de la seva ordenació, com jo també acostumo a fer: «Ajudeu-me a portar aquesta càrrega.» Ell entenia l'episcopat com un repte que sempre té al davant i que li costava portar amb desimboltura. Sant Agustí pensava que el bisbe, com el prevere en general, no només és responsable davant Déu de la seva pròpia vida, sinó de la vida dels germans.

—Què va significar per a vostè el nomenament com a bisbe d'Eivissa?

—Va significar un canvi molt radical en la meua vida personal fins al punt que em va costar força ajustar-me al que se li demana a un bisbe pel que fa al ritme de vida, l'actitud, el comportament, el treball... I això que Eivissa és una diòcesi en la qual és possible trobar-se gairebé com en família. Com he comentat algun cop, per exemple, em va costar arribar a pregar en plena celebració, sobretot en les més complexes i solemnes. Vaig haver de fer tot un exercici interior per identificar-me amb aquest poble orant en la litúrgia. Alhora també em vaig haver d'ajustar a un altre repte important, com és el fet que la paraula i la presència del bisbe tinguessin pes dins i fora de la comunitat cristiana. Això representava per a mi un doble desafiament. D'una banda no deixar de parlar com a pastor, i de l'altra, restar sempre pendent que la meua paraula pogués ser interpretada en un sentit o en un altre pel fet de ser paraula pública.

—Deu anys després, continua sent tan pesada la «càrrega» rebuda aquell 18 d'abril del 1998?

—Reconec que amb els anys d'experiència tinc més pràctica per moure'm en el mitjà episcopal i he obtingut mecanismes psicològics per afrontar els reptes que es presenten, però també és veritat que a poc a poc aquests reptes que es plantegen al ministeri, per la situació de la societat i de l'Església, són més grans. En aquest sentit, l'episcopat continua sent una càrrega, perquè espontàniament tendiria a viure el meu ministeri sacerdotal d'una altra manera, a través de la pregària, l'estudi o l'atenció senzillament a una comunitat petita. Integrat en aquesta petita comunitat és on somiem ser capellans, però aquest desig també és compensat amb moltes satisfaccions i moments joiosos que té un bisbe, sobretot en el contacte amb els sacerdots i amb la gent.

—Sent, doncs, nostàlgia del que va deixar enrere?

—Sí, sobretot el fet de poder controlar la vida amb estones marcades de pregària, estudi, ensenyament o acompanyament espiritual. Aquesta situació mereix ser enyorada, sobretot per la vida tan activa que ha de dur un bisbe. De vegades penso que encara visc de vivències, pensaments i troballes que vaig tenir l'ocasió de tenir en moments de més serenitat.

—Sobre quins pilars se sustenta el seu ministeri?

—Hi ha una paraula que s'acostuma a dir molt, com és la paraula *servei* o *ministeri*, que per a mi va suposar una definició profunda del que significa *diakonia* en el Nou Testament, idea que més tard desenvoluparia a fons el teòleg Urs von Balthasar. Aquesta expressió està in-

A Mons. Agustí Cortés (València, 1947) la càrrega de l'episcopat li pesa avui una mica menys que fa una dècada. Amb prou feines tenia 50 anys quan el 18 d'abril del 1998 era consagrat bisbe de la petita diòcesi illenca d'Eivissa. La vida li va canviar radicalment. Va haver de deixar el tranquil exercici del ministeri teològic i sacerdotal a València per posar-se al capdavant com a pastor de la diòcesi eivissenca. Deu anys després, ara com a bisbe de Sant Feliu, és temps per repassar el seu ministeri i tornar a l'essència de la seva vocació. Una essència que, segons assegura el mateix Agustí Cortés, enfonsa necessàriament les arrels en el «diàleg íntim i l'intercanvi amorós amb Jesucrist».

clusa en la seva profunditat en les paraules de la consagració que vaig triar per al meu lema episcopal: «*Benedixit, fregit, deditque*» («Va beneir, va partir i va repartir»). El cos lliurat i la sang vessada són una culminació del servei. És el més proper al que és Jesucrist, un servei fins a lliurar la vida en favor de l'altre per amor. Aquest servei és per a mi definitori del ministeri episcopal. Alhora, jo no puc ser cristià, convertit, retornat a Déu, estimant amb la caritat de l'Evangeli, si no és sota la manera específica de ser bisbe. Això suposa negar la distinció entre professió episcopal i vida personal. No som professionals del ministeri, sinó que som cristians que lliurem la nostra vida evangèlica dins del ministeri episcopal.

—Vostè insisteix molt en el fet de remarcar que el sacerdot, i molt més l'episcopat, no són una professió... Com s'aconsegueix l'equilibri entre la gestió eficaç d'una diòcesi, absolutament necessària, i l'exercici de la paternitat episcopal sobre sacerdots i fidels?

—Abans que res hem de ser pastors. La contraposició entre aquestes dues dimensions de l'episcopat ha de ser acceptada des del principi i suavitzada al màxim. Sempre, sempre ha de prevaldre la condició de pastor. Per a mi és una mania i gairebé una obsessió. El fet que se superi la condició de funcionari és absolutament necessari i urgent a la nostra Església d'avui.

—I l'equilibri entre l'ortodòxia i el profetisme?

—En aquest aspecte sempre he considerat un gran mestre Benet XVI, fins i tot abans de ser Papa. Ell és un home d'ortodòxia i un home profeta. Ell no ha acceptat la dicotomia de principi. Nosaltres hem de ser ortodoxos i profetes en fidelitat a Jesucrist. De vegades la fidelitat a Jesucrist ens donarà llibertat per dir determinades coses o denunciar determinades realitats, i altres cops aquesta mateixa fidelitat ens conduirà a advertir que determinats camins no són ortodoxos. En el fons, l'ortodòxia

portada a les darreres conseqüències és absolutament profètica.

—Per les seves paraules deixa entreveure que no li agrada l'autocomplaença...

—L'autocomplaença no és evangèlica, tot i que tampoc ho és la desesperació. Són els dos abismes que constantment ens amenacen. D'una banda, la desesperació de l'acomplexat, del qui creu que tot ho fa malament i que som un desastre en l'Església. I de l'altra, la presumpció que som els millors. Ni en un cas ni en un altre es reflecteix una actitud evangèlica. Reconèixer els dons que el Senyor ens concedeix no va en contra en absolut de la humilitat de qui es reconeix defectuós i camina esperançant.

—«Un bisbe proper, amb capacitat d'escolta.» Així el defineixen molts. S'hi sent identificat?

—M'agrada que la gent reconegui que en el ministeri tal com l'exerceixo hi ha una proximitat. Mentiria si digués el contrari, però a aquestes coses, tot i que reconforten, jo també els poso sempre un «però». I és que la gent avui viu molt de la imatge quan en realitat jo em conec a mi mateix i sé fins a quin punt no arribo a reproduir totalment aquestes virtuts que m'assignen. En el meu cas aquest reconeixement sempre està compensat per una consciència viva de pecat o de fallada personal.

—Tot i que sigui un llenguatge que avui ja no es fa servir tant, el bisbe també és cridat a ser un enamorat de Déu?

—Sens dubte. El text clau per respondre aquesta pregunta és el capítol 21 de l'Evangeli de sant Joan, el diàleg de Jesús amb Pere. En aquesta escena es posa clarament de manifest que el ministeri de pasturatge de les ovelles va unit a l'amor a Crist. «Simó, fill de Joan, m'estimes?» Jesús no pregunta si estima les ovelles, sinó si l'estima a Ell mateix. Per ser pastor, és condició *sine qua non* que el sacerdot estimi directament, positivament i afectivament la persona de Jesucrist. Jesús no examina Pere ni tan sols de fe, sinó que l'examina d'amor directe cap a la seva persona. El diàleg íntim i l'intercanvi amorós amb Jesucrist és la base de tot servei ministerial dins l'Església.

—Què és el que més el satisfà i el que menys del ministeri episcopal?

—El que més em satisfà, curiosament, respon a una mateixa experiència de contacte amb els sacerdots i amb la gent. Cada vegada em satisfà més trobar sacerdots i fidels amb valors evangèlics. Em consola molt, i acostumen a ser persones que no brillen les primeres en cap sentit. Gaudeixo quan visito paròquies i em presenten gent que sincerament és cristiana, amb la seva senzillesa i capacitat de sacrifici, d'estimar i de servir. Al contrari, m'entristeix aquest mateix contacte amb persones en les quals descobreixes segones o terceres intencions, amb aparences de conductes de fe, però que en el fons no s'han convertit. Això em fa patir molt.

—Amb 60 anys, és possible que encara li quedin alguns anys com a bisbe... Alguns l'apunten com a candidat a pasturar en un futur no gaire llunyà una gran arxidiòcesi.

—Sincerament, crec que no hi haurà canvis. Alhora penso que el millor en aquests casos és no fer càlculs ni previsions. De vegades pensem instintivament a fer prospectiva del nostre futur, però en el nostre cas això no funciona. El futur per a un bisbe sempre és una loteria. Per això per a mi el millor és l'actitud de santa indiferència de sant Ignasi, que en definitiva és una actitud de disponibilitat absoluta: «Sóc aquí, Senyor, tot i que jo no vaig pensar mai d'arribar aquí, condueix-me on tu vulguis...»

Samuel Gutiérrez

**«L'ortodòxia
portada fins
a les darreres
conseqüències
és absolutament
profètica»**

Les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor redescobren

Centenari de la mort de la M

G. CARME BRUNSÓ, C.M.D.P., MEMBRE DE LA COMISSIÓ DEL CENTENARI

«La nostra fundadora ha estat sempre en el rerefons de la nostra espiritualitat»

—Què suposa per a la Congregació la celebració d'aquest aniversari?

—Un retrobament i una descoberta. La Mare Remei ha estat sempre en el rerefons de la nostra espiritualitat i apostolat, humilment, com tota la seva vida. Si no va brillar mentre marcava profundament la petjada carismàtica en les primeres germanes amb el seu exemple de seguiment del Crist, tampoc no ha ocupat un lloc privilegiat en la història de la Congregació, sinó que s'ha mantingut la seva identitat en la penombra, a segona fila, però present i viva; una presència senzilla. Per tant, en aquest any del centenari de la seva mort ens retrobem amb les arrels de la nostra identitat i hi descobrim el cor humil i obert d'una dona forta que va escoltar i acollir Déu a través de la inspiració del P. Josep Tous i dels esdeveniments més quotidians. Endinsar-nos en el seu coneixement ens deixa una flaire suau d'allò diví que amara l'existència.

—Quins són els trets essencials de la personalitat de la M. Remei Palos?

—«Benaurets els humils, ells posseiran la terra (Mt 5,5).» No ens cansarem de repetir que la característica de tota la seva vida és la humilitat. De fet, així es manifesta, per exemple, en la pregària que resem a través de la seva intercessió: «Déu i Senyor nostre, (...) concediu-nos la virtut d'una veritable humilitat a imitació de la nostra M. Remei, perquè aconseguim amb la nostra humilitat i senzillesa el do de la fidelitat a la vocació de Caputxines de la Mare del Diví Pastor.» També destaca el seu caminar des de la fe i la confiança en Déu, l'amor a Maria, l'estimació profunda i silenciosa, l'amor al treball, la paciència, la mansuetud i la fortalesa en l'adversitat.

—Per què és tan poc coneguda a Catalunya?

—La trajectòria històrica de la Congregació al llarg dels 158 anys de camí és gran per la seva simplicitat, per haver fet d'allò més quotidià una oportunitat per estimar Déu i desgranar la vida de cada germana «tot vessant en el cor dels infants els sants pensaments i devots afectes que Déu ens comunica en l'oració» (P. Tous) a través de l'educació. Un estil, d'altra banda, ben caputxí. En aquesta atmosfera és fàcil endevinar que la M. Remei ha aportat el seu granet de sorra a la història del país sense soroll, «tot portant al seu pas la Pau i el Bé», tal com va aprendre del P. Tous, a qui sempre considerarà el fundador de la Institució i seguí les seves orientacions. En aquest sentit, també les germanes, tot bevent en aquestes fonts de senzillesa, hem donat a conèixer més el paper de fundador del P. Josep Tous, el qual en aquests moments està en procés de beatificació, que no pas el de la nostra cofundadora, la M. Remei.

—En quin sentit continua vigent avui a la Congregació el carisma impulsat per la cofundadora?

—El carisma rebut continua viu en l'espiritualitat i l'apostolat que anem conreant les germanes, des de la vida mixta d'oració i acció que ens impulsa a estendre el Regne de Déu, amb la generosa donació de la vida en seguiment de Crist, pobre i crucificat, a través de l'educació dels infants i joves que acudeixen a les escoles o als espais d'evangelització inicial, tant a l'Estat espanyol com a Centre i Sud-amèrica o a Cuba.

La M. Remei, juntament amb el P. Tous, van donar resposta a les necessitats educatives de les nenes d'aquell moment històric, cooperant així a la millora personal i familiar de cadascuna d'elles. Avui, també, volem estar obertes a les necessitats dels nostres temps, especialment a donar respostes en l'àmbit educatiu a la formació integral dels alumnes i, alhora, col·laborar en la missió evangelitzadora de l'Església local, especialment entre la infància i la joventut des de l'apropament cordial que implica senzillesa, alegria i bondat.

L'aniversari ha recuperat la figura de la Mare Remei.

Les escoles de la congregació viuen un any de festa.

Des del 25 de novembre passat les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor celebren el centenari de la mort de la Mare Remei Palos Casanova, cofundadora de la congregació juntament amb el P. Josep Tous. L'objectiu d'aquest aniversari és recuperar la figura de la fundadora, una dona valenta, tot i que mantinguda en la penombra. Amb la celebració del centenari de la mort de la Mare Remei Palos, les Caputxines de la Mare del Diví Pastor volen recuperar les arrels de la seva identitat. Els actes de l'aniversari s'han iniciat el 25 de novembre del 2008, amb una solemne celebració General de Barcelona, on va morir fa 100 anys la

La celebració del centenari de la mort de la Mare Remei Palos Casanova ha esdevingut per a les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor una oportunitat única de conèixer encara més la figura de la seva cofundadora, de la qual es va perdre gairebé tota la informació durant la guerra civil. Immersos de ple en l'aniversari, les religioses viuen també amb molta joia la possibilitat d'aprofundir i renovar les fonts primigènies del seu carisma. Amb col·legis arreu de Catalunya —a Barcelona, Capellades, Igualada, Premià de Mar, Sabadell i Sant Pere de Ribes— i cases d'espiritualitat a Igualada i Palau de Jorba, les Caputxines de la Mare del Diví Pastor volen implicar tothom en la celebració del centenari, tant les comunitats religioses com les educatives. A cada col·legi s'ha inaugurat ja l'any dedicat a la Mare Remei, configurat per tot un seguit de jornades i activitats orientades a redescobrir la vida i l'obra de la cofundadora. «Aquest aniversari —explica la M. Belkis Román, superiora general de la congregació— ens convida a emmirallar-nos en la Mare Remei com a exemple de vida lliurada a l'amor a Déu i als germans, des de la senzillesa i la humilitat. Realment ella és un estel que brilla en la intimitat de casa nostra.»

Juntament amb el programa d'actes propi de cada col·legi i comunitat religiosa —que comptarà amb exposicions, concursos, espais de pregària i activitats lúdiques, entre altres—, les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor han previst també la celebració d'activitats comunes, com ara la inauguració del centenari, que va tenir lloc a la Casa Bressol de l'Institut de Capellades el 25 de novembre passat. Un dels moments més entranyables de l'any jubilar tindrà lloc a principis de juny amb motiu d'un solemne pelegrinatge a València, ciutat natal de la Mare Remei. Allà, tant les religioses com la comunitat educativa celebraran l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve, on la cofundadora va ser batejada. L'acte de cloenda de l'aniversari tindrà lloc el 23 de novembre del 2008 a la comunitat del carrer Bailèn de Barcelona, on hi ha la Cúria General i on va morir fa 100 anys la Mare Remei Palos.

Dona lluitadora i valenta

El redescobriment de la figura de la M. Remei Palos és un dels grans reptes d'aquest aniversari, sobretot perquè fins ara ha estat molt desconeguda. A l'ombra sempre del P. Josep Tous, fundador de la congregació, la Mare Remei gairebé ha quedat en un

segon pla, tot i que avui no parlant de les Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, amb Catalunya, sinó també a diversos països.

Remei Palos va néixer el 8 d'octubre de 1884 a Sant Esteve, on va rebre el baptisme amb el nom de santa Vicenç. Juntament amb dues germanes, va créixer en un entorn humil i senzill.

A l'edat de catorze anys, a causa del clima revolucionari, va abandonar el país i es va instal·lar a Barcelona buscant feina. Es van instal·lar a la ciutat i, després, l'any 1898, les germanes que

Mosaic realitzat pels infants del col·legi Josep Tous de Barcelona.

Eucaristia d'obertura del centenari a Capellades.

eixen la figura de la seva cofundadora

Mare Remei Palos

putxines de la Mare del la Mare Remei Palos nt amb el P. Josep Tous. a d'una dona exemplar, urant molts anys en la mort de la Mare Remei len retrobar-se amb les 'allargaran fins al 23 de de cloenda a la Cúria Mare Remei.

que sense ella ben segur que íem dels 158 anys d'història es Caputxines de la Mare del b presència no només a Cata- b a Múrcia, Bilbao, Madrid os d'Amèrica Llatina.

os Casanova va néixer a Va- ctubre del 1825, dia en què va l'emblemàtica església de on van rebre també el sagra- isme cristians il·lustres com t Ferrer i sant Lluís Beltrán. b els seus pares i les seves s formaven una família hu- però d'arrelades creences.

cinc anys i com a conseqüèn- evolucionari que es vivia a la íria, la família Palos Casa- ligada a emigrar a Barcelona, i millors condicions de vida. ar al barri de la Ribera, on de les germanes. Poc des- 34, mor la mare i les quatre den soles amb el seu pare.

M. Remei Palos Casanova.

Viuen moments molt difícils i finalment el pare ingressa a les milícies municipals amb seu a Molins de Rei. Després de diverses gestions, les quatre germanes són admeses a la Casa de Misericòrdia de Barcelona, regentada per les Terciàries de Sant Francesc d'Assís. Allà es començarà a gestar la vocació a la vida consagrada de la jove Remei.

La mort de la germana petita i el casa- ment de la gran fa que la família se separi. Remei continua a la Casa de Misericòrdia

i als 22 anys ingressa al convent de les Recol·lectes de Madrid. Un any des- prés, però, sense saber-se'n ben bé el motiu, torna a la Casa de Misericòrdia. L'exemple de vida cristiana rebut tant de les Recol·lectes com de les Terciàries de Sant Francesc marcarà per sempre la seva espiritualitat i vida de pietat.

En aquesta època coneix el P. Josep Tous. Tot i que la documentació és molt escassa, sembla que van entrar en con- tacte a través de la Pia Associació de Santa Romana, que dirigia el P. Tous a l'església de Sant Francesc de Paula. Juntament amb altres joves que tampoc no havien pogut professar per impedi- ment del govern de l'època, va prenent forma la idea de fundar un institut per atendre les nenes més necessitades. L'objectiu era crear una associació re- ligiosa —encara que salvant les apa- rences que fos una congregació religio- sa— per tal d'atendre la infància i la joventut mitjançant l'ensenyament or- ganitzat.

Humilitat, fortalesa i caritat

El 26 de maig del 1850 Remei Palos surt definitivament de la Casa de Misericòrdia de Barcelona per fundar a Ripoll l'Institut de Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Va ser el 27 de maig del 1850, ara fa justament 158 anys. Poc després, el P. Tous els lliura les primeres constitu- cions, inspirades en la Regla de Sant Francesc a Santa Clara i nomena Maria, Mare del Bon Pastor, abadessa suprema de l'Institut. Des d'aleshores, la Mare Remei té un paper molt important en la història de l'Institut, especialment quan exerceix com a mestra de novícies, però també quan ocupa els càrrecs més modestos. Des dels inicis va saber copsar l'esperit del P. Tous i el va viure amb fidelitat i coherència. La humi- litat, la fortalesa i la caritat van ser algunes de les virtuts que va viure amb radicalitat.

La Mare Remei forma part de la comu- nitat de Ripoll fins que al juliol del 1860 es tanca el col·legi. Passa, aleshores, a la fundació de Sant Quirze de Besora, com a superiora del col·legi i de l'hospital. L'any 1862 rep la responsabilitat de mestra de novícies i es trasllada a Capellades, on acull i formen nombroses joves que en aquells anys demanen l'ingrés a l'Institut. Va saber forjar i imprimir carisma deixant un record inesborrable en les generacions de germanes que va formar. Les germanes que van conuiu-hi la recorden com a «model de totes les virtuts, viscudes silen- ciosament, sense fer soroll, però amb au- tènica fidelitat i alegria».

El 23 de novembre del 1907, després de tota una vida lliurada a Déu i als germans, la Mare Remei Palos mor a la Casa Mare de Barcelona, al carrer Bailèn. Tot i que ja han passat cent anys, per a les germanes caput- xines de la Mare del Diví Pastor «la seva vida segueix sent com la del llum que mai no s'apaga i que il·lumina el nostre caminar en el seguiment del Senyor».

Samuel Gutiérrez

Aliment Natural per
a les teves Plantes
nous adobs
ecològics 100%

Consultori
de PLANTES

GRATUÏT!

Només has d'entrar en la nostra web www.asocoa.com en l'apartat Hospital de Plantes i enviar-nos la teva consulta juntament amb les fotos de la teva planta malalta.

Et donarem la solució ràpidament !!!

ASOcoa.COM
Solucions per a les seves plantes on-line

Maghisa
SUMINISTROS JARDINERIA GARDEN SUPPLIES

Tel.: 93 458 99 44
Fax: 93 458 99 45
info@asocoa.com

Urgell

El bisbe presideix la festa de la Creu a Salardú

■ **Mons. Joan Enric Vives va inaugurar la restauració de l'església d'Unha, a la Vall d'Aran**

SALARDÚ.— En la festa de la invenció de la Santa Creu, el dia 3 de maig, el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va presidir la tradicional festa major de Salardú amb la bella celebració de les Creus.

El bisbe va estar acompanyat pel vicari general, Mn. Joan Pujol; pel vicari episcopal, Mn. Josep Maria Mauri, i pel rector i arxiprest, Mn. Pere Balagué, així com pels sacerdots Josep Amiell i Henry Vargas. El bisbe i l'alcalde de Naut Aran, Cèsar Ruiz-Canela, amb els regidors i alcaldes pedanis de Naut Aran i amb la tradicional comissió de festes, van anar a recollir les Creus per diferents llocs de la vila, amb la processó i el bes entre les creus.

L'Eucaristia solemne, amb la participació de les autoritats, a les quals es va sumar el magnífic síndic de la Vall d'Aran, Francisco J. Boya, i altres magnífics consellers, va culminar amb el bes de la Santa Creu de Salardú per part de tots els assistents i la posterior benedicció del terme envers els quatre punts cardinals de la plaça, amb l'aspersió de l'aigua beneïda i la benedicció amb la Creu del segle XII. Un silenci fet de devoció i amor a les tradicions acompanyava el solemne ritu que el bisbe duia a terme.

Posteriorment el bisbe Joan Enric Vi-

La tradicional processó va recórrer els carrers de Salardú.

ves es va dirigir a Unha, on va beneir i inaugurar la restauració de les pintures de l'església de Santa Eulària. Acompanyat de les autoritats civils, el bisbe va rebre les explicacions pertinents de les dues restauradores d'unes pintures que contenen exemplars únics de pintura mural romànica, gòtica, renaixentista i uns bells retaules barrocs, que fan d'aquell conjunt un temple molt únic a la Vall d'Aran.

En els parlaments posteriors i la benedicció de la restauració, les autoritats i el

bisbe van destacar la bellesa i la importància d'aquesta església dins del patrimoni històric i cultural de la Vall d'Aran, així com la bona col·laboració entre totes les administracions, els fidels i el bisbat per fer possible que l'art religiós repregui la seva esplendor, sigui conreat com pertoca i continuï estant al servei catequètic i litúrgic pel qual va ser concebut i s'ha mantingut fins al present.

David Codina

Confirmacions d'un grup d'adults a la Seu d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— A l'església de la Missió de la Seu d'Urgell, el dia 2 de maig al vespre, el bisbe Joan Enric Vives va confirmar un grup d'adults fonamentalment format per nuvis. L'acostament més personal a la comunitat amb motiu del matrimoni fa que alguns es plantegin rebre també el sagrament de la Confirmació i que, ajudats per la catequesi, progressin en la seva fe i compromís.

El bisbe d'Urgell, acompanyat pel rector, Mn. Parés, els va confirmar i els va demanar que unissin el seu compromís de vida cristiana i el seu lliurament al matrimoni per sempre. Va demanar a l'Esperit Sant que els sostingui en el testimoni de la seva fe catòlica, especialment en el camp de l'amor i l'acolliment joïós de la vida dels fills i dels avis. (D.C.)

Les parròquies d'Andorra peregrinen al santuari de Meritxell

Mn. Ramon Sàrries va presidir l'Eucaristia.

ANDORRA LA VELLA.— El diumenge 4 de maig, a la tarda, amb l'acolliment dels pelegrins de les set parròquies de les Valls d'Andorra, tenia lloc un nou retrobament dels fidels als peus de la Mare de Déu de Meritxell, la seva protectora. El temple era ple de cants i pregàries. Els cants de la Coral Casa Pairal d'Andorra la Vella curullaven tot l'interior del santuari. Tot i la tempesta, llamps, trons i pluja, els

ulls dels fidels emanaven joia per ser tots units, en comunió. Va presidir la solemne Eucaristia l'arxiprest Mn. Ramon Sàrries, amb tots els sacerdots amb ministeri pastoral a les parròquies de les Valls d'Andorra, i hi van assistir prop de 300 persones. El pelegrinatge havia triat el lema «Bella i clara aurora, il·lumineu-nos amb la llum del Ressuscitat!». (D.C.)

Festa de la Verge dels Desemparats a l'asil de Sant Josep

LA SEU D'URGELL.— El dia 10 de maig, festa de la Mare de Déu dels Desemparats, el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va presidir la solemne Eucaristia que va tenir lloc a la residència de Sant Josep de la Seu d'Urgell, sota la cura de les Germanetes dels Ancians Desemparats. Estava acompanyat per una bona representació del clergat de la Seu, la comunitat de religioses i els ancians residents, així com famílies vinculades a la residència.

El bisbe, en l'homilia, va exhortar l'assemblea a pregar amb fervor demanant a l'Esperit Sant que vingui a la nostra Església diocesana i a tota l'Església catòlica, i que ens ompli dels dons i carismes que tant necessitem, ens defensi en les dificultats i temptacions, i ens esperoni a viure en la unitat i la comunió íntima amb Déu, cercant sempre la veritat plena.

Va posar en relleu la figura de Maria, la nostra Mare celestial, la Mare de la Pentecosta, que sempre ens porta a Crist, segons la tradicional fórmula «a Crist per Maria». Ella —des del Cenacle— ensenya tota l'Església a acollir l'Esperit Sant, a ser-li disponible sempre i a donar els fruits que l'Esperit va suscitar en les nostres vides. Finalment, va recordar la bellesa de l'advocació mariana Verge dels Desemparats, ja que Maria «s'abaixa» i s'empetiteix perquè els petits i desemparats puguem assolir el seu Fill i trobar l'«empar» que tant necessitem. (D.C.)

Visita pastoral a Tartareu i les Avellanes

LES AVELLANES.— El diumenge dia 4 de maig, festa de l'Ascensió del Crist, el bisbe d'Urgell Mons. Joan Enric Vives, va fer la visita pastoral a les parròquies de l'Assumpció de Tartareu i l'Assumpció de les Avellanes, dins del Municipi de les Avellanes i Santa Linya.

Acompanyat pel rector, Mn. Ermengol Donisa, i pel secretari general del bisbat, Mn. Ignasi Navarri, va presidir l'Eucaristia a la parròquia de l'Assumpció de Tartareu. Abans va ser rebut a l'entrada per les autoritats encapçalades per l'alcaldesa, M. Carme Garrofé, que actualment és també directora de Serveis Territorials de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat a Lleida.

Durant l'Eucaristia el bisbe Vives va confirmar un grup de nou joves del poble. Després va visitar l'ermita de Sant Miquel, al cim de la vila, acompanyat per l'alcaldesa, el president del Patronat i molts veïns. Aquest conjunt de ruïnes de l'antiga parròquia, el castell i l'ermita ha estat bellament restaurat durant llargs anys amb l'esforç dels veïns agrupats al Patronat de Sant Miquel. Després va tenir lloc un refrigeri amb tots els veïns del poble. (D.C.)

Lleida

Aitona celebra el 50è aniversari de la beatificació de Teresa Jornet

■ El bisbe Xavier Salinas va presidir l'Eucaristia d'acció de gràcies

AITONA.— El poble d'Aitona, al Baix Segre, va celebrar el 27 d'abril diversos actes per tal de commemorar el 50è aniversari de la beatificació de la seva filla santa Teresa Jornet, fundadora de la congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats.

Els actes es van iniciar el vespre de la vigília a la residència d'ancians que les Germanetes tenen al poble on va néixer la santa. La celebració, de caire íntim, va consistir en la celebració eucarística i en la projecció d'un *power point* on es van poder contemplar 34 fotografies de la beatificació el 27 d'abril del 1958.

L'endemà, festa de la patrona de Catalunya, les celebracions més solemnes es van traslladar a l'església parroquial. Es van iniciar amb l'estrena de la nova il·luminació del temple parroquial i amb un acte de record de la beatificació a càrrec de diversos vilatans. Així, es va recordar com va ser la cerimònia de beatificació durant la

La comunitat de Germanetes va rebre la visita de l'administrador apostòlic.

qual Pius XII va proclamar beata Teresa Jornet; es va fer memòria de Mn. Josep Aranda, rector d'Aitona en l'any de la beatificació, així com l'al·locució del papa Pius XII als pelegrins espanyols, el 28 d'abril del 1958. També es va rememorar el pontifical d'acció de gràcies presidit pel bisbe Aurelio del Pino l'1 de juny d'aquell

any a l'església d'Aitona.

Tot seguit, el bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas, va presidir una Eucaristia d'acció de gràcies concelebrada pel rector, Mn. Antoni Guàrdia; el rector emèrit de la parròquia de Santa Teresa Jornet de Lleida, Mn. Francesc Soldevilla, i el delegat de la Vida Consagrada, Mn. Vicenç Ros; solemnitzada per la Coral l'Harmonia.

El bisbe Salinas, en l'homilia, va glosar la figura de santa Teresa Jornet i el seu testimoni de caritat envers els ancians desemparats, enaltint el carisma de les seves germanetes.

Un moment significatiu de la celebració va ser la processó d'ofrenes, molt preparada i plena de simbolisme, amb la participació dels infants de Primera Comunió, dels joves de Confirmació, dels ancians de la residència Santa Teresa Jornet i del moviment Vida Creixent, ja que la santa és patrona de l'ancianitat. També el Consell Pastoral, les Carmelites Missioneres del P. Palau i l'Ajuntament de la vila es van sumar a la celebració. Les Germanetes van fer l'ofrena simbòlica d'una bola del món amb les divuit banderes dels països on les religioses de santa Teresa Jornet tenen repartides les seves 215 residències d'ancians. En finalitzar la missa es va cantar l'himne de la santa i se'n va donar a venerar als fidels la relíquia. El bisbe Xavier Salinas va visitar a continuació la casa rectoral i també la residència Santa Teresa Jornet de les Germanetes dels Ancians Desemparats, on va dinar amb la comunitat de religioses per compartir el goig d'aquest aniversari.

Jordi Curcó

Celebració a l'Asil del Sant Crist d'Igualada

panyades per personal, voluntaris i amics de la casa igualadina van peregrinar a peu al municipi d'Argençola, on la santa va exercir de mestra durant la segona meitat del segle XIX.

En arribar, es van dirigir a l'església parroquial d'Argençola, on precisament la santa fundadora té un altar i on es va projectar un vídeo sobre la santa i especialment del cofundador de la congregació, Saturnino López Nova. Seguidament el P. Salvador Riera Mimó, escolapi del col·legi d'Igualada, va oficiar la missa, amb la presència de l'alcalde del municipi, Ramon Cortés.

Teresa Jornet va ser beatificada el 27 d'abril del 1958.

L'obra d'una llei- datana universal

A les 10 del matí del 27 d'abril del 1958, festa de la Mare de Déu de Montserrat, en presència del Col·legi Cardenalici i de la Sagrada Congregació de Ritus, va ser llegit el document que declarava beata Teresa Jornet i Ibars. Tot seguit va ser descobert a l'altar major de la basílica de Sant Pere del Vaticà un quadre que s'havia col·locat al centre de l'anomenada Glòria de Bernini i que representava la nova beata amb dos àngels agenollats, adorant Jesucrist. Acte seguit es va cantar un solemne *Te Deum* i es va celebrar una missa pontifical. A la tarda, el papa Pius XII va traspasar la basílica de Sant Pere per venerar la nova beata. En arribar a l'altar major, va baixar de la cadira gestatòria, va aixecar els ulls vers ella i es va agenollar per pregar.

L'endemà al matí, el Sant Pare va rebre en audiència els pelegrins vinguts d'Espanya, molts d'ells d'Aitona i de Lleida, i 70 vellets en representació dels més de 25.000 ancians acollits a les llars de Teresa Jornet arreu del món, acompanyats de més de 100 germanetes en representació de les 2.634 religioses que hi havia aleshores repartides en 205 residències. Cinquanta anys després, les germanetes son actualment unes 2.700; els ancians atesos per les filles de santa Teresa Jornet, 28.600; i les residències, 215, en divuit països d'arreu del món. La darrera fundació ha estat feta a Manila, a les Filipines.

Setze anys després, curiosament també un dia 27 però en aquesta ocasió del mes de gener del 1974, Pau VI va canonitzar la beata Teresa Jornet. «Servir i lliurar-se als altres és el tret diferencial de santa Teresa Jornet», va dir el Sant Pare en l'homília de la seva canonització.

PER A LES PARRÒQUIES O ESGLÉSIES

Per evitar robatoris a les urnes on els feligresos dipositen les almoines. Tenim un sistema (en procés de patentar) molt eficient i econòmic.

Per a més informació: telèfon 679 089 507 - salvadormarba@hotmail.com

Mallorca

El Casal Balear compleix 10 anys

■ La casa acull els familiars de malalts procedents de Menorca, Eivissa i Formentera

PALMA.— Aquest mes de maig s'ha acomplert el 10è aniversari de l'obertura del Casal Balear. Amb aquest motiu, el bisbe de Mallorca, Jesús Murgui, va presidir a les mateixes instal·lacions del Casal una missa d'acció de gràcies acompanyat per malalts, voluntaris i professionals sanitaris que no van voler perdre l'oportunitat de celebrar 10 anys d'una iniciativa pionera a les Illes Balears.

El Casal Balear va obrir les seves portes el mes de maig del 1998. Es tracta d'una casa destinada a acollir els familiars de malalts procedents de Menorca, Eivissa i Formentera, que per circumstàncies de malaltia han de deixar ca seva i desplaçar-se a un hospital. La iniciativa va partir de l'actual delegada de Pastoral de la Salut, M. Esperança Florit, que a través del contacte directe amb els malalts dels hospitals va detectar la greu problemàtica d'aquells que s'han de desplaçar a Mallorca i no disposen de recursos econòmics per a l'estatge a l'illa. Així

El bisbe de Mallorca va presidir la missa d'acció de gràcies.

ho va comunicar al bisbe Teodor Úbeda, el qual va cedir a la Delegació un antic convent de religioses tancat des de feia cinc anys. Després de més de sis mesos de reformes, el Casal Balear era ja una realitat.

taris donen un suport emocional i moral en moments difícils per als familiars de malalts. Tal com ens comenta M. Esperança Florit, «hi ha persones que quan els donen una bona notícia, no tenen ningú amb qui compartir-ho, estan tots sols. Vénen aquí i els voluntaris els animen i ho celebren. El mateix passa si els donen una mala notícia. Tots necessitem plorar damunt qualche espatlla».

Dades estadístiques

Fins a l'11 d'abril, han pernoctat per primera vegada 3.911 persones al Casal, agrupades en 1.587 famílies. El 58,2% correspon a Menorca, el 31,53% a Eivissa i l'1,82% són arribats de Formentera. Un 8,23% vénen d'altres orígens.

Aquest és un de tants de serveis que ofereix la Delegació de Pastoral de la Salut. Instituída el 1992 pel bisbe Teodor Úbeda, actualment està formada per un bon grup de voluntaris que acompanyen els malalts i donen suport a llurs familiars. D'altra banda, la Delegació ha posat tots els esforços a sensibilitzar les parròquies per tal de tenir grups parroquials de visites als malalts i vells. Actualment la Delegació coordina el grup de 21 preveres que assisteixen els malalts dels diferents hospitals de Mallorca.

Cristina Sánchez

Us recordem que la rifa 2008 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2008:

1r premi: un cotxe Citroën C2 1.1 Furio, amb aire condicionat, ràdio cd mp3 i pintura metal·litzada.

2n premi: dues places per a un viatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2008).

3r premi: val per 300 euros en compres en un centre comercial de la ciutat de Barcelona.

Premi especial: 3.000 euros per als compradors d'un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 12 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 17 de juliol, a les 17 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

Trobada d'animadors litúrgics

La jornada de formació va tenir lloc al Seminari Nou.

PALMA.— La diòcesi de Mallorca, amb l'objectiu de millorar les celebracions de la missa dominical, va convocar els equips d'animadors litúrgics, lectors i col·laboradors en la celebració de la litúrgia a una jornada de formació que va tenir lloc al Seminari Nou.

Una de les prioritats primordials del Pla Diocesà de Pastoral és «tenir especial esment a la celebració dels sacraments i a la seva preparació, sobretot a la celebració de l'Eucaristia del Senyor». Precisament per dur-la a terme es proposa l'acció de «crear equips que preparin les celebracions dels sacraments i, especialment, de la missa dominical». La jornada

va ser dirigida per Mn. Lluç Riera i va constar de dues parts. La primera va tractar l'Eucaristia des d'un vessant teològic i expositiu. La segona va abordar la pràctica i l'experiència sota el títol *Com s'ha de millorar la lectura de la Paraula de Déu?*

Amb aquesta iniciativa, la diòcesi ofereix un espai per renovar espiritualment les comunitats cristianes tenint cura de la formació en la fe i la celebració de la missa dominical. Al mateix temps, té com a objectiu recuperar el sentit del diumenge i dignificar les celebracions eucarístiques promovent el sentit pasqual, sacramental i festiu del Dia del Senyor. (C.S.)

Barcelona

L'arxiprestat de la Sagrada Família peregrina a Núria

BARCELONA.—«La vall tancada ens sigui caliu per servir l'essència de la fe; la mirada cap als cims que l'envolten i la sortida cap a la plana i el mar, l'alè missioner i evangelitzador. La volta del cel blau o ennuvolat, el mantell de la Mare que ens guarda i acompanya amb el

seu Fill Jesucrist, camí veritat i vida.» Aquesta era la reflexió que ens va proposar Mn. Lluís Bonet, arxiprest de la Sagrada Família, com a essència de la X Jornada de Convivència de l'arxiprestat de la Sagrada Família de Barcelona a Núria, que va tenir lloc el 26 d'abril.

Aquestes convivències van començar l'any 1999 i enguany era evidència de perseverança. Vam escollir Núria perquè consideràvem que el seu simbolisme ens permetia donar un ple sentit de pelegrinatge a la jornada.

En arribar, vam rebre el cordial acolliment de Mn. Melcior Querol, custodi del santuari. L'eucaristia, concelebrada per cinc preveres, va ser presidida

per Mn. Lluís Bonet, que en la seva salutació inicial i en l'homília va fer que tots els presents ens sentíssim, des del primer instant, «units espiritualment». Contemplar l'actitud col·lectiva en totes les parts de la missa i en la culminació d'acostar-nos a rebre Jesús eucaristia, amb la música de fons que ajudava a predisposar l'ànim, era impressionant.

Cal esmentar que en les ofrenes es va fer donació al santuari, en record de la Jornada, d'un quadre amb la fotografia de la Font del beat Pere Tarrés, que havia tingut relació amb la parròquia del Roser, de l'arxiprestat, a

L'eucaristia va ser presidida per Mn. Lluís Bonet.

través del Secretariat de la Caritat.

A la tarda, després de compartir fraternalment el dinar, ens vam tornar a reunir per al nostre comiat, amb la visita espiritual a la Mare de Déu, guiats pel P. Pere Codina, i vam pujar al cambril cantant els goigs. Davant la nostra marona, mirant la tendresa en els seus ulls i el dolç somriure dels seus llavis, li vam dir: «Gràcies pel teu acolliment!» Ja de tornada, érem conscients d'haver viscut el lema que ens havia proposat el nostre arxiprest, Mn. Lluís: «Núria, signe de fe compromesa i joiosa!»

Josep Alcañiz i Barnils

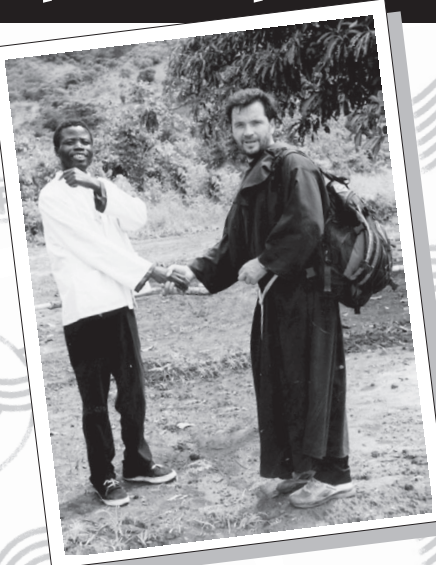
Fernando Acosta

Institució de lectors al Seminari Conciliar

BARCELONA.— El dia 7 de maig, quatre seminaristes de l'arquebisbat de Barcelona van rebre el ministeri de lectors de mans del cardenal-arquebisbe Lluís Martínez Sistach a la capella del Seminari. Es tracta de Carlos Barba, Carlos Barroso, Juan Ramón La Parra i Ignasi Torrent. En la celebració es va comptar amb una nombrosa assistència de familiars i amics, feligresos de les respectives parròquies i companys d'estudis, a més de preveres que els acompanyen. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

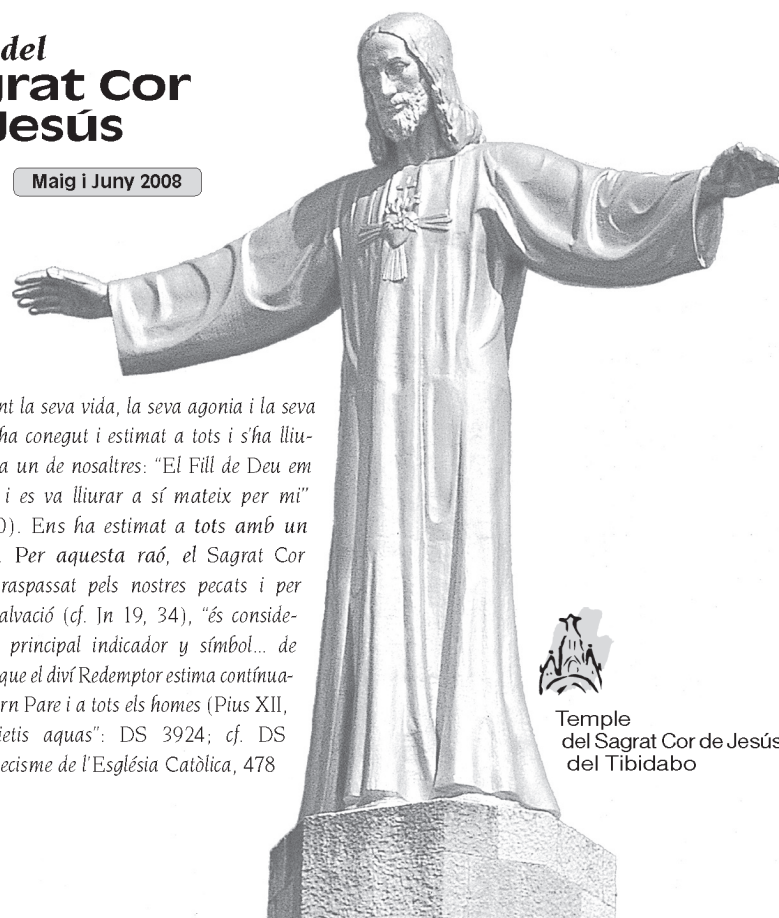
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

Festa del Sagrat Cor de Jesús

Maig i Juny 2008

Jesús, durant la seva vida, la seva agonia i la seva passió ens ha conegut i estimat a tots i s'ha lliurat per cada un de nosaltres: "El Fill de Déu em va estimar i es va lliurar a sí mateix per mi" (Gal 2, 20). Ens ha estimat a tots amb un cor humà. Per aquesta raó, el Sagrat Cor de Jesús, traspasat pels nostres pecats i per la nostra salvació (cf. Jn 19, 34), "és considerat com el principal indicador y símbol... de l'amor amb que el diví Redemptor estima contínuament a l'etern Pare i a tots els homes (Pius XII, Enc. "Haurietis aquas": DS 3924; cf. DS 3812). Catecisme de l'Església Catòlica, 478

Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo

Dia 30 de maig, divendres

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús
 A les 19 hores. **Missa Concelebrada i Benedicció a la Ciutat**, per Mons. Joan Godayol, Bisbe emèrit de Ayaviri
 Acabada l'Eucaristia hi haurà un refrigeri per als assistents

A les 23 hores. **Vigília Extraordinària de l'Adoració Nocturna**

Dia 8 de juny, diumenge

A les 12 hores. **Celebració Eucarística i Acte de Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús**, presidida per Mon. Joan Godayol, Bisbe emèrit de Ayaviri
 Acabada la celebració, convivència familiar i refrigeri

Museu Diocesà de Lleida

Lleida esgota la via canònica per conservar les obres d'art

■ El bisbe Salinas haurà d'obeir el decret de devolució i demanarà permís a la Generalitat per disposar de les obres

El dimarts 13 de maig, el Tribunal de la Rota Romana donava a conèixer la seva decisió de no admetre a tràmit el recurs que va interposar l'aleshores bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, el 14 de setembre del 2006, per tal de dirimir la propietat de les 113 obres d'art del Museu Diocesà de Lleida reclamades per la diòcesi de Barbastre-Montsó.

El bisbat de Barbastre-Montsó reclama 113 obres del Museu Diocesà de Lleida.

Tot i que en els darrers dies ja s'havia avançant la possibilitat d'aquesta resposta de la Rota Romana, no va ser fins a primera hora de la tarda d'aquest dia quan, mitjançant una comunicat de premsa, el bisbat de Lleida donava a conèixer la decisió vaticana de no entrar a esbrinar jurídicament la titularitat d'aquestes peces d'art en litigi.

En aquesta nota es diu també que una vegada el Tribunal de la Rota Romana doni a conèixer els arguments jurídics en què ha fonamentat la seva decisió, l'administrador apostòlic de Lleida i bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, estudiarà amb els seus col·laboradors la situació creada per aquesta decisió jurídica, la qual posa fi a la via canònica. «Mons. Xavier Salinas —diu el comunicat— reitera el seu oferiment de trobar camins d'entesa amb el bisbat de Barbastre-Montsó, dins del marc del Decret de la Congregació per als Bisbes del 8 de setembre del 2005.»

Aquest decret ordenava al bisbe Ciuraneta «retornar les obres en litigi a les parròquies de la diòcesi de Barbastre-Montsó en un termini de 30 dies». Ja aleshores el bisbe Ciuraneta va obeir el decret i va sol·licitar permís a la Generalitat per poder disposar de les obres, ja que totes elles han estat incloses en el catàleg del Patrimoni Cultural de Catalunya i estan protegides per la llei. Aquell requeriment del bisbe de Lleida a la Conselleria de Cultura va tenir com a resposta una resolució de la llavors consellera Caterina Mieras l'abril del 2006, que autoritzava el bisbat de Lleida a disposar de les obres sempre que es complissin una sèrie de condicions, com la gestió unitària dels fons museístic, la irrenunciable

unitat de la col·lecció i la possibilitat de seus compartides. Cinc mesos després, el bisbat de Lleida interposava davant de la Rota Romana el recurs que ara no ha estat admès a tràmit.

Esgotada la via canònica

Amb aquesta nova i sembla que definitiva resposta de Roma, la via canònica en aquest litigi ha quedat ja esgotada. El bisbat de Lleida no té cap intenció d'anar a la via civil en aquest litigi, via que ha estat endegada per l'Associació d'Amics del Museu de Lleida, que el 9 de maig passat va presentar una demanda civil als jutjats de Lleida per determinar la propietat de les obres.

El bisbe administrador apostòlic de Lleida, que va conèixer a Tarragona la decisió de Roma mentre participava amb la resta de bisbes catalans en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, va manifestar la seva voluntat de proposar una sortida pactada i dialogada al litigi, buscant respostes creatives i positives, respectant la legislació civil i també la decisió que prengui el Consorci del Museu de Lleida, del qual el bisbat forma part.

Així les coses, al bisbe Salinas no li queda cap més sortida que obeir aquest decret i, com va fer el bisbe Ciuraneta, tornar a demanar permís a la Generalitat per poder disposar de les obres. La Generalitat té ara la darrera paraula. En aquest sentit, la primera acció serà la convocatòria urgent del Plenari del Consorci, presidit pel conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras, per tal d'estudiar la nova situació.

Jordi Curcó

Cronologia d'un litigi

- **Segregació** (4 de juny del 1995): les parròquies de la Franja passen a formar part de la nova diòcesi de Barbastre-Montsó i se segregen de la de Lleida.
- **Decret del nunci Lajos Kada** (28 de juny del 1998): el nunci Lajos Kada decreta que el bisbat de Lleida ha d'entregar els béns d'art reclamats per Aragó i que estan en dipòsit al Museu Diocesà de Lleida. Si Lleida no hi està d'acord, n'haurà de demostrar la propietat.
- **Recursos del bisbe Ramon Malla** (7 de juliol del 1998): el bisbe Ramon Malla recorre el decret davant de la Congregació per als Bisbes. El 30 d'octubre el recurs és rebutjat i el 21 de novembre es recorre a la Signatura Apostòlica, que també el rebutja el 23 d'abril del 2001.
- **Comissió Mixta** (setembre del 2001): la Nunciatura nomena una comissió mixta per dilucidar la propietat de les obres.
- **Súplica de Ciuraneta** (31 de maig del 2002): el nou bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, eleva un recurs de súplica al Vaticà aportant nova documentació per acreditar-ne la propietat, cosa que paral·litza els treballs de la comissió mixta. El 12 de febrer del 2004 el Vaticà rebutja el recurs i el litigi retorna a la Comissió Mixta.
- **Recusació** (juliol del 2004): el bisbat de Lleida sol·licita, per parcialitat, la recusació de dos membres de la Comissió Mixta.
- **Jutge executor** (18 de gener del 2005): davant de la inoperància de la Comissió, la Nunciatura nomena un jutge executor, Silveiro Nieto, per executar el decret de Lajos Kada. El bisbat recusa davant de la Nunciatura aquesta fórmula, però no s'accepta. Lleida presenta el recurs a la Congregació per als Bisbes i a la Signatura Apostòlica.
- **Nou decret** (8 de setembre del 2005): resolució de la Congregació per als Bisbes signada pel cardenal Re, on es decreta el retorn en trenta dies de les obres en litigi.
- **Nova súplica** (octubre del 2005): el bisbe Ciuraneta presenta un recurs de súplica a la Signatura Apostòlica demanant la revocació de la resolució de la Congregació. Paral·lelament demana permís a la Generalitat per poder disposar de les obres. Al desembre la Signatura rebutja aquest recurs.
- **Resolució de la Generalitat** (abril del 2006): la consellera de Cultura, Caterina Mieras, signa una resolució en què autoritza el bisbe a disposar de les obres però amb condicions.
- **Moció del Parlament** (19 de maig del 2006): el Ple del Parlament aprova per unanimitat una moció instant el Govern a defensar i mantenir la unitat de la col·lecció.
- **Recursos al TSJC** (8 de juny del 2006): la Diputació de Lleida interposa un recurs contenciós-administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra la resolució de la consellera Mieras. S'admet a tràmit el 12 del juliol. El 19 de setembre també l'interposa el bisbat i és admès a tràmit el 5 d'octubre.
- **Recurs al Tribunal de la Rota** (14 de setembre del 2006): recurs a la Rota Romana perquè dirimeixi la propietat de les obres.
- **Demanda per la via civil** (9 de maig del 2008): l'Associació d'Amics del Museu presenta una demanda civil als jutjats de Lleida per determinar la propietat de les obres.
- **La Rota no admet a tràmit el recurs** (13 de maig del 2008): el Tribunal de la Rota no admet a tràmit el recurs que va interposar l'aleshores bisbe de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, el 14 de setembre del 2006, per tal de dirimir la propietat de les 113 obres d'art del Museu Diocesà de Lleida.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Actualment a Catalunya més de 2.200 nens viuen separats de les seves famílies per problemes de maltractaments, criminalitat, drogoaddicció o dificultats econòmiques. La Fundació Somiar Despert col·labora en l'educació i integració social d'aquests petits. Gràcies als seus 1.100 voluntaris i a 110 centres d'aco-

llida i residencials, més de 1.300 nens i joves tenen l'oportunitat de reconstruir els seus somnis. El nom de «Somiar Despert» diu molt de la Fundació. «L'entitat va ser fundada per un grup de joves amb l'objectiu de canviar la societat, eliminar la pobresa i el patiment dels nens al món», recorda Thaís Guillén, directo-

ra general de la Fundació, «i d'aquí va sorgir la idea de Somiar Despert: el que pot semblar una utopia, amb esforç es pot aconseguir». Avui dia Somiar Despert posa el seu granet de sorra a Mèxic, el Brasil, Xile, Colòmbia, Veneçuela, els Estats Units, França, Itàlia, Àustria i Espanya.

Somiar Despert, el somni fet realitat per a milers de nens

■ La Fundació Somiar Despert pren el voluntari com a referent per a l'educació en valors

Tot i que Somiar Despert ja fa set anys que va obrir les portes a Barcelona i va iniciar l'expansió per Europa, l'entitat té el seu origen a Mèxic. El 1998 es va crear l'Associació Juvenil Somiar Despert com a resposta activa d'un grup de joves a les greus mancances i a les amenaces a les quals diàriament han de fer front tants nens al país centreamericà. El projecte a l'Estat espanyol s'adreça principalment a menors que sovint han tingut una vivència del procés socialitzador inadequada o bé distorsionada. «Provenen d'un entorn familiar desestructurat i inestable, per la qual cosa l'administració pren la decisió d'apartar-los del seu nucli familiar, i passa a residir en centres d'acollida i residencials», apunta Thaís Guillén. Són nens i nenes als quals l'entorn més proper, la família, no ha pogut protegir, no ha pogut cobrir les necessitats afectives del nen, ni oferir un model relacional i de vincle sa i estable. Les ruptures contínues dels vincles afectius provoquen unes conseqüències en el seu desenvolupament social i personal que poden marcar la seva vida adulta si no s'intenten compensar i pal·liar. A més, la manca d'una atenció personalitzada provoca que una sèrie de necessitats ludicopedagògiques no hagin estat ateses en els menors. Les conseqüències de tot plegat són el fracàs escolar, la desmotivació i una oferta molt limitada d'activitats lúdiques fora de l'horari escolar. Per això, malgrat que tenen les necessitats bàsiques cobertes com l'alimentació o el col·legi, els nens que viuen en els centres desenvolupen mancances afectives a causa del seu desenvolupament en un entorn institucionalitzat.

«Amics per Sempre»

«Amics per Sempre» és el programa

La fundació atén les necessitats ludicopedagògiques dels infants.

pilar de la Fundació Somiar Despert. Està constituït per grups de voluntaris que visiten els nens provinents d'ambients familiars desestructurats i que viuen als centres residencials. El programa mira de crear espais de suport per a la integració i educació social i afectiva dels menors. Les mancances es tradueixen en desconfiança, inseguretat, conductes agressives o una intel·ligència emocional lleu...

La manera d'ajudar els petits a integrar-se correctament en la societat es du terme acompanyant-los al llarg de la seva estada als centres, fent plegats activitats d'educació en valors que els mateixos voluntaris desenvolupen i realitzen. Per a això, Somiar Despert compta amb un projecte educatiu en valors que serveix com a guia als voluntaris per a les activi-

tats a realitzar en les seves visites. «Sortides a Port Aventura, festa de Nadal, colònies, tornejos de futbol, excursions, intercanvis internacionals...», enumera la directora general. Així es va creant una amistat i una referència molt positiva per als nens que, quan arriben a la majoria d'edat, surten del centre i continuen amb el suport i l'amistat de Somiar Despert. «A més, alguns d'ells que van començar sent visitats pels nostres voluntaris en els seus centres residencials són avui voluntaris d'«Amics per Sempre»», apunta Thaís Guillén.

Aquesta continuïtat és, sens dubte, una garantia del bon fer de Somiar Despert. A nivell internacional la Fundació és present en més de 70 ciutats, 520.000 nens s'han beneficiat dels projectes de Somiar Desperets, més de 85.000 joves han parti-

cipat en esdeveniments i programes... «Hem fet realitat més de 50 somnis de nens que pateixen malalties terminals», assenyalava també Thaís Guillén. A Catalunya compten amb 195 voluntaris que col·laboren amb 750 nens i joves de 30 centres cada setmana.

L'envergadura que ha pres la Fundació en deu anys fa que ja es pensi a donar continuïtat al projecte «Amics per Sempre», mantenint la relació amb els joves més grans de 18 anys. A aquesta edat abandonen els centres residencials i s'inicia una etapa nova i difícil per a ells. Somiar Despert planeja oferir als nois un pis pel qual pagaran una quantitat simbòlica alhora que es comprometran a tenir un seguiment, «tot enfocat perquè quan deixin aquests pisos siguin autònoms». D'altra banda, també caldrà una persona referent, un voluntari que viurà amb ells i servirà de punt de suport per als joves. Aquest nou projecte mantindrà la identitat de la Fundació, que basa la seva activitat en el suport a través dels voluntaris. Per això les oportunitats de col·laborar com a voluntari amb Somiar Despert són molt nombroses. Thaís Guillén no ho dubta: «Si vols col·laborar, a Somiar Despert trobarem la manera que ho facis!»

Mónica García

**FUNDACIÓ SOMIAR
DESPERT**

DOLORS MONSERDÀ, 42

08017 BARCELONA

932 522 002

www.sdespierto.es

sd@sdespierto.es

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

La veu del metge

Malalties tropicals oblidades

Es pot pensar que les malalties oblidades són «només» afeccions que afecten poques persones i que per això el seu estudi i investigació de tractament no rep l'interès suficient. Res més allunyat de la realitat. Les malalties oblidades són, en realitat, aquelles a les quals no se'ls dedica l'atenció de recerca suficient, independentment de la quantitat de que n'estiguin afectades.

Les malalties tropicals oblidades són un grup de tretze patologies que afecten 2.700 milions de persones al món. El que tenen en comú totes aquestes persones, a més de la malaltia, és que viuen amb menys de dos dòlars al dia i viuen als països situats a les zones més pobres del planeta.

Aquest conjunt de malalties produeixen unes 535.000 morts a l'any. Però aquesta xifra només és la resultant final. Durant

la vida dels afectats, la seva malaltia causa una gran càrrega per a la família i el poble, i també per al desenvolupament econòmic i sanitari dels seus països, els més desfavorits.

Però, a més, hi ha una altra sobrecàrrega. Les mateixes persones, afeblides per una d'aquestes malalties, estan més exposades al contagi i la cronicitat de les altres malalties, amb la qual cosa hi ha regions on la població està infectada amb diversos paràsits i pateix diferents malalties tropicals «oblidades» simultàniament.

Esperances

Però, tot i que la realitat és aquesta, hi ha iniciatives que donen una esperança a tant de desastre.

1.— La iniciativa anomenada Global

Network for Neglected Tropical Diseases, que segueix les directrius de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) uneix institucions privades i públiques, organitzacions internacionals i companyies farmacèutiques, s'encamina a l'eliminació de les set malalties oblidades més prevalents. Els seus pilars són el desenvolupament de fàrmacs, així com la provisió de les poblacions afectades.

2.— Metges Sense Fronteres va promoure la Iniciativa de Medicaments per a Malalties Oblidades — DNDI, per les sigles en anglès—, integrada per institucions públiques i privades d'arreu del món, entre les quals hi ha l'Institut Pasteur de França i el Banc Mundial. A més d'investigar i desenvolupar medicaments nous, DNDI vol reforçar la capacitat existent i el potencial dels països endèmics i negociar per aconseguir més investigació i desenvolupament per a medicaments contra malalties oblidades.

La selecció dels projectes que es desenvoluparan es fa en paral·lel a través de dos mètodes. D'una banda, la convocatòria per a la presentació de projectes i, de l'altra, les recerques proactives, contactant amb investigadors que treballen amb les patologies tropicals i infeccioses, i amb empreses farmacèutiques, que tenen els recursos i l'experiència necessària per al desenvolupament de fàrmacs. DNDI negocia per obtenir el permís necessari per utilitzar molècules conegudes i crear fàrmacs que arribin als afectats.

Les vacunes contra l'anquilostomosi, l'esquistosomosi i la leishmaniosi es troben en assajos clínics en fase 1 i fase 2. L'administració massiva de fàrmacs ofereix l'oportunitat de controlar, i fins i tot eliminar, algunes de les patologies oblidades més prevalents. «La capacitat és aquí i el coneixement també, només manca la voluntat», afirma Bernard Pécoul, director de Drug for Neglected Diseases Initiative (DNDI).

Les zones més pobres del planeta són les més afectades per aquesta mena de malalties.

3.— Es commemoren vint anys del naixement del programa de donació de medicaments més gran dels existents en l'actualitat: el Programa Mectizan (ivermectina), convertit en el programa més gran de donació mèdica i de més durada que hi ha en l'actualitat i un dels de més impacte sanitari. Està destinat a lluitar contra l'oncocercosi o «ceguesa dels rius» i la filariasi limfàtica, malalties que són endèmiques en gran part dels països africans i iberoamericans i que afecten més de setanta milions de persones. Els seus detalls d'eficàcia i les característiques de totes dues malalties seran tractades en un article posterior. Com molts aspectes d'aquest món, les malalties oblidades tropicals mostren el pitjor del progrés —la desatenció dels oblidats—, però al mateix temps il·lumina els esforços de persones, organitzacions i empreses perquè aquesta política errònia sigui cada vegada un record del passat.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

MALALTIES OBLIDADES ORDENADES PER PREVALENÇA

Malaltia	Prevalença global (en milions)	Prevalença en risc (en milions)	Regions de més prevalença
Ascariosi	807	4.200	Est d'Àsia i les illes del Pacífic, Àfrica subsahariana, l'Índia, sud d'Àsia, la Xina, Llatinoamèrica i el Carib
Tricuriosi	604	3.200	Àfrica subsahariana, est d'Àsia i les illes del Pacífic, Llatinoamèrica, el Carib, l'Índia i el sud d'Àsia
Anquilostomosi	576	3.200	Àfrica subsahariana, est d'Àsia i les illes del Pacífic, l'Índia, sud d'Àsia, Llatinoamèrica i el Carib
Esquistosomosi	207	779	Àfrica subsahariana, Llatinoamèrica i el Carib
Filariasi limfàtica	120	1.300	L'Índia, sud i est d'Àsia, illes del Pacífic i l'Àfrica subsahariana
Tracoma	84	590	Àfrica subsahariana, nord i est d'Àfrica
Oncocercosi	37	90	Àfrica subsahariana, Llatinoamèrica i el Carib
Leishmaniosi	12	350	L'Índia, sud d'Àsia, Àfrica subsahariana, Llatinoamèrica i el Carib
Malaltia de Chagas	8-9	25	Llatinoamèrica i el Carib
Lepre	0,4	indeterminat	L'Índia, l'Àfrica subsahariana, Llatinoamèrica i el Carib
Tripanosomosi humana africana	0,3	60	L'Àfrica subsahariana
Dracunculosi	0,01	indeterminat	L'Àfrica subsahariana
Úlcera de Buruli	indeterminat	indeterminat	L'Àfrica subsahariana

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Hermann Hesse, escriptor

Alemanya va dedicar l'any 2002 aquest segell al gran poeta i novel·lista Hermann Hesse. Va néixer a Calw, a prop de Baden-Württemberg el 1877. La seva educació va estar dividida entre Alemanya i Suïssa. El tema central de la seva obra literària és la inquietud de l'ésser humà a la recerca del seu destí. Fill d'un pastor protestant, va ingressar el 1891 al seminari de

Maulbronn, que va abandonar l'any següent. En la seva joventut va fer grans viatges per Itàlia i l'Índia, que serien determinants en gran part de la temàtica que presenta en les seves obres. Entre les novel·les, cal destacar *Siddhartha* (1922), *El llop estepari* (1927) i *El joc de les granisses* (1943). El 1946 va obtenir el premi Nobel de Literatura. A l'edat madura, va intentar harmonitzar els valors ètics i estètics, així com la saviesa d'Orient i la d'Occident, i les va plasmar als seus llibres. Va morir a Montagnola (Suïssa) el 1962.

Tercera edició de l'Aula Salut de la Blanquerna

BARCELONA.— La tercera edició de l'Aula Salut, que va tenir lloc el 14 de maig a l'Escola Universitària d'Infermeria, Fisioteràpia i Nutrició Blanquerna, de Barcelona, va tractar el tema de *Les cultures de la salut*. Al llarg de la jornada, que va començar a les 10.00 i va acabar a les 14.00, es va posar de manifest que tant la salut com la malaltia s'inscriuen en un marc conceptual —que anomenem «cultura»— fet d'interpretacions, tot subratllant la diversitat de cultures i, per tant, la diversitat d'interpretacions possibles de la salut i de la malaltia.

A *Les cultures de la salut* es van plan-

tejar preguntes i problemes des de diferents espais culturals de la salut: des de la biomedicina fins a la figura del pacient i el seu entorn, passant per l'àmbit professional, la investigació, la prevenció, l'educació... L'Aula Salut vol ser una veu crítica vers la cultura sofisticada del Primer Món. (C.C.)

FE D'ERRATES:

El nom correcte del pintor que va fer el mural de la capella de la parròquia lleidatana de Sant Martí és Lluçà Navarro i Rodon i no el que apareixia a la notícia publicada en el número 1494 del nostre setmanari.

cultura

Romeria de la Mare de Déu de la Serra a Biel

■ Més de mil persones es van aplegar l'11 de maig en aquesta localitat aragonesa

BIEL.— El segon diumenge de maig sempre té lloc a Biel la tradicional romeria a l'ermita de la Mare de Déu de la Serra. L'11 de maig passat una celebració eucarística, el cant dels goigs a la Mare de Déu i un dinar de germanor van ser els actes més significatius d'una jornada festiva en què es va homenatjar la patrona de Biel. La romeria va aplegar més de mil persones en aquest petit i bonic municipi aragonès.

A l'Aragó, als peus del Prepirineu, hi ha la comarca de Las Cinco Villas: Tauste, Ejea de los Caballeros, Sádaba, Sos del Rey Católico i Uncastillo. Biel forma part de la partida judicial d'Ejea de los Caballeros. Es tracta d'un poble d'uns 250 habitants, sorprenent i de gran bellesa natural. Rodejat pel riu Arba, el 80% del seu terme és bosc. Està situat a uns cent quilòmetres de la capital de la província, Saragossa, i a 760 metres d'altitud sobre el nivell del mar. Pertany a la diòcesi de Jaca.

Es pot arribar a Biel des de Saragossa, o bé, a través d'Osca per Ayerbe. En tots dos itineraris, el viatger podrà gaudir igualment d'una ruta fantàstica, vorejant la carretera, amb força revolts, però flairant en tot moment romaní, espígol i blat. Les muntanyes cobertes d'arbres frondosos, movent-se per la brisa, sembla que reben el viatger amb un xiuxieig de jota brava, però compte!, perquè enmig d'aquella pau i de la bellesa del paisatge que ens porta a elevar l'esperit a Déu podem ensopegar en el trajecte amb un conillet, un porc senglar amb les seves cries i ocellets que gosen creuar la carretera.

Biel és important, entre d'altres coses, per la seva història. Va comptar al segle XI amb una rellevant fortalesa, gairebé inexpugnable. Hi ha notícies de l'època de Sanç el Major i documents del regnat de Ramir I. El castell —ara en fase de rehabilitació— va ser testimoni fidel de la història, a través dels seus successius tinents. Se sap que Sancho Galíndez i la seva dona, doña Urraca, el van donar al rei Sanç Ramírez. Ja al segle XIII apareixen com a propietaris Joan, fill d'Alfons IV; la reina Maria de Lluna... Al segle XV, el seu propietari era el príncep Martí d'Aragó i el conestable Álvaro de Luna. I al segle XVII, l'arquebisbe de Saragossa.

Biel té un dels calls més importants de l'Aragó, ja que al segle XV el 74% de la població era jueva. Biel és conegut també per la seva riquesa en art romànic. La seva església parroquial està dedicada a sant

Martí. Una altra de més petita està consagrada a sant Joaquim i santa Anna. Una de les ermites està dedicada a santa Quitèria i l'altra —la joia de la corona— és l'ermita de la Mare de Déu de la Serra, la festa de la qual se celebra el segon diumenge de maig.

Una romeria molt popular

El diumenge 11 de maig es va celebrar la tradicional romeria a l'ermita de la Mare de Déu de la Serra, patrona de Biel. Aquesta romeria, que fins fa uns anys tenia lloc el segon dilluns de maig, va ser traslladada amb encert al segon diumenge perquè així hi puguin acudir tots els nascuts a Biel i descendents que, per circumstàncies diverses, viuen actualment fora del poble. Per això, són moltes les persones que hi acudeixen des de Saragossa, Ejea de los Caballeros y altres indrets, fins i tot de França, juntament amb els habitants dels pobles propers, com Fuencalderas, Santa Eulalia, El Frago, Luna, Luesia...

La missa se celebra a l'exterior de l'ermita, damunt d'un altar de pedra.

Imatge de la Mare de Déu de la Serra.

Des de fa uns anys i a causa de la gran afluència de fidels, la missa se celebra a l'exterior damunt d'un altar de pedra. Enguany l'Eucaristia, a la una del migdia, va ser oficiada pel capellà Àngel Ardevines, rector d'El Frago, i concelebrada per Mn. Jesús, de Malpica. Un cop finalitzada, en temps anteriors es distribuïen entre tots els assistents llesques de pa prèviament beneït, «el pa de la Mare de Déu», que actual-

ment han estat substituïdes per les saboroses «coques de maig» que es mengen acompanyades de vi dolç amb porró.

Gràcies a la tasca desenvolupada per la Confraria de la Mare de Déu, que vetlla per la conservació i millora de l'ermita, els seus voltants estan condicionats per poder rebre els centenars de persones que aquests dies s'hi congreguen. Després de la missa, la gent es distribueix en grups familiars pels voltants de l'ermita per dinar en plena natura.

Llegenda de la Mare de Déu de la Serra

Explica la llegenda que la imatge de talla romànica de la Mare de Déu de la Serra es va trobar amagada al camí que va de Biel a Fuencalderas, un poble veí. Els habitants dels respectius municipis van establir una forta discussió perquè tots volien apropiarse de la imatge. Al final, van decidir portar-la a Fuencalderas, però cada cop que la processó es posava en marxa, la imatge, miraculosament, es girava mirant cap a Biel. Tothom va comprendre aleshores que la Mare de Déu volia quedar-se a Biel. Van decidir, per tant, construir una ermita en un petit turó a prop de la carretera de Biel a Ayerbe i que parteix el camí amb Fuencalderas. L'ermita és de planta quadrangular i està pintada exteriorment de blanc.

Els habitants de Biel són gent culta i educada, i d'un gran fervor religiós. Allí van néixer diversos metges i capellans. També són generosos i hospitalaris, seguint l'exemple de sant Martí, que va donar la seva capa a un pobre. Les seves festes patronals se celebren en honor de sant Joaquim i santa Anna.

Per Setmana Santa té gran relleu el Via Crucis, que es fa pels carrers del poble el Diumenge de Rams, així com la processó del Sant Enterrament, que s'efectua la nit del Divendres Sant. Abans de començar, se subhasten els pals de cada «pas» pel procediment de «licitació al més-dient». Els licitadors, en grups de quatre, pugnen a la subhasta per cada pas que volen portar i el millor postor serà el que finalment el durà a les espatlles. Biel, per la seva Mare de Déu de la Serra, per la seva romeria, pels seus paisatges i per les seves tradicions és, de debò, digne de ser conegut.

Cecília Aranés Mallol

Publicada l'obra completa d'Edith Stein en espanyol

ÀVILA.— Per primera vegada es publiquen tots els escrits d'Edith Stein, santa Teresa Beneta de la Creu. I paradoxalment no en la seva llengua original (alemany), sinó en espanyol. Edith Stein (1891-1942), filòsofa, carmelita i màrtir, va deixar un llegat de diversos volums sobre espiritualitat, antropologia, fenomenologia i altres disciplines. Mentre a Alemanya, la terra natal d'aquesta santa

copatrona d'Europa, encara es troba en curs l'edició de les seves obres completes, el lector espanyol pot accedir a escrits que encara no han estat publicats en cap altre idioma.

L'edició és fruit de la iniciativa de tres editorials carmelites: Monte Carmelo (Burgos), EDE (Madrid) i El Carmen (Vitòria). «Possiblement en espanyol hagi estat l'idioma al qual ha arribat més tard el

coneixement de les obres d'Edith Stein. Pràcticament, durant molts anys només comptàvem amb una pèssima traducció de la *Ciencia de la cruz* y amb l'autobiografia *Sobre la vida de una familia judía*, publicada sota el títol d'*Estrellas amarillas*», afirma Francisco Javier Sancho, director del Centre Internacional Teresià i Sanjuanista d'Àvila.

«Vam començar a treballar-hi de debò

a partir del 1998, any de la seva canonització», explica Sancho. Ell i Julen Urquiza han portat a terme la tasca d'editar l'obra completa d'aquesta santa carmelita descalça. El cinquè i darrer volum a aparèixer porta per títol *Escritos Filosóficos. Etapa de pensamiento cristiano*. S'hi recullen tots els escrits filosòfics d'Edith Stein a partir del 1922, any del seu ingrés a l'Església catòlica. (C.C.)

Pintura vitalista de Xavier Angerri al Museu Diocesà de Barcelona

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al proper 1 de juny l'exposició *Terres i ceps*, del pintor Xavier Angerri (Barcelona, 1934). Es tracta d'un recull de magnífiques obres d'aquest artista, realitzades amb tècnica mixta sobre tela, que tenen com a fil conductor el món del vi. La mostra es caracteritza per una exploració vitalista de la matèria i del color.

«**E**l conreu de les vinyes i l'obtenció del vi representa la capacitat dels homes per aprendre i gaudir de la saviesa de la terra i de la seva constant creativitat. Com creativitat és el que posa de manifest Xavier Angerri amb aquesta exposició dedicada a despertar el nostre sentit estètic amb quadres que exalten la viticultura i el goig del color, de la flaire del gust, del tacte de la copa i també escoltar com bull el vi o com puja la bombolla del cava», va explicar el prestigiós crític d'art Josep M. Cadena a l'acte d'inauguració de la mostra.

Segons Cadena, «Angerri és un pintor vocacional; és un artista que porta en el seu interior la necessitat d'expressar d'una manera plàstica el sentit íntim de l'experiència humana. Pinta per conèixer més bé el que pensa i veu. Experimenta i després ho presenta per convertir-ho en diàleg per a tots. Perquè el que fa el pintor és connectar-nos amb la fermentació de les idees a partir d'una observació atenta».

En els seus treballs, Xavier Angerri difumina al màxim la part figurativa. «L'abstracció té el seu servilisme mental

Un dels quadres de la mostra.

—va comentar el pintor— perquè cal desenvolupar un treball de reflexió previ, però després permet una llibertat total.» Tot això és ben palès en quadres com ara *Calze*, *Terra de vinya*, *Fermentació*, *Porró verd*, *Vi rosat* o *Elogi del vi*.

Miquel Àngel Codina

Martín Valverde tanca el curs d'Estació d'Enllaç

BARCELONA.— La Delegació de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona va posar en marxa aquest curs la iniciativa Estació d'Enllaç. Durant tot l'any, cada quart divendres de mes els joves de l'arxidiòcesi han estat cridats a viure i a celebrar la fe en diferents espais, parròquies i esglésies del centre de Barcelona per participar en diferents activitats. Com a cloenda d'Estació d'Enllaç, el 30 de maig la Delegació ha convidat tota una figura: el cantautor de Costa Rica Martín Valverde. Segons Toni Roman, delegat de la Pastoral Juvenil de Barcelona, «Martín Valverde ja ha actuat altres anys a Barcelona, té un cert ganxo per a les comunitats llatinoamericanes... volem que aquesta darrera Estació d'Enllaç tingui un to ben festiu i que ajudi a viure el lema d'aquest curs, "Testimonis de l'Esperit", en sintonia amb l'Aplec de l'Esperit de Tarragona».

Els joves cristians de l'arxidiòcesi de Barcelona han fet seva la nit dels quarts divendres de mes. Com explica el dele-

gat de Joves, Estació d'Enllaç «és un fruit de l'Aplec de l'Esperit i de veure la necessitat de treballar més coordinats i més junts les diferents congregacions religioses, moviments diocesans, parròquies, espais, la mateixa Delegació... i

la necessitat de fer servir llenguatges més juvenils com la música, el teatre, el mim, com a vehicle per fer present el missatge de Jesús». I precisament Martín Valverde és tot un mestre a l'hora de presentar Jesús i de fer que els joves vibrin amb les seves cançons, amarades d'Evangeli. Valverde reuneix el que vol ser Estació d'Enllaç: una manera jove, alegre, festiva, moderna i de qualitat d'oferir el missatge

cristià en un espai tan propi dels joves com és la nit.

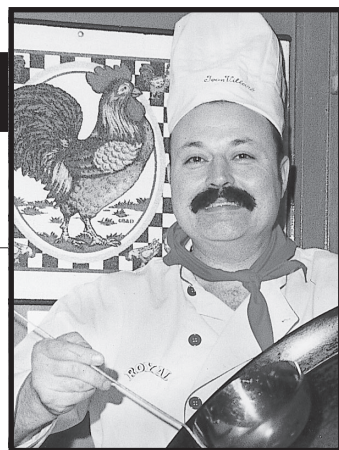
La cita és el divendres 30 de maig, a les 21.30, a l'església del Pi de Barcelona (pl. del Pi, 7). Les entrades és poden comprar anticipadament (7 euros) o a la mateixa taquilla (9 euros). Per a més informació: c/ Rivadeneira, 6, 9è - Barcelona, tel. 934 121 551. (C.C.)

Cartell del concert de Martín Valverde.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Tenia mala bava

Durant uns minuts vaig respirar l'aire gelat amb aroma d'herba humida. Els arbres pelats semblaven una còpia del dibuix en blanc i negre que portava en una llibreta per prendre apunts.

L'home, proper als setanta-cinc anys, va tancar, amb molta cura, la porta de la caseta condicionada com a magatzem. «Deixi'm que l'ajudi a moure el sac de patates», li vaig dir. Ell, de molt mal humor, em va contestar: «Amb setze anys ara sí que el pots arrossegar, però quan tinguis la meua edat ja no estaràs tan fort.» Era el bodeguier i jardiner del l'hotel-restaurant on treballava, i tenia molt mala bava. Sempre estava seriós i amargat. Jo feia d'ajudant del segon cuiner i em vaig prometre que, al llarg de la meua vida, no estaria mai de mal humor i crec que ho he complert.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La bona notícia...

Asiri, un centre intercultural

A l'Estat espanyol les iniciatives de Càritas són múltiples, algunes d'elles de caire cultural. A la ciutat de Segòvia s'ha inaugurat el centre intercultural Asiri, mot que en llengua quítxua vol dir «somriure». Es tracta d'una iniciativa de Càritas diocesana que ha nascut amb l'objectiu d'oferir un lloc de trobada i convivència per a les persones d'altres cultures. L'acte inaugural va ser presidit per Mons. Luis Gutiérrez, bisbe emèrit de la diòcesi.

Després d'unes paraules de presentació a càrrec de Rosario Díez, directora de Càritas diocesana de Segòvia, la coordinadora del projecte, Livia Soria, va exposar la finalitat i les activitats que es duran a terme en aquest centre. Tot seguit, va tenir lloc una exhibició de danses d'arreu del món amb les seves vestimentes típiques i un tast dels menjars autòctons de cada país.

El centre intercultural Asiri ha posat en marxa un programa intens d'activitats gràcies a la implicació d'un nombre important de voluntaris de diferents països. Actualment, es duen a terme diversos tallers, com ara els d'habilitats socials per a la recerca de treball, de primers auxilis, de classes de castellà i altres llengües, d'assessoria jurídica, etc. Una altra possibilitat d'aquest centre és la seva utilització com a espai per a exposicions sobre temes altruistes i solidaris.

El centre no és un espai lúdic ni folklòric per passar l'estona, sinó un ateneu on s'exposen i fomenten els valors de les diverses civilitzacions mundials per tal d'unir voluntats i races en un comú denominador de pau i benestar.

Francesc Gamissans

Presentació del llibre «El retorn a la responsabilitat»

■ El seu autor, Josep Miró i Ardèvol, analitza els problemes que afecten l'actual societat del benestar i convida a la reflexió

BARCELONA.— El 10 d'abril passat va tenir lloc, a la Sala de Graus de la Universitat Abat Oliba CEU, la presentació del nou llibre de Josep Miró i Ardèvol: *El retorn a la responsabilitat. Algunes solucions incorrectes per salvar la societat del benestar*, publicat per

Editorial Mina. L'acte, organitzat per la UAO i E-Cristians, va ser presidit pel Dr. Josep Maria Alsina, rector d'aquesta universitat, al qual acompanyaven l'autor, la Dra. Nuria Chinchilla, professora de l'IESE, i l'editor Pere Tió.

Pere Tió va obrir l'acte i va destacar «la invitació que fa l'obra a la reflexió en un món de baix cost, frenètic i irreflexiu, en què es perden les responsabilitats més fonamentals». En la seva intervenció, la Dra. Chinchilla va definir el llibre com a «necessari en l'actual situació sociopolítica». En va destacar el contingut, ben estructurat i fonamentat, per explicar que la societat del benestar està en perill, per la qual cosa caldria «repensar les polítiques per salvar-la, canviar els criteris de l'Estat».

També va explicar com el llibre parla dels riscos i de les possibles solucions de la societat actual, subratllant l'anàlisi que fa Miró i Ardèvol de «les arrels del problema: el *corpus* legal, a través de tot allò negatiu que fan els nostres legisladors en contra d'una societat sostenible i rica». La Dra. Chinchilla va fer referència a la falta

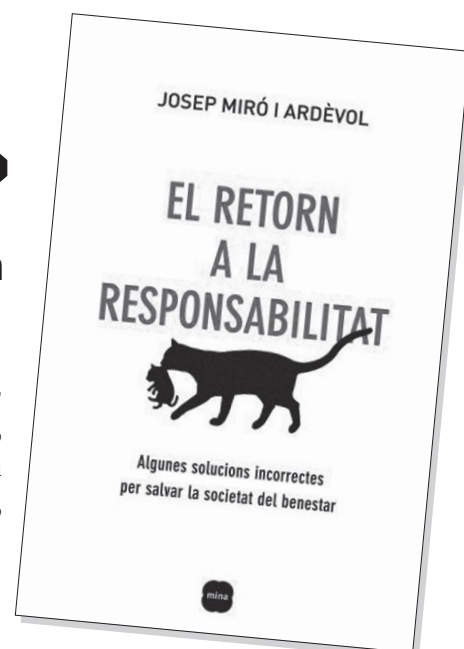
Josep Miró i Ardèvol, durant la presentació del llibre.

de formació, de criteri i de valors en l'actual societat. «L'autor —va subratllar— és absolutament coherent amb el que explica al seu llibre. Sempre fa allò que creu que ha de fer, és una persona molt íntegra. Els nostres governants haurien d'estudiar aquest llibre.»

Josép Miró i Ardèvol va explicar que el llibre va néixer per la consciència d'un fet: l'existència d'un problema, el sistema de pensions, per al qual hi ha una solució oculta «perquè no

se'n vol parlar, no perquè no hi hagi informació». Miró va manifestar que dels tres llibres que ha escrit, aquest és el més reticent als mitjans de comunicació perquè «costa que la societat es miri al mirall, ja que està instal·lada en un lifting permanent».

L'autor va assenyalar que el problema de les pensions serà insostenible «en un futur no gaire llunyà, estem parlant dels anys 2015 i 2020, moment en què entrarem en una profunda crisi econòmica que durarà dècades. Els joves són els principals perjudicats perquè se'ls manté en la més absoluta ignorància sobre el futur i les

seves pensions equivaldran a la meitat dels seus sous». Ajustar l'edat de jubilació seria una mesura paliativa, va dir Miró, però caldria cercar més solucions: «El pitjor de tot no és el problema, sinó que no volem afrontar-lo. A més, neix de la confusió.»

Miró va especificar que l'Estat hauria de potenciar allò que és bo per a la societat i no fomentar allò que no ho és: «El nostre país hauria d'abordar la crisi i no ho fa. Hauria de vetllar perquè la situació no empitjori, però la forma de legislar agreuja l'Estat del Benestar. És la família, institució insubstituïble socialment valuosa, la que preservarà aquest Estat.» Va advertir també que la família s'està destruint «sense que hi hagi cap model alternatiu; s'està creant una societat més injusta, en què hi ha una dificultat més gran per viure i en la qual el problema creixerà com una bola de neu». «El llibre —conclou— no és només una crítica, també apunta un seguit de mesures i solucions.»

El Dr. Alsina va tancar l'acte expressant la satisfacció que suposava per a la Universitat acollir «un esdeveniment intel·lectual» com aquell. El rector de la UAO va destacar que «tot el que hem sentit és una invitació a la reflexió; el llibre és un diagnòstic desagradable sobre les conseqüències que tindrà l'actual realitat en el futur». (C.C.)

Publicada la història de la teologia a Amèrica Llatina

NAVARRA.— La Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra ha culminat després de 25 anys de feina una recerca sobre la història de la teologia a Amèrica Llatina, que abraça des dels inicis, el 1493, fins al 2001. El projecte va néixer el 1984 després de l'anunci del papa Joan Pau II d'obrir un període de reflexió acadèmica sobre el cinquè centenari de l'evangelització del continent americà.

Josép-Ignasi Saranyana, professor de la Facultat de Teologia, ha estat el director del projecte, que ha estat coordinat per la professora Carmen-José Alejos. Segons explica Saranyana, el tema de recerca es va escollir perquè era una «àrea encara inexplorada» i «la història de la teologia llatinoamericana només comptava aleshores amb ben poques monografies, circumscrites a petites àrees geogràfiques o a espais temporals molt reduïts. Per això, aquesta obra és la primera en el seu gènere».

La recerca, ara enllestida, consta de qua-

tre volums gruixuts, que sumen 3.553 pàgines. Han estat publicats per l'Editorial Iberoamericana-Vervuert, que té seu a Frankfurt, amb delegació a Madrid. En aquesta obra, única en el seu gènere, hi han col·laborat 29 especialistes pertanyents a 19 centres universitaris (cinc d'uropeus i catorze d'americans).

A causa de la seva novetat, el professor Saranyana explica que «va caldre delimitar una metodologia de feina, posar en marxa tesis doctorals, dotar la biblioteca de la Universitat de Navarra dels fons imprescindibles, descobrir els principals arxius, cercar mitjans de finançament, anar a congressos o trobar els especialistes necessaris».

En referir-se a les aportacions d'aquesta feina, el director del projecte comenta que «*Teologia en Amèrica Llatina* pot ser una obra de referència per als estudis de pensament llatinoamericà, no únicament teològic, sinó també filosòfic i historioeclesiàstic». (C.C.)

Patates fredes amb maionesa de gambes

INGREDIENTS:

1 quilo de patates
oli
5 cullerades de gambes
all
pebre vermell
maionesa
julivert

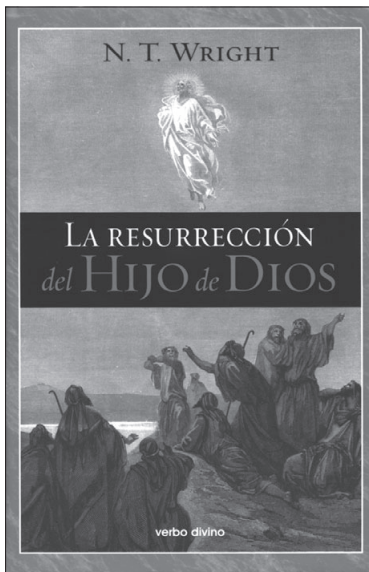

PREPARACIÓ:

Bulliu amb aigua i sal les patates amb pell. Escorreu-les i deixeu-les refredar. Després, peleu-les, tal·leu-les a rodanxes i poseu-les en una safata. A part, salteu en una paella amb oli cinc cullerades de gambes pelades amb mitja cullerada d'all picat. Quan estiguin al punt, tireu-hi una mica de pebre vermell. Tritureu-ho tot amb una mica de maionesa i poseu aquesta salsa per sobre de les patates. Empolvoreu-les amb una mica de julivert.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

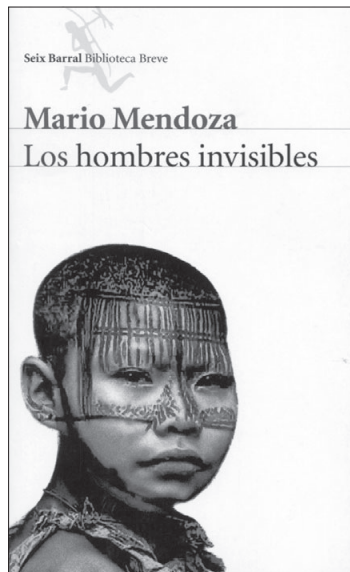
Llibres

El misteri pasqual

N. T. Wright, bisbe anglicà de Durham, és l'autor d'aquesta obra monumental sobre el misteri pasqual. Ha buscat les millors conclusions històriques sobre la tomba buida i la creença que Jesús realment va ressuscitar corporalment d'entre els morts, reconeixent que va ser aquesta creença la que va fer que els primers cristians anomenessin Jesús «Fill de Déu». Una obra imprescindible i de lectura obligada per comprendre el misteri profund de la resurrecció de Jesús. (C.C.)

N. T. Wright, *La resurrección del Hijo de Dios*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Estudios Bíblicos, Estella 2008, 1.000 pàg.

Relat d'aventures

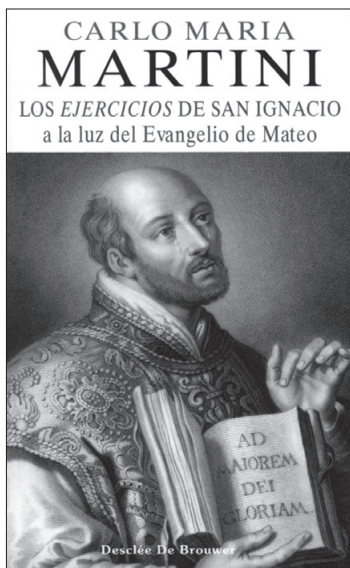
Los hombres invisibles és un relat d'aventures en què l'escriptor Mario Mendoza, guanyador del Premi Biblioteca Breve 2002, abandona els escenaris urbans de les seves obres anteriors per construir una història d'esperança enmig de la natura tropical americana. El personatge central d'aquesta novel·la es perd a la selva, on trobarà, després de curiosos obstacles, la senda de l'amor i de la fraternitat, en reconèixer en els altres una taula de salvació per al seu jo turmentat. (C.C.)

Mario Mendoza, *Los hombres invisibles*. Editorial Seix Barral, Col·lecció Biblioteca Breve, Barcelona 2007, 303 pàg.

Meditació espiritual

L'itinerari meditatiu i orant dels *Ejercicios Espirituales* de sant Ignasi de Loiola, recorregut segons la dinàmica de l'Evangeli de Mateu. Aquest és l'horitzó pedagogicoespiritual en què es mou, amb una profunditat extraordinària, el cardenal Carlo Maria Martini en aquest llibre. El ritme dels Ejercicios, amb les etapes i els continguts de les «quatre setmanes», és sostingut per la mirada específica de l'Evangeli de Mateu, que és, com afirma l'autor, l'«evangeli del catequista». (C.C.)

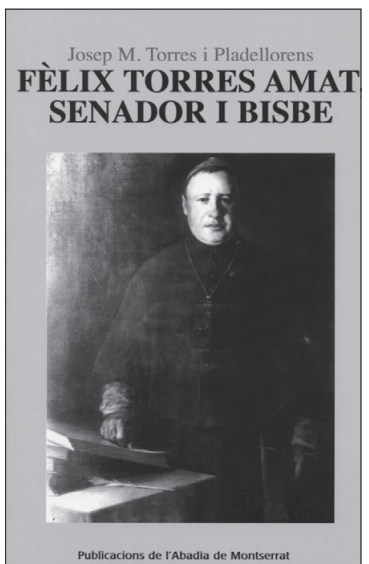
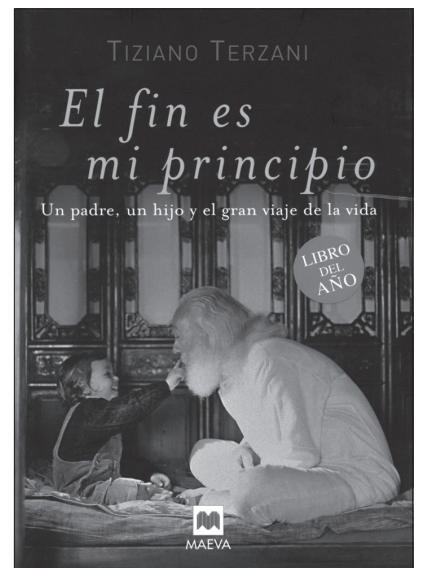
Carlo Maria Martini, *Los «Ejercicios» de san Ignacio a la luz del Evangelio de Mateo*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclee, Bilbao 2008, 283 pàg.

Testament vital

Quan el març del 2004, Tiziano Terzani, una de les signatures més prestigioses del periodisme mundial, veu com s'acosta el final de la seva vida, decideix reunir-se amb el seu fill Folco per mantenir-hi unes valuoses i commovedores converses sobre la vida que ha portat. En aquestes xerrades transmet, amb gran serenitat, al seu fill la seva insaciable curiositat pel món i els seus habitants, però també reflexiona sobre les grans preguntes de la vida i mostra el seu compromís amb la humanitat. (C.C.)

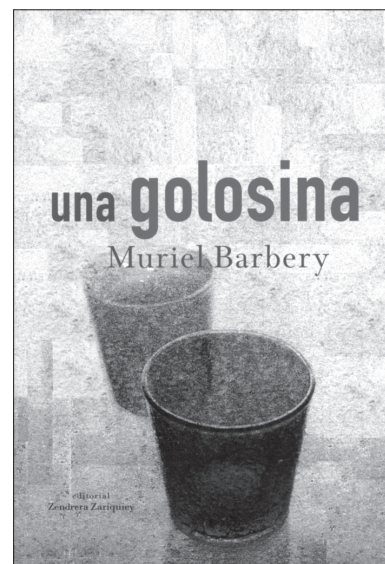
Tiziano Terzani, *El fin es mi principio*. Maeva Ediciones, Madrid 2008, 414 pàg.

Un personatge admirable

Fèlix Torres Amat (1772-1847) va ser senador electe en dues ocasions, però aquesta vocació pels afers polítics no es podria entendre sense tenir en compte la seva dedicació sense fissures a la vida eclesiàstica, en la qual va ser un home polèmic, tant com a bisbe en funcions de la diòcesi de Barcelona com quan va ser bisbe titular a la d'Astorga. Fill de la Il·lustració, que a Catalunya va arribar de la mà dels grans bisbes intel·lectuals de l'època, va reivindicar la llengua i la cultura catalanes. (C.C.)

Josep M. Torres i Pladellourens, *Fèlix Torres Amat, senador i bisbe*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, Barcelona 2008, 223 pàg.

Buscant gustos

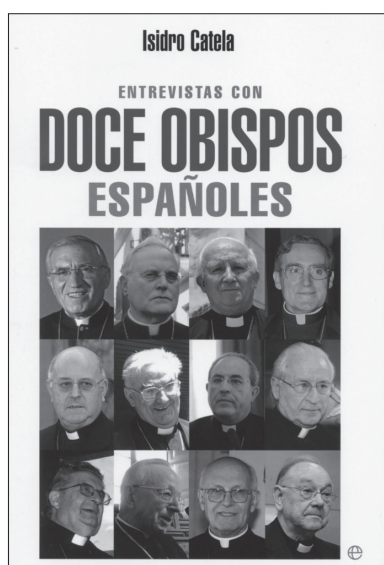
El protagonista d'*Una golosina* és el crític culinari més important del món. Demà morirà. Ell ho sap i, a les portes de la mort, mira de buscar un gust que li tenalla el cor; un gust de la infància o de l'adolescència, una menja original i meravellosa que pressent que val més que tots els seus tiberis de llaminer consumat. I aleshores recorda. Recorda, però no troba. Encara... Aquest és l'argument de la primera novel·la de l'escriptora Muriel Barbery. (C.C.)

Muriel Barbery, *Una golosina*. Editorial Zendera Zariquiey, Col·lecció Canela Fina, Barcelona 2007, 140 pàg.

Bisbes propers

El periodista Isidro Catela, director de l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola, ha entrevistat dotze bisbes de l'Església a Espanya. En aquest volum els presenta primerament com a éssers humans, com a pastors de l'Església que anuncien amb senzillesa i alegria l'Evangeli de Jesucrist. Els bisbes revelen qüestions que fins ara no havien desvetllat, alhora que parlen amb naturalitat, entre d'altres temes, de Déu, Crist, l'Església i les vocacions. (C.C.)

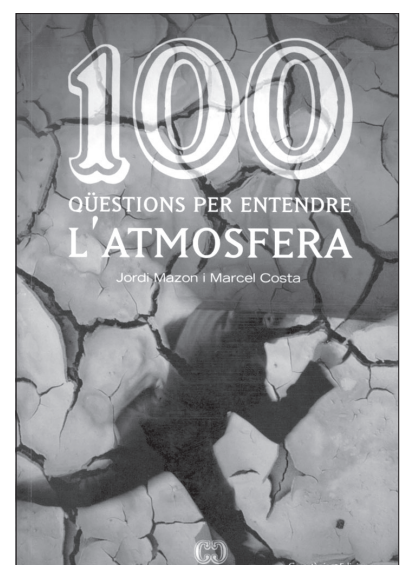
Isidro Catela, *Entrevistas con doce obispos españoles*. La Esfera de los Libros, Madrid 2008, 282 pàg.

La ciència, al nostre abast

Per què el cel és blau?, és el mateix un llamp que un llampec?, per què refrigera un ventilador?, existeixen de debò els miratges?, per què la baixa pressió comporta mal temps i l'alta pressió, bon temps? Aquestes són una mostra de les qüestions que sovint ens plantejem sobre l'atmosfera i la seva dinàmica. En aquest llibre, el físic Jordi Mazon i el biòleg Marcel Costa ofereixen respostes, de forma didàctica i rigorosa, a cent qüestions relacionades amb l'atmosfera. (C.C.)

Jordi Mazon i Marcel Costa, *100 qüestions per entendre l'atmosfera*. Cossetània Edicions, Col·lecció De Cent en Cent, Valls 2008, 205 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

La vida és així?

La vida quotidiana està formada per una sèrie d'anècdotes aïllades que tenen denominadors comuns segons els ambients o els protagonistes. Cadascú de nosaltres ordim un tapís en el qual s'alternen els colors vius dels moments intensos, els grisos de les hores somortes o el color indefinible de les rutines. Un enorme quadre viu, que ens costa molts anys de pintar, i que passa a formar part de la pinacoteca anònima del «cada dia, cada hora, cada instant».

Joan Barril és un periodista nat: sap observar la realitat que l'envolta, i la recull en els seus escrits amb una honestetat serena, matisada moltes vegades per una ironia benèvola, que s'agraeix. A més, és prou honrat per no deixar-se endur per la manipulació fàcil, ni la tergiversació per satisfer els interessos tèrbols de qualsevol índole, que assetgen sempre el periodisme d'urgència.

Aquestes paraules no són cap intent d'elogi, basat en l'abundància d'epítets, qualificatius o utòpics, és una constatació senzilla del «certificat de qualitat» que es comprova en el seu últim llibre, *100 contes morals*, que acaba de publicar.

En cent instantànies recull diferents

Joan BARRIL
100 contes morals
Amsterdam Llibres, Badalona 2008, 206 pàg.

anècdotes, que poden ser reals, perquè en cap moment cauen a la trampa del que és inversemblant per aparentar originalitat. Amb la força viva i expressiva d'un relat breu —un conte— ens endinsa en la massa aparentment anònima que l'envolta, i ens sap fer veure els matisos peculiars de cadascun dels personatges, vivint les seves circumstàncies.

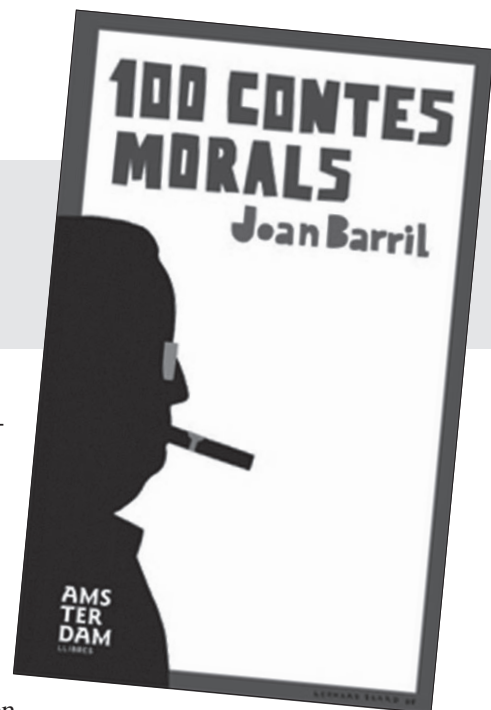
El que és important en aquest conjunt d'anècdotes és que són pàgines vives, amb un segell d'autenticitat indiscutible, però que podrien passar desapercebudes sense la mirada àgil i subtil de qui les observa i les viu.

És evident que cadascuna d'aquestes cròniques curtes podria ser l'origen de multitud de capítols, i de pàgines en les quals s'acumularien dades per a satisfacció de curiosos o d'insatisfets. Però, el que també és important en Barril és la capaci-

tat de síntesi, que obvia qualsevol xerrameca, i satisfà amb la seva brevetat.

Aquests contes morals caben dins d'allò que un dels nostres clàssics va anomenar «alleujament de caminants», que al seu temps era la lectura facilitada a les posades o als camins llargs per distreure els homes i les dones que transitaven per les nostres rutes. Una sèrie de narracions curtes que es poden llegir sense solució de continuïtat, i que esperen a la recambra del nostre equipatge, els moments d'assossec.

No es tracta de reflectir situacions extraordinàries, ni d'acudir al «retaule de les meravelles». La vida és així de senzilla i així de sorprenent, sense necessitat de desorbitar circumstàncies, ni sobrevalorar personatges. És en la percepció de l'originalitat del que és quotidià on es defineix precisament el bon observador, i

saber reflectir-la en unes poques pàgines on podem valorar l'habilitat del periodista.

100 contes morals són un bon exercici de periodisme àgil: el que ha portat Barril a escriure el que escriu, i que en el dia a dia del seu contacte amb la realitat, reflecteix en el seu *El Cafè de la República*, en una cadena radiofònica.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Francina Boris i Josep Cassú distingits amb la Creu de Sant Jordi

La Generalitat de Catalunya, amb l'atorgament de la Creu de Sant Jordi, honora els qui practiquen i defensen valors cívics i sentiments nobles de pertinença, no només amb paraules sinó també amb fets. El 21 d'abril passat es va lliurar aquesta distinció a 24 personalitats i 9 entitats.

Entre els mereixedors d'aquesta màxima distinció del govern català enguany hi ha Francina Boris i Codina, locutora de ràdio, en mèrits de la seva contribució a la difusió de la llengua catalana i al foment de la sardana, creant el programa *Nostra*

dansa, l'espai degà de la informació sardanista i el primer espai radiofònic de la postguerra en català.

El govern ha atorgat, també, la Creu de Sant Jordi a Josep Cassú i Serra, per la vàlua i projecció de la seva trajectòria en el món sardanístic, com a autor, director de dues de les millors cobles-orquestres del país i com a professor de música. Segons el text de concessió, el seu destacat impuls a la recuperació i el manteniment de la música catalana i de cobla ha contribuït a consolidar-ne un públic ampli.

Últims concerts del desè cicle «Cobla, Cor i Dansa al Palau»

El penúltim concert d'aquest cicle tindrà lloc el dissabte 24 de maig, a les 7 de la tarda, amb l'actuació de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, integrada pel Cor de Petits, el Cor Infantil, el Cor de Noies i el Cor Jove, acompanyats per un conjunt instrumental de cambra. I l'últim concert se celebrarà el dissabte 31 de maig, a les 7 de la tarda, amb l'actuació de l'Esbart Santa Anna d'Andorra, sota la direcció de Joan Fosas. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Una estrella de neutrons força enigmàtica

Els nostres lectors ja saben què són les estrelles de neutrons. Són astres de massa superior a la del Sol (entre 1,5 i 3,5 masses solars) que, després de brillar esplendorosament com estrelles normals durant milions d'anys, han col·lapsat, perquè la gravetat les ha comprimit, però sense arribar a ser forats negres (haurien de tenir una massa de més de 3,5 Sols). Tenen una densitat de milions de tones per cm^3 , en un volum esfèric que només té de 20 a 30 km de diàmetre. No es poden veure, ni amb els millors telescopis visuals, però sí que es poden captar per les radiacions que emeten de raigs X molt energètics. De vegades tenen una companya, que és una estrella visible normal, que gira gravitatoriament al seu voltant. Si l'emissió que ens arriba correspon al seu gir (giren, en general, molt ràpides; algunes fan una volta en menys d'un segon), fan intermitències com bip, bip, bip... I precisament és així com es va descobrir la primera estrella neutroica el 1967, per Jocelin Bell i Anthony Hewish. Quan es capta això es diu que l'astre és un *púlsar*.

Les estrelles neutroiques solitàries no són tan fàcils de descobrir com les que tenen companya. Però també se'n van trobant. Durant els últims deu anys el radiotelescopi espacial alemany *Rosat* n'ha detectat set. Els astrofísics fent

galàctic. Això no quadra amb el que es tenia com a segur. Ara bé, si fos un púlsar que s'hagués «menjat» l'estrella companya, aleshores podria ser més pròxima, potser només entre 250 i 1000 anys llum. Però, si fos així, tindria una radiació que no és com la que s'hi detecta. Els astrofísics estan perplexos i no saben què dir-hi. Però no és pas la primera vegada que una nova troballa fa variar esquemes tinguts per vàlids. El cel moltes vegades ens ha donat sorpreses. Potser hauran de variar el concepte de com es formen aquests astres neutroics. Si hi ha novetats sobre això, ja ens ho faran saber...

broma els donaren el nom de «Els set Magnífics», en al·lusió a una pel·lícula molt famosa dels anys setanta.

Però ara ve la notícia. Gràcies al mateix *Rosat*, se n'acaba de descobrir una altra de característiques inesperades. Ha fet la troballa l'equip de Robert Rutledge, de la universitat de McGill, Derek Fox i Andrew Shevchuck de la de Pennsilvània. Li han posat el nom de *Calvera* (que a la pel·lícula és l'enemic dels set Magnífics). Si és de gran com les altres es troba a uns 25.000 anys llum de distància, perquè és molt dèbil la radiació que se'n capta, i això la posaria a l'halo de la Galàxia, molt lluny d'on se suposa que es formen aquesta mena d'astres que és al disc

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Cosmologies actuals i fe cristiana

És esfèric i finit o infinit, el nostre univers estel·lar?

Els antics concebien l'univers com una immensa esfera en la qual es trobaven encastades les estrelles fixes i a sota posaven els orbes o «cels» de les estrelles planetes i de la Lluna. Després de l'admissió de l'heliocentrisme era lògic plantejar-se si seguia sent veritat que les fixes formaven una esfera o no. Hal·ley, a més de la predicció de la tornada del «seu» cometa, havia fet una altra descoberta: consultant catàlegs antics s'adonà que Sírius, Proció i Artur havien canviat clarament de posició en el cel, i això volia dir que les «fixes» no eren fixes, solidàries amb un «cel» esfèric o volta celest, sinó a diferents distàncies de nosaltres amb un moviment propi. Això donava una nova visió cosmològica que tots els astrònoms acabaren acceptant. Però ara es plantejava una altra qüestió: el conjunt format per tots els estels, a distàncies diferents, és esfèric? Si ho fos, i també finit, amb distribució uniforme, en totes les regions del cel es veuria la mateixa densitat d'estrelles. És possible comprovar-ho amb l'ajuda del telescopi? És el que es proposà portar a cap un astrònom dels més benemèrits de la ciència dels astres:

El pare de l'astronomia estel·lar

Es deia William F. Herschel (1738-1822). Nacut a Hannover, es traslladà a Anglaterra el 1757. Era músic i es guanyava la vida amb aquesta professió, però acabà dedicant-se de ple a l'astronomia, per la qual sentia una gran inclinació. Es posà a fabricar telescopis cada cop més perfectes i a fer observacions astronòmiques que el portaren a descobrir un plane-

ta nou el 1781. És el que s'anomenà Urà. La seva troballa causà sensació i el rei Jordi III el féu astrònom oficial del regne.

El 1786, des del nou Observatori de Slough (Buckinghamshire) que se li ha cedit, es proposa com a primer objectiu escatir la forma de l'univers. En realitat, era esbrinar la forma del conjunt estel·lar que ara anomenem la «nostra Galàxia», o sigui, el conjunt format per la Via Làctia amb totes les estrelles visibles amb els telescopis de l'època, prescindint de les nebulositats «extragalàctiques» a les quals cap astrònom no donava cap importància (ara sabem que són galàxies, comparables a la nostra). Així doncs, amb paciència astronòmica, Herschel es posà a comptar estrelles després de distribuir el cel en regions. Comptant i recomptant arribà a un resultat força segur i inesperat: les estrelles no formen una esfera sinó que estan distribuïdes fent com un el·lipsoide força aplanat, és a dir, té la forma de lent convexa o de dos plats encarats l'un sobre l'altre. Avui dia les observacions més acurades amb millors telescopis han donat la raó a Herschel que només s'equivo-cà en una cosa: posà el Sol al centre d'aquest conjunt el·lipsoïdal i en realitat n'és a uns 30.000 anys llum de distància. La forma esfèrica del cosmos de Plató restà també ara invalidada. Cal, però, afegir aquí que quan se sàpiga que les nebuloses extragalàctiques són galàxies semblants a la nostra es tornarà a suscitar la pregunta de la forma del conjunt total.

La paradoxa d'Olbers

L'altre interrogant cosmològic refe-

rent a la finitud o infinitud de l'univers es plantejà també per la mateixa època a inicis del segle XIX.

L'astrònom alemany Heinrich W. M. Olbers (1758-1840) era un dels sis astrònoms que s'havien reunit el 1800 a Lilienthal, prop de Bremen, per resseguir la franja del Zodíac amb ànim de trobar el planeta que, segons hom creia per la llei de Titius-Bode, hi havia d'haver entre Mart i Júpiter. Abans que ells ho aconseguissin, el religiós teatí Giuseppe Piazzi n'hi trobà un de petit el dia 1 de gener 1801, que s'anomenà Ceres. Però poc després, el 1802, Olbers també n'observà un altre, Pal·las, i encara més tard Vesta, poc després d'haver-ne trobat un tercer Harding el 1804, que rebé el nom de Juno. A part d'això el que ara hem de dir d'Olbers fa referència a la cosmologia. Això l'ha fet més famós que el fet d'haver descobert aquells dos *asteroides*, que és com s'han anomenat aquells petits planetes.

El 1826, partint de les idees cosmològiques del seu temps, va formular sobre la constitució de l'univers una hipòtesi que ara coneixem com a «paradoxa d'Olbers»: si l'univers és infinit i infinites són les estrelles distribuïdes uniformement amb una lluminositat mitjana constant, sense diferències entre les properes i les llunyanes, podem imaginar que tot el cosmos és format per capes successives d'estels. Si fos així la quantitat de llum que rebríem de cada capa seria sempre la mateixa en mitjana i, en conseqüència, ens arribaria una lluminositat infinita, tot el cel estaria il·luminat dia i nit, si el nombre de capes és també infinit. Que cada capa d'estrelles

ens enviaria la mateixa llum és clar: si un conjunt esfèric d'estrelles és a doble distància d'un altre conjunt d'elles, té una àrea quatre vegades més gran amb quatre vegades més estrelles i la llum que ens n'arriba s'ha de dividir per quatre (a doble distància la lluminositat es redueix a una quarta part) i quatre vegades una quarta part és clar que dona el mateix. Ara bé, tothom sap que només rebem una quantitat finita de llum estel·lar i l'interrogant és: què falla en la hipòtesi d'Olbers?

Els astrònoms respongueren de diferents maneres: l'univers no és infinit o bé no és infinit el nombre d'estrelles, o bé no es troben distribuïdes uniformement. O bé, encara, com suggerí el mateix Olbers, hi ha a l'espai núvols de matèria que absorbeixen la llum provinent dels estels més llunyans; però això no resoliria el problema: aquests núvols, rebent també una quantitat infinita d'energia lluminosa, s'anirien escalfant fins a fer-se incandescent i emetre tanta llum com en rebessin. Finalment una altra resposta que es proposà deia que potser encara no ens ha arribat la llum dels estels llunyans, però tampoc no resolvia la paradoxa, perquè s'hauria de veure cada dia un augment progressiu de lluminositat al cel a mesura que anessin arribant les llums de les estrelles més distants, que apareixerien com a noves de mica en mica.

Va ser ben bé una resposta a aquesta paradoxa la troballa de Herschel que hem explicat abans i que havia obtingut abans que es debatís la paradoxa d'Olbers: el conjunt estel·lar que contemplem al cel ni tan sols és esfèric, i és finit; només les nebuloses extragalàctiques esperen resposta. Quan al segle XX es veié que aquestes eren tantes, es tornà a plantejar la hipòtesi d'Olbers: serà infinit el cosmos? I la resposta, negativa, és la de totes les modernes cosmologies. Ja en parlarem.

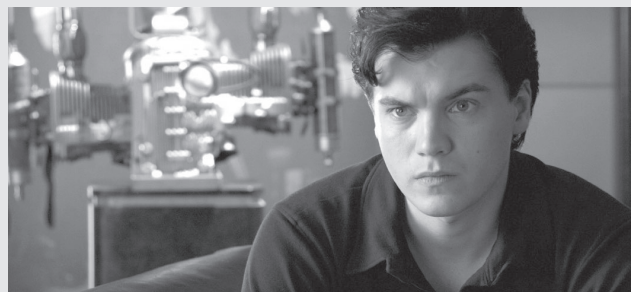
Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Speed Racer ***

Directors i guionistes: Andy i Larry Wachowsky.
Intèrprets: Susan Sarandon, John Goodman, Emile Hirsch, Christina Ricci.
Gènere cinematogràfic: aventures.
Estats Units, color, 2008. 135 minuts.

Adaptació amb actors reals de la sèrie d'animació japonesa d'estètica manga *Mach go go*, coneguda a Espanya com *Meteoro* i estrenada el 1967. La pel·lícula es va filmar en uns estudis de Berlín sobre fons verd per crear un món propi d'aire futurista, colors cridaners i algun toc retro dels anys cinquanta. Aquesta tècnica, emprada en films com *King Kong* o *Sky Captain*, dificulta el treball dels actors, perquè al llarg del rodatge s'han d'imaginar el decorat i els objectes que els acompanyen.

Des de petit, Speed Racer sent fascinació per les carreres de cotxes que coneix bé gràcies al seu germà Rex, un dels millors pilots del moment.

Convertit en el digne successor del seu germà, Speed entrarà en el difícil i competitiu món de les carreres recollint victòries, però xocarà amb els interessos d'un magnat del motor sense escrúpols.

Speed anteposa la família i la integritat abans que deixar-se entabanar per l'èxit i els diners del trampós Royalton, que el convida a convertir-se en una marioneta de les grans multinacionals i en còmplice del joc brut. Amb l'ajuda dels seus i el Corredor X, Speed intentarà destapar la corrupció del magnat.

Visualment, el film és molt atractiu amb curses de cotxes espectaculars i salts impressionants. La història és senzilla, però elogia la unitat familiar i critica l'èxit a qualsevol preu. Enlluernarà tota la família, especialment els nens atrapats per la velocitat.

• Humor: 2; acció: 3; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial; públic: joves (qualificacions de 0 a 3).

Casual day ***

Director: Max Lemcke.
Guionistes: Daniel Remón i Pablo Remón.
Intèrprets: Juan Diego, Javier Ríos, Luis Tosar, Estíbaliz Gabilondo, Arturo Valls, Alberto San Juan, Álex Angulo.
Gènere cinematogràfic: comèdia. / Espanya, color, 2008. 94 minuts.

Casual day és una pràctica empresarial al importada dels Estats Units que convida els treballadors a dur, els divendres, un vestit més informal i de vegades també s'aplica al fet de passar un dia en un entorn natural per estrènyer les relacions entre els companys d'oficina i alleugerir l'estrès. Així passa en aquesta comèdia àcida on queda palesa la voracitat laboral — que no deixa espai per a la vida familiar i social —, la hipocresia i els fràgils lligams de l'amistat.

A la pel·lícula, els treballadors d'una empresa es traslladen a una masia per millorar les relacions i la producció, tenint com a fons els impressionants paisatges naturals del nord. Malgrat que és una comèdia coral, destaquen les relacions entre el cap, José Antonio; el seu col·laborador més estret, Cholo, i els nous valors de l'empresa, Ruy i Marta, els quals curiosament són el nòvio de la filla del cap i la millor amiga d'aquesta respectivament.

El director Max Lemcke esbossa qüestions actuals en una història

que transcorre gairebé a temps real. Algunes d'aquestes qüestions són els joves desil·lusionats que no se senten motivats amb el seu treball i s'estimen més sentir-se útils ajudant els altres; caps engegats pels seus interessos, que mouen els seus treballadors com una fitxa sense tenir en compte la seva situació personal, i el canvi de l'estil de vida que ha comportat l'alta competitivitat de les grans multinacionals. Entretinguda, amb alguna crítica encertada i un bon repartiment, podrà servir de «catarsi» per a alguns espectadors identificats amb aquesta pantomima laboral.

• Humor: 2; acció: 0; violència: 0; sexe: 1/2; llenguatge: vulgar-col·loquial; públic: adults.

Estrena en DVD

Michael Clayton ****

Director i guionista: Tony Gilroy.
Intèrprets: George Clooney, Tilda Swinton, Tom Wilkinson, Sydney Pollack, Michael O'Keefe.
Gènere cinematogràfic: thriller.
Estats Units, color, 2007. 119 minuts.

Michael Clayton treballa per a un famós bufet de Nova York, tot i que no exerceix d'advocat, sinó que es dedica a esmenar els afers tèrbols dels clients i dels mateixos advocats de la manera més eficaç. La vida de Michael Clayton canvia quan el seu millor amic, Arthur Edens, que durant sis anys ha defensat els interessos d'una multinacional agroquímica, descobreix que un producte de la companyia ha provocat la intoxicació de centenars de grangers. El comportament d'Arthur farà perillar els interessos del bufet i també els de la poderosa multinacional. Michael haurà de decidir entre la lleialtat al seu amic o el compliment del seu deure.

El guionista Tony Gilroy dirigeix el seu primer llargmetratge, després d'haver signat nombrosos èxits de taquilla. De la seva banda, George Clooney protagonitza i produeix aquest film juntament amb el seu soci Steven Soderbergh, on encarna un advocat descontent amb el seu treball i desitjós de deslliurar-se del seu bufet, al qual està lligat a causa de múltiples deutes de joc i un negoci fallit.

Gilroy, una mica obsessionat per l'entorn laboral de la gent i, en especial, pel món de l'advocacia pretén donar una visió d'aquest ofici amb totes les seves decisions, dilemes i desitjos, deixant més de banda el tema de la denúncia a la multinacional. D'aquesta manera, el protagonista ha d'enfrontar-se al dilema moral de continuar essent un «arranjahotot» del seu món fosc o, al contrari, centrar-se en ell mateix i recuperar la seva vida i els seus principis.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial; públic: joves.

• Extres DVD: idiomes (anglès, castellà i català), subtítols (castellà i català), tràiler, fitxa artística, tècnica i de doblatge, filmografies...

El món de la televisió

La familia Mata *

Dilluns - 22.15 h.- Antena 3

La segona temporada d'aquesta sèrie ha tornat a corroborar que la ficció espanyola és incapaç de fer una comèdia de situació que no recorri als crits, a la confrontació contínua entre els personatges i als tòpics argumentals. Es poden veure les semblances raonables, per exemple, entre aquesta família i els protagonistes d'*Escenas de matrimonio* (Tele 5). La família Mata posa al límit els personatges estereotipats, propis de la comèdia, però al seu absurd no se li pot treure suc, ni apreciar-los per la poca humanitat que desprenen. Entre els nous fitxatges destaquen Pepe Ruiz i Marisa Porcel, que traslladen el seu paper a *Escenas de matrimonio* a la competència.

Ajuste de cuentas ***

Divendres - 21.30 h.- Cuatro

Cuatro ha posat de moda aquest tipus d'espais en els quals l'espectador pot aprendre a fer servir el sentit comú. I és que si alguna cosa tenen en comú *Supernanny*, *S.O.S. adolescentes* o *Soy lo que como* és l'ús d'aquest «sentit» tan absent en la graella televisiva. A *Ajuste de cuentas* es presenta el cas de diferents famílies que passen per problemes econòmics. Tots coneixem les solucions: gastar menys, fer un ús responsable de les targetes de crèdit (o no fer-ne servir) i recordar als fills que, en la mesura del possible, és responsabilitat seva contribuir amb ingressos a les despeses familiars. Doncs això, sentit comú en format televisiu.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Espurna d'alba</i> <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Laudes des de Montserrat Santoral</i>
08.00-09.00	<i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00	<i>Radiofórmula</i>
22.00-23.00	<i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00	<i>Vida sana</i>
20.00-21.00	<i>El tercer temps</i>
21.00-22.00	<i>Coneixes Jesús?</i>
23.00-00.00	<i>Planeta Blau</i> (medi ambient)
00.00-01.00	<i>Completes-Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i> (música en català)
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimarts

19.00-20.00	<i>Parlem d'empresa</i>
20.00-21.00	<i>Parlem de salut</i>
21.00-22.00	<i>Buscant la llum</i>
23.00-00.00	<i>Paraules d'amor</i>
00.00-01.00	<i>Completes-Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimecres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
19.00-20.00	<i>De cap i de nou</i>
20.00-21.00	<i>A peu de carrer</i>

21.00-22.00	<i>Temps d'escolta</i>
23.00-00.00	<i>Projectes</i>
00.00-01.00	<i>Completes-Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dijous

19.00-20.00	<i>Redescobrir Amèrica</i>
23.00-00.00	<i>Mirades</i>
00.00-01.00	<i>Completes-Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Divendres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
19.00-20.00	<i>Catalunya sense barreres</i>
23.00-00.00	<i>Amb llum pròpia</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dissabte

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Espurna d'alba</i> <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Laudes des de Montserrat Santoral</i>
08.00-10.00	<i>Radiofórmula</i>
10.00-11.00	<i>A tota costa</i> (submarinisme) <i>Aires hípics</i>

11.00-12.30	<i>Trotamundos</i>
13.00-14.00	<i>Vida sana</i>
14.00-19.00	<i>Radiofórmula</i>
19.00-20.00	<i>Parlem d'empresa</i>
20.00-00.00	<i>Radiofórmula</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Diumenge

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Espurna d'alba</i> <i>Evangelí</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Laudes des de Montserrat Santoral</i>
08.00-09.00	<i>Radiofórmula</i>
09.00-10.00	<i>Tot sardana</i>
11.00-12.30	<i>Missa de Montserrat</i>
12.30-14.30	<i>Rutes per Catalunya</i>
18.00-18.30	<i>La taula de l'Evangeli</i> (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	<i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	<i>Església Viva</i>
20.30-23.00	<i>Melodies de fe</i>
23.00-23.45	<i>La cantata</i>
23.45-00.00	<i>Moments a mitjanit</i>
00.00-00.30	<i>Pregària de Completes</i>
00.30-01.00	<i>Jazz</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	<i>Informatiu matí + el temps + agenda</i>
10.30	<i>Agenda</i>
12.00	<i>Butlletí informatiu</i>
14.00	<i>Informatiu migdia + el temps + agenda</i>
16.00 i 18.00	<i>Butlletí informatiu</i>
18.30	<i>Agenda</i>
20.00	<i>Informatiu vespre + el temps + agenda</i>
20.30	<i>Música Principat</i> (Dl., Dm., Dc.) <i>La Taula de l'Evangeli</i> (Dj.) <i>Església d'Urgell</i> (Dv.)

Dissabte

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

Diumenge

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 25

08.45	<i>Islam hoy</i> Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.00	<i>Buenas noticias TV</i> Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	<i>Shalom</i> Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
10.00	<i>Últimas preguntas</i> «El derecho de la igualdad de género.» En el Dia de la Caritat ens acompanya el secretari general de Càritas espanyola, amb qui parlarem de la nova campanya de la institució centrada en el dret a la igualtat de gènere. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	<i>Testimonio</i> «Apostolado rural.» Luciano Soto és membre de la Delegació d'Apostolat Seglar de la diòcesi de Toledo. És mestre jubilat i ha dedicat tota la seva vida a la docència i a l'evangelització en el món rural. Director: Isidro Catela.
10.30	<i>Santa Missa</i> Amb la participació de la coral polifònica del Guinardó de Barcelona, sota la direcció de Lupe Montsó. Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20	<i>Els camins de la calma</i> Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.
11.30	<i>Pueblo de Dios</i> «Voces para la esperanza.» La ciutat sud-africana de Mamelodi està plena d'iniciatives musicals dels seus veïns. Al barri de Mahu-

be Valley, s'ha format el cor Sant Daniel Comboni, integrat per persones de la parròquia que regeix l'espanyol Jaime Calvera.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 25

10.30 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

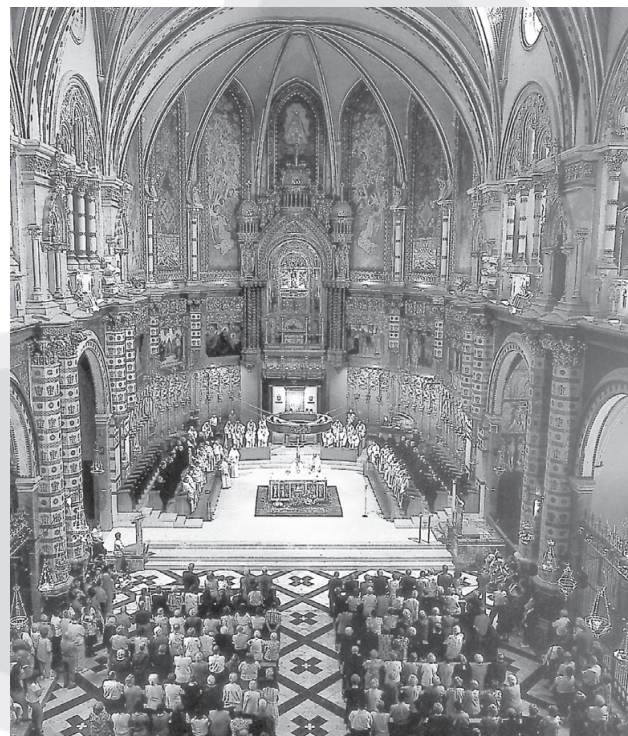
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **CONGRÉS EUCARÍSTIC DEL QUEBEC.**— El Comitè Organitzador del Congrés Eucarístic Internacional, que se celebrarà al Quebec (Canadà) del 15 al 22 de juny, ha llançat una pàgina web per promocionar aquest esdeveniment mundial (www.ecdq.tv). Ofereix reportatges, catequesis, documentals i testimonis.

• **JOVES PER LA VIDA.**— L'associació Joves per la Vida presenta la seva pàgina web, www.jovenesporlavida.com.ar, en la qual trobareu material relatiu a la defensa de la vida.

Altres bisbats

• **FUNDACIÓ ABERTIS.**— Organitza un cicle de conferències els dies **26 de maig, i 2 i 9 de juny**, a CaixaForum Madrid, amb el títol *Movilidad responsable. Valores en movimiento*. Més informació: tel. 648 169 988, a/e: info@ambitmariacorrall.org.

• **CITES.**— El Centre Internacional Teresiano-Santjoanista d'Àvila organitza del **6 al 8 de juny**, la Càtedra Ana de San Bartolomé sobre *La beata Ana de San Bartolomé y su devoción a la Pasión: el sudario de la catedral de Oviedo*. Més informació: tel. 920 352 240, fax 920 251 694, web: www.citesavila.org.

• **SEMINARISTES.**— Les Comissions Episcopals de Litúrgia i Seminaris i Universitats organitzen del **29 de juny al 6 de juliol**, a Valladolid, un curs per a seminaristes majors amb el tema *El año litúrgico*.

gico, «Memorial de Cristo en el tiempo». Més informació: tel. 913 439 644, fax 913 439 602, a/e: liturgia.cee@planalfa.es.

• **CARLES DE FOUCAULD.**— El Centre Horeb Religions proposa una **setmana d'estiu** per viure l'experiència de la reflexió i la convivència. Es visitaran els llocs més significatius de la vida de Foucauld entorn de París, a més de propiciar un intercanvi internacional amb joves d'arreu del món. Més informació: tel. 645 824 470.

Barcelona

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **22 de maig**, a les 19.00, concert del pianista Albert Català al carrer Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El **23 de maig**, a les 20.00, darrera sessió del curs de Fe i Cultura. Pregària i reflexió inicial pel cardenal Ricard M. Carles, ponència *Un món d'esquena a Déu. El pensament actual i el pensament cristià: antagònics, divergents o convergents*, a càrrec del Dr. García Durán (catedràtic de Teoria Econòmica, UB), diàleg i posada en comú. C/ Balmes, 78 - Barcelona.

• **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.**— El **23 de maig**, a les 20.00, concert solidari amb el cor Adinói. Sotsdirectora: Mireia López, director: Josep Martí i Montoliu. Parròquia Sant Pau del Camp, c/ Sant Pau, 101 - Barcelona.

• **CERCLE LA SALLE.**— El **27 de maig**, a les 17.30, taller de pregària; el **29**, a les 18.30, vetllada de les aules de literatura catalana i literatura espanyola. Més informació: pl. del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El **29 de maig**, a les 20.00, sopar hora europea sobre *Majories i minories en la convivència democràtica*, amb Antoni Comin (diputat al Parlament de Catalunya), Natàlia Plá (membre de l'Institut de la Pau de la Universitat Albertiana), Ferran Requejo (catedràtic de Ciència Política de la UPF) i Jordi Riera (doctor en Pedagogia). Modera: Jordi Viñas. Més informació: tel. 932 722 950, fax 932 722 951, a/e: info@ambitmariacorrall.org, web: www.ambitmariacorrall.org.

• **TIBIDABO.**— El **30 de maig**, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús: a les 19.30, missa concelebrada i benedicció a la ciutat per Mons. Joan Godayol, bisbe emèrit d'Avaviri; a les 23.00, vetlla extraordinària de l'Adoració Nocturna.

• **FESTA DEL BEAT PERE TARRÉS.**— El **30 de maig**, a les 19.30, missa concelebrada presidida pel bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés; cant dels goigs, pregària davant del sepulcre del beat i veneració de la relíquia. Serà a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El **30 de maig**, a les 21.00, cinema de referència amb la pel·lícula *Disparando a perros*. Promou: Delegació d'Universitats. Més informació: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 934 876 363, web: www.universitaties.net.

• **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El **30 de maig**, a les 21.30, concert de Martín Valverde a la parròquia del Pi (pl. del Pi, 7 - Barcelona). Venda d'entrades: Delegació de Pastoral de Joventut, c/ Riva-deneyra, 6, 9è - Barcelona, tel. 934 121 551.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El **31 de maig**, romiatge marià al santuari de la Mare de Déu de Lourdes de la Nou amb motiu dels 150 anys de les aparicions de la Mare de Déu a santa Bernardeta. Sortida a les 8.00 de la pl. Lesseps/av. República Argentina de Barcelona. Rés de laudes, visita a Saldes, eucaristia al santuari, dinar a Cercs i rés de vespres a la casa natal de sant Antoni M. Claret, a Sallent. Oberta a tothom. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.

• **PROCESSÓ I VETLLA MARIANA.**— El **31 de maig**, a les 22.00, con-

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **EL CAMÍ DE SANT MIQUEL.**— El **31 de maig**, a les 16.00, passeig fins a la Creu i la Capella de Sant Miquel, itinerari medieval amb explicacions sobre la geologia, la vegetació i la fauna de Montserrat. Més informació i reserva de places: tel. **938 777 777**, a/e: informacio@larsa-montserrat.com.

centració davant de la catedral de Barcelona; a les 22.30, arribada de la imatge peregrina de la Mare de Déu de Fàtima i processó amb torxes cap a la basílica de Santa Maria del Pi; a les 23.15, predicació i missa.

• **BETÀNIA.**— El **31 de maig**, recés a la casa de Betània, dirigit pel P. Ramon Setó, c.m.f.. C/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.

• **CARILLÓ.**— L'**1 de juny**, a les 12.00, Anna M. Reverté oferirà el concert *Fantasia ibèrica*. Audició al pati dels Taroners-Galeria Gòtica del palau de la Generalitat de Catalunya.

• **LA SALLE.**— La Business Engineering School La Salle, juntament amb la Facultat de Teologia de Catalunya, posa a disposició de la societat els seminaris *Societat, creença i pensament* els dies **2 i 16 de juny, i 7 de juliol**, a les 18.00, amb Peio Sánchez, Xavier Morlans i Jaume Aymar. Més informació: www.salle.url.edu/seminarisSCP.

• **LOURDES.**— Amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de Maria, Amics de Catalunya Cristiana organitza una peregrinació a Lourdes del **20 al 22 de juny**. Més informació: 934 092 700.

• **JORNADES D'ESTUDIS FRANCISCANS.**— Els dies **25 i 26 de juny** sobre *L'itinerari vocacional de sant Francesc i la primitiva fraternitat* (Felice Accrocca de l'Antoniano de Roma) i *El pensament de Duns Escot* (Jaume Mensa, UAB). Facultat de Teologia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA ASSISTIDA

Estades permanents i temporals

Per a informació:
www.residencialaginesta.com

ADORACIÓ CONTINUADA AL SANTÍSSIM SAGRAMENT (40 hores)

Dies 23 i 24 de maig

Església de l'Immaculat Cor de Maria, pl. Dr. Robert s/n, Sabadell (prop de l'Ajuntament). Des del dijous 22 de maig fins a les 24 h del divendres 23.

Parròquia de Maria Reina —capella del Santíssim—, av. d'Esplugues (autobús 63, pl. Universitat, parada després de la Creu de Pedralbes). Del divendres 23 de maig a les 20.30 (Vespres) fins al diumenge 25 de maig —Corpus Christi— a les 10.30 h (després de laudes).

Parròquia del Corpus Christi, c/ Bailèn, 175. Tridu preparatori de Corpus: dies 22, 23 i 24 de maig, de 9.30 a 13 h.

VIGÍLIA DE CORPUS CHRISTI: 24 DE MAIG, DE 10 A 12 DE LA NIT

A la parròquia de la Mare de Déu del Àngels, c/ Balmes, 78 (cantonada València). Organitzada per l'Adoració Nocturna de Barcelona (ANE i ANFE) conjuntament amb la comunitat parroquial i oberta a tothom. Celebració solemne de l'Eucaristia i adoració al Santíssim Sagriment, amb el rés de l'Ofici de lectura i oració personal.

將欲弱之，必固強之。
將欲歛之，必固張之。

Si vols que una cosa es contregui,
abans has de deixar que
s'expandeixi.
Si vols que una cosa es debiliti,
abans cal que l'enforteixis.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 29 de maig al 2 de juny a Granada.
Organitza: Amèrica.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

太極

Des del carrer

La jove equatoriana María Dolores Mejía ja fa cinc anys que treballa com a infermera a la residència geriàtrica de la Santa Creu, a Barcelona. La seva missió consisteix sobretot a acompanyar la gent gran en el món del patiment, de la malaltia, del dolor i també de la mort. Ho fa amb delicadesa i tendresa, intentant mostrar amb la seva vida i els seus gestos el rostre més misericordiós de Déu.

Gna. María Dolores Mejía, religiosa hospitalària de la Santa Creu

«La proximitat és un element indispensable en l'atenció al malalt»

—Com a jove religiosa dedicada a l'àmbit de la salut, quina és la clau per arribar a les persones malaltes i poder oferir-los motius d'esperança?

—La nostra missió és servir els malalts i estar al seu costat. Ens sentim cridades a acompanyar-los, no únicament des del punt de vista assistencial, sinó també espiritual. Amb la nostra vida, amb els nostres gestos humans d'afecte, tendresa i comprensió volem fer present Déu enmig dels esdeveniments de la vida, sobretot en els moments de dolor, patiment i mort. La nostra principal missió, doncs, és fer present Déu enmig d'aquestes situacions límit. Vivim la nostra vocació com un sacrament a través del qual el Senyor sempre és amb nosaltres i ens mostra el seu rostre més misericordiós i compassiu.

—La presència, l'afecte, l'escolta... són de vegades el medicament més eficaç?

—Sí, moltes vegades, sí. El simple fet d'acaronar o de pronunciar un nom, especialment amb les persones més demenciades, fa que el malalt recuperi molts ànims. Evidentment la medicació és necessària i ajuda molt, però per pròpia experiència puc dir que la proximitat, el

contacte o la companyia són elements indispensables en l'atenció al malalt. Tot sovint els atorga qualitat de vida en el darrer tram de la seva existència.

—En situacions de dolor i de mort, com treure el tema de Déu?

—És força difícil, per això jo sempre penso que el millor és parlar de Déu amb la pròpia vida. La malaltia acostuma a portar amb ella sentiments de rebel·lió i d'abandonament, i la pregunta del perquè arriba a tornar-se gairebé obsessiva. De vegades aquests moments donen peu a treure el tema de Déu, tot i que això depèn de cada persona. Tant en uns casos com en els altres allò que és innegable és que sol produir-se una recerca de sentit. S'inicia doncs un procés que pot ser llarg. Com a religioses la nostra missió serà acompanyar-los, estar al seu costat, tot i que moltes vegades sigui sense dir res...

—També una religiosa pot arribar a «rebel·lar-se» contra Déu?

—Sí, és clar, som de carn i ossos. Jo personalment també ho he experimentat i crec que és bo que sigui així. La recerca de sentit davant del dolor i la mort ens afecta a tots!

—Com s'explica que una noia jove entregui lliurement la seva vida en una residència, un lloc que acostuma

a ser de dolor i mort?

—Només té una explicació: Jesucrist. Segueixo Jesús i en aquest seguiment fins i tot el dolor i el patiment poden arribar a trobar sentit, malgrat que de vegades sigui difícil d'expressar-ho amb paraules. En Jesús, que va assumir el dolor i la mort, aquests no tenen la darrera paraula. Des del seu amor i entrega radicals podem trobar sentit al més gran dels sense sentits. Això no obstant, només ho podem descobrir des de la pròpia experiència personal.

—Vostè ha participat recentment en un seminari sobre el tema del dolor i la mort al cinema i tinc entès que ja ha posat en pràctica alguna de les seves propostes. Quina ha estat la seva experiència?

—L'experiència que hem dut a terme al nostre centre utilitzant el cinema com a lloc d'encontre i de diàleg amb la malaltia ha estat sobretot amb cuidadores. A partir de la pel·lícula *C'est la vie* hem abordat el tema de les cures paliatives i de la relació amb els pacients terminals. Ha estat realment interessant ja que ha fet possible oferir a les cuidadores eines i claus de comprensió per poder després ajudar els malalts a afrontar la seva malaltia o fins i tot la mort. L'experiència va ser molt positiva, perquè aquesta pel·lícula és l'ideal al qual estem cridats. Alhora va donar peu a compartir les pròpies vivències interiors pel que fa al patiment, a la pròpia concepció de la malaltia i fins i tot de la mort d'éssers estimats.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Vistos des de fora

La *Civiltà Cattolica* dedica un dels seus sobris i ajustats comentaris de política internacional a la situació espanyola, després de les últimes eleccions (núm. 3.788). En moments d'incertesa i de confrontacions com l'actual, ens pot ser útil observar com ens veuen de fora estant.

El jesuïta pare Occhetta, autor de l'article, parteix del resultat dels comicis recents i se centra en els dos partits majoritaris a nivell d'Estat: 11.064.205 vots (43,64%) i 169 escons per al PSOE; 10.169.828 (40,11%) vots i 148 diputats per al PP. Els altres 26 escons se'ls emporten CiU (10), PNB (6) i els altres partits menors.

Sobre la trajectòria de Zapatero, l'articulista posa en relleu la retirada de l'exèrcit del conflicte de l'Iraq, el qualifica de «radical en política i moderat en economia», i esmenta el seu apropament, d'entrada, als nacionalismes i també al món àrab amb l'«aliança de civilitzacions». També en comenta, naturalment, les lleis èticament més polèmiques que ha impulsat: les avortistes, la del divorci exprés, la del matrimoni entre homosexuals, la d'investigació amb embrions humans, la d'educació per a la ciutadania...

De Rajoy, a qui qualifica de polític de gran experiència, proper a la dreta liberal, en recorda l'entossudiment a atribuir l'atemptat d'Al-Qaeda a ETA i l'exclusió dels àmbits de decisió del moderat Ruiz Gallardón. També matisa la seva actitud en qüestions ètiques: la píndola RU-486 i el divorci exprés, per exemple, van comptar amb el seu suport parlamentari...

De tots dos i dels seus respectius partits diu Occhetta que no han cercat el centre: més aviat han volgut assegurar-se les franges extremes dels seus electors.

La política social del PSOE és ben valorada. El progrés econòmic i la reducció de l'atur han estat espectaculars amb Zapatero. Espanya és la quarta potència econòmica mundial. Aquí, però, Occhetta introdueix tres remarques o contrapunts: una part d'aquest progrés procedeix de la legislatura anterior, la d'Aznar i el PP; l'economia financera ha dominat sobre la real; ara entrem en un canvi de cicle.

L'article de *La Civiltà Cattolica* fa una valoració positiva, benigna, de la tan discutida nota de l'episcopat espanyol en vigílies de les eleccions. En subratlla i n'elogia la lògica defensa de la família i de la vida, la condemna dels projectes d'eutanàsia, la defensa del dret dels pares a l'educació religiosa i moral dels seus fills a l'escola, d'acord amb les seves conviccions, l'atenció a les víctimes de la violència i als immigrants, la lluita contra l'atur... També el fet que la nota recordi tots aquests elements de judici, sense imposar una opció determinada. En aquesta línia, Occhetta lamenta la tendència —que ell atribueix als mitjans de comunicació— a ressuscitar en les noves generacions la vella idea que ser catòlic vol dir mantenir el llegat del franquisme o pertànyer a una cultura de dreta...

L'article acaba expressant el desig que els laics cristians assumeixin compromisos socials i polítics sota la seva responsabilitat, amb presència, diu, «directa i organitzada», o amb presència de «mediació».

Ara mateix

Rauxa

La professionalitat de Mònica Terribas

Mònica Terribas, periodista amb una llarga trajectòria a la televisió però coneguda especialment per les seves sis temporades al capdavant del programa *La nit al dia*, ha estat escollida per unanimitat nova directora de TV3. Una unanimitat que, justament perquè és molt difícil d'aconseguir, encara atorga més valor a l'elecció i confirma que Mònica Terribas ha estat capaç d'apujar el llistó d'una professió que molts ciutadans miren amb recel per les seves vinculacions amb el poder polític i econòmic.

Mònica Terribas no fa entrevistes massatge, que per això ja hi ha els massatgistes, ni ensabona els entrevistats, sinó que sap ser incisiva amb els poderosos alhora que atenta i oberta als que treballen a favor de la justícia i de la veritat. No tracta els temes segons l'actualitat del dia que han marcat els altres mitjans, sinó que sap destriar el gra de la palla i enriquir els teleespectadors amb el que li dicta el seu olfacte de periodista. Una professional, doncs, que ha estat escollida nova directora de TV3 i a la qual desitgem que continuï aconseguint molts èxits professionals.

Carme Munté